

A vertical, textured portrait of a man's face in profile, facing left. The painting uses warm, earthy tones like ochre, brown, and blue, with visible brushstrokes. The man has dark hair and a slight beard. The portrait is set against a background of abstract, overlapping red and dark red shapes.

**RODZINA
SALEZJAŃSKA**

*Ksiądz
Bosko*

Rodzina Salezjańska
Księżda Bosko

Rodzina Salezjańska Księdza Bosko

Koordinator

ks. Jayapalan Raphael Sdb

Ekipa Rodziny Salezjańskiej na poziomie centralnym

ks. Eusebio Muñoz Sdb

(delegat przełożonego generalnego do Rodziny Salezjańskiej)

ks. Giuseppe Casti Sdb, delegat światowy ASSCC

ks. Pierluigi Cameroni Sdb, animator duchowy ADMA

ks. Joan Lluís Playà Sdb, asystent duchowy VDB, CDB

ks. Jayapalan Raphael Sdb, delegat światowy EXA-DB

Siostra Maria Luisa Miranda FMA

p. Dina Moscioni TR

p. Cristiane Monteiro CN

Współpracownicy

ks. Luigi Fedrizzi Sdb

p. Luciano Arcarese

p. Gaetano Cavallaro

Projekt okładki

Wspólnota Canção Nova, Brazylia

Paul Sathis SDB, Chennai, Indie

Skład

p. Pierluigi Lazzarini

Copyright (diritto d'autore)

Dom generalny salezjanów

Via Marsala, 42

Tel. 06.656.121

00185 Roma, Italia

Styczeń 2020

Drukarnia

Poligrafia Salezjańska

ul. Bałuckiego 8

30-318 Kraków

Publikacja nie do sprzedaży

Rzym 2020

Papież Franciszek :
*„Rodzina Salezjańska
w Kościele w służbie młodzieży”* :

Wprowadzenie

„Z pokorną i radosną wdzięcznością przyjmujemy, że ksiądz Bosko, z woli Boga i dzięki matczynej pomocy Maryi, zapoczątkował w Kościele nową formę życia ewangelicznego.

Duch Święty ukształtował w nim serce przepętnione wielką miłością do Boga i braci, zwłaszcza najmniejszych i najuboższych, a tym samym uczynił go Ojcem i Nauczycielem nieprzebranej rzeszy młodzieży i założycielem dużej, duchowej i apostołskiej Rodziny”.

Tymi słowami rozpoczyna się **Karta Tożsamości Rodziny Salezjańskiej**, tekst wypracowany z cierpliwością, w którym rozpoznajemy siebie jako poszczególne grupy i poszczególni ich członkowie, zjednoczeni w duchu księdza Bosko, wyrażając tę tożsamość charyzmatu salezjańskiego, którego dziedzictwo należy do Kościoła, a które my zachowujemy i czynimy owocnym.

Mamy jednak świadomość, że oprócz dzielenia się charyzmatem i wspólnym dla nas posłannictwem fundamentalne znaczenie dla budowania mocnych i solidnych więzi, tak jak w każdej rodzinie, mają poznanie siebie nawzajem i uznanie właściwej każdemu specyfiki. Właśnie dlatego zacytowana Karta Tożsamości przypomina nam w art. 38, że „Komunia Rodziny Salezjańskiej opiera się nie tylko na wspólnym charyzmacie i posłannictwie. Jednym z jej filarów jest także poznanie siebie nawzajem i docenianie wkładu poszczególnych grup, ponieważ jedność nie oznacza nigdy jednolitości, tylko zgromadzenie wokół wspólnego centrum różnorodnych wyrazów charyzmatu i ducha”.

W ten sposób pragnę przedstawić, Drodzy Bracia i Siostry Rodziny Salezjańskiej, tę bardzo cenną publikację, której wydania pragnąłem, a która ukazuje się pod koniec mojej sześciolletniej kadencji jako przełożonego generalnego. Treść nie jest nowa. Już w 1988 r., w czasie obchodów stulecia śmierci księdza Bosko, ukazało się pierwsze wydanie, w którym zaprezentowano grupy wówczas oficjalnie przynależące do Rodziny Salezjańskiej oraz inne, będące w trakcie procesu oficjalnego uznania przynależności.

Edycja z 2000 r. zawierała oficjalnie uznane grupy do czasu jej publikacji, a było ich łącznie 20. Stwierdzono ponadto, że inne grupy w przyszłości mogą zostać oficjalnie włączone do Rodziny Salezjańskiej.

Minęło 19 lat. Po długim i wymagającym procesie rozeznania

i dojrzewania, z błogosławieństwem Pana Boga, Rodzina Salezjańska Księdza Bosko liczy dzisiaj 32 grupy rozsiane na pięciu kontynentach. Przełożony generalny salezjanów dla wszystkich tych grup jest osobą jednoczącą: „Rodzinę Salezjańską łączy apostołska komunია o charakterze charyzmatycznym, dlatego wszystkie grupy uznają przełożonego generalnego salezjanów, następcę księdza Bosko, za ojca i centrum jedności całej Rodziny” (**Karta Tożsamości**, nr 45).

Album Rodziny Salezjańskiej, który prezentuję, jest przede wszystkim wyrazem wdzięczności Panu Bogu za dar, jakim jest nasza Rodzina Salezjańska dla Kościoła, owoc działania Ducha Świętego, mając na uwadze pełnione przez nas posłannictwo. Jest to również powód, by dziękować Panu Jezusowi za macierzyńską opiekę, jaką Maryja, Jego Matka, otacza cały Kościół i tę pokorną rodzinę duchową, **która jest rodziną Maryjną, taką się czuje i za taką siebie uznaje**. Wreszcie jest to dobra okazja, aby podziękować Duchowi Bożemu za przekazanie nam księdza Bosko jako ojca, ponieważ rodzina ta nie narodziła się jako owoc wyłącznie ludzkiego projektu, ale z inicjatywy Boga.

Powierzamy się Jemu jako rodzina, abyśmy zawsze szukali dobra wszystkich młodych ludzi, dziewcząt i chłopców, zwłaszcza tych najbiedniejszych i najbardziej potrzebujących oraz spychanych na margines świata, umacniając i wspierając jednocześnie ich rodziny (jeśli je mają) i będąc coraz bardziej wrażliwymi na potrzeby i oczekiwania prostych ludzi, którzy szukają Boga.

Kończę, dziękując za wspólnomyślny wkład tym wszystkim, którzy przyczynili się do powstania tej publikacji. Zanoszę modlitwę w imieniu naszej Rodziny Salezjańskiej, Rodziny Księdza Bosko, proszę Boga, aby udzielił nam łaski wierności w radosnym kroczeniu z młodymi, pod przewodnictwem Maryi Wspomożycielki, drogą prowadzącą do Miłości.

Turyn-Valdocco, 8 grudnia 2019 r.

Ks. Ángel Fernández Artime, Sdb
X Następca Księdza Bosko

Wstęp

Z okazji spotkania Konsulty Światowej Rodziny Salezjańskiej Przełożony Generalny Ksiądz Ángel Fernández Artime poprosił o przygotowanie nowego wydania publikacji „Rodzina *Salezjańska Księdza Bosko*”.

Edycja z 2000 roku nie jest już aktualna, ponadto w ostatnich latach do Rodziny Księdza Bosko zostały przyjęte nowe grupy. Ksiądz Ángel podkreślił, że w tym czasie wszystkie grupy przeszły długą i bogatą w doświadczenia drogę, na której dokonało się wiele znaczących przeobrażeń. Z tego też powodu nie tylko warto, ale wręcz należy pomyśleć o nowym wydaniu tej cennej pozycji.

Natychmiast ruszyły przygotowania nowego wydania. Niektórzy członkowie Sekretariatu ds. Rodziny Salezjańskiej – ks. Eusebio Muñoz, ks. Giuseppe Casti, ks. Jayapalan Raphael, ks. Pierluigi Cameroni i ks. Joan Lluís Playà – podjęli się tego zadania i po długim oraz żmudnym procesie przygotowali tekst, który teraz jest w Waszych rękach. Prace koordynacyjne, prowadzone przez ks. Jayapalana, przyczyniły się do ostatecznego kształtu podjętych wysiłków. Inspiracja pochodząca od Przełożonego Generalnego oraz kierunek, jaki on wyznaczył, pomogły zmierzać pewnie do wyznaczonego celu.

Jako pierwsza powstała wersja włoska i to ona stała się podstawą do tłumaczeń na język angielski, francuski, hiszpański, polski i portugalski. Tłumaczenia te oddają uniwersalność Rodziny Salezjańskiej, wyrażoną w podstawowych językach poszczególnych grup. Wersje językowe są dziełem bardzo wielu osób, którym dziękujemy za ich poświęcenie i kompetencje, z którymi przystąpili do tego zadania.

Kolejne wydanie książki pomaga nam lepiej zrozumieć witalność naszej rodziny charyzmatycznej w Kościele, która rozwija się znacząco zarówno liczebnie, jak i jakościowo. Łatwo dostrzegamy, że wzrost poszczególnych grup potwierdza aktualność charyzmatu salezjańskiego. Towarzyszą mu stale dokonujące się przeobrażenia w obrębie każdej z grup. Odzwierciedla to głębię, z jaką Rodzina

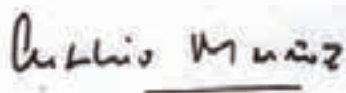
Salezjańska stara się odpowiedzieć na wyzwania naszych czasów, w których cały czas zachodzą jakieś zmiany.

Książka ponadto jest świadectwem tego, w jaki sposób Rodzina Salezjańska – podążając śladami Księdza Bosko – odpowiada na ciągłe wezwania Boga.

Adresatami książki są przede wszystkim poszczególne grupy Rodziny Salezjańskiej, jak i każdy z jej członków. Ma ona być ponadto narzędziem, które pomoże dostrzec Rodzinę Salezjańską w Kościele i społeczeństwie, razem z wielkim ruchem osób inspirujących się Księdzem Bosko i jego wychowawczym przesłaniem.

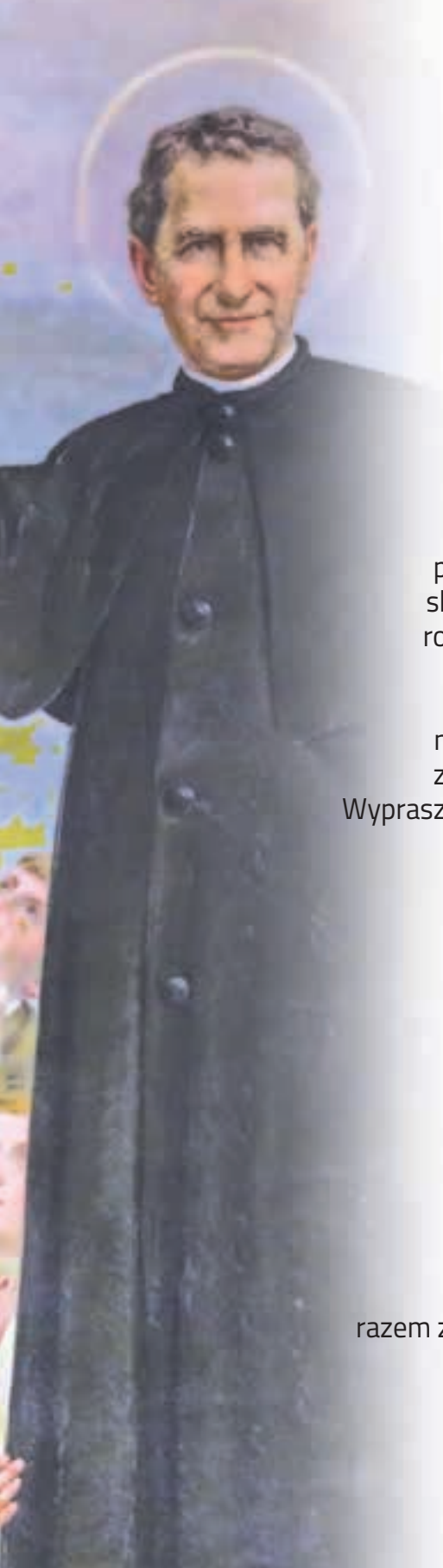
Życzymy nam wszystkim, aby to, co zostało napisane na tych stronach, stało się jeszcze jednym powodem do podziękowania Bogu za nieoceniony dar Rodziny Salezjańskiej dla społeczeństwa i Kościoła. Niech treść tej książki zaprosi nas do wiernego odpowiadania Bogu. Jesteśmy częścią świętej historii, naznaczonej przez liczne świadectwa świętości, w której Maryja Wspomożycielka ciągle czyni cuda, towarzysząc naszej odpowiedzi na powołanie, które otrzymaliśmy, oraz na pytania stawiane nam przez odbiorców naszego powołania.

W duchu braterstwa,

Ks. Eusebio Muñoz, Sdb

Delegat Przełożonego Generalnego ds. Rodziny Salezjańskiej

Modlitwa

Święty Janie Bosko,
Ojcze i Nauczycielu młodzieży,
który dzięki swojej otwartości
na dary Ducha Świętego
pozostawiłeś Rodzinie Salezjańskiej
skarb umiłowania „małych i ubogich”,
rozpalając w naszych duszach miłość,
której wzorem jest
Chrystus Dobry Pasterz,
naucz nas każdego dnia być dla nich
znakami i posłańcami Bożej miłości.
Wypraszaś dla wszystkich członków swojej Rodziny
serce pełne dobroci,
stałość w pracy,
dar mądrego rozeznawania,
odwagę dawania świadectwa
głębokiemu przesłaniu Kościoła
i ofiarność misyjną.
Wyproś dla nas
u Pana łaskę wierności
szczególnemu przymierzcu,
które zawarł z nami,
i spraw,
byśmy prowadzeni
przez Maryję Wspomożycielkę
z radością kroczyli
razem z młodzieżą drogą prowadzącą ku Miłości.
Amen.

WYKAZ SKRÓTÓW

- AA** *Apostolicam Actuositatem*: dekret o apostołstwie świeckich Soboru Watykańskiego II.
- ADMA** *Associazione di Maria Ausiliatrice – Stowarzyszenie Maryi Wspomożycielki*.
- AG** *Ad Gentes*: dekret Soboru Watykańskiego II o działalności misyjnej Kościoła.
- ACG** Akta Rady Generalnej Salezjanów Księdza Bosko.
- ACGS** Akta Kapituły Generalnej Specjalnej Salezjanów Księdza Bosko (1971-1972) .
- ChL** *Christifideles laici*: posynodalna adhortacja apostołska Jana Pawła II o katolikach świeckich.
- Konst** konstytucje lub dokumenty statutowe (+ symbol literowy grupy Rodziny Salezjańskiej).
- DCE** *Deus Caritas est*: encyklika Benedykta XVI (2006).
- DS** *Damas Salesianas – Salezjańskie Stowarzyszenie Kobiet*.
- FMA** *Córki Maryi Wspomożycielki Wiernych* .
- FS** *Famiglia Salesiana – Rodzina Salezjańska*.
- GS** *Gaudium et Spes*: konstytucja duszpasterska Soboru Watykańskiego II o Kościele w świecie współczesnym.
- LG** *Lumen Gentium*: konstytucja dogmatyczna Soboru Watykańskiego II o Kościele.
- MB** *Memorie Biografiche di Don Giovanni Bosco*: wspomnienia biograficzne ks. Jana Bosko.
- MD** *Mulieris dignitatem*: list apostołski Jana Pawła II o godności i powołaniu kobiety (1988).
- NAe** *Nostra Aetate*: deklaracja Soboru Watykańskiego II o stosunku Kościoła do religii niechrześcijańskich.
- PC** *Perfectae Caritatis*: dekret Soboru Watykańskiego II o przystosowanej odnowie życia zakonnego.
- PO** *Presbyterorum ordinis*: dekret Soboru Watykańskiego II o posłudze i życiu kapłanów.
- SCG** *Siostry Miłości*.
- SDB** *Towarzystwo św. Franciszka Salezego – Salezianie Księdza Bosko*.
- SPVA** *Program Życia Apostolskiego Stowarzyszenia Salezjanów Współpracowników i Salezjanek Współpracownic – Statut (2013)*.
- SRS** *Sollicitudo Rei Socialis*: encyklika społeczna Jana Pawła II (1987).
- UR** *Unitatis redintegratio*: dekret Soboru Watykańskiego II o ekumenizmie.
- VC** *Vita Consecrata*: posynodalna adhortacja apostołska Jana Pawła II o życiu konsekrowanym (1996).

Karta tożsamości:
charyzmatycznej:
Rodziny Salezjańskiej:
Księdza Bosko:

RODZINA SALEZJAŃSKA W KOŚCIELE

Art. 1. Charyzmat i duchowość Założyciela

Z pokorną i radosną wdzięcznością przyjmujemy, że ksiądz Bosko, z woli Boga i dzięki matczynej pomocy Maryi, zapoczątkował w Kościele nową formę życia ewangelicznego.

Duch Święty ukształtował w nim serce przepełnione wielką miłością do Boga i braci, zwłaszcza najmniejszych i najuboższych, a tym samym uczynił go Ojcem i Nauczycielem nieprzebranej rzeszy młodzieży i założycielem dużej, duchowej i apostołskiej Rodziny.

Nieustanną inspiracją działań wychowawczych i ewangelizacyjnych księdza Bosko, wyznaczającą drogi jego życia, modlitwy i posłannictwa, była miłość duszpasterska, której źródłem i wzorem jest Chrystus Dobry Pasterz. W wezwaniu *Da mihi animas caetera tolle*, ksiądz Bosko wyraził swoją miłość Boga i młodzieży, gotowość na każde poświęcenie, byle zrealizować posłannictwo rozeznane we śnie, który przysnił mu się, gdy był dziewięcioletnim chłopcem.

W 1841 roku, w odpowiedzi na potrzeby ówczesnej młodzieży i najniższych warstw społecznych, założył Oratorium, pomyślane jako duża, młodzieżowa rodzina, następnie Pobożne Towarzystwo św. Franciszka Salezego. W zamysle księdza Bosko Salezianie stanowili żywą część Kościoła, uznającą w Papieżu centrum jego jedności.

Spotkanie z *Maria Dominiką Mazzarello* w 1864 roku przekonało księdza Bosko do poszerzenia działalności wychowawczej i objęcia nią także dziewcząt. Dlatego wspólnie ze świętą z Mornese założyły w 1872 roku Instytut Córek Maryi Wspomożycielki Wiernych, zajmujący się wychowaniem dziewcząt w tym samym duchu salezjańskim, ale interpretowanym w jej kobiecym kluczu.

Z księdzem Bosko związanych było też wielu katolików świeckich, kobiet i mężczyzn, poświęcających się z zapałem dla dobra młodzieży, obrony i wzmocnienia wiary wśród ludzi; w pracy z nimi doświadczył, czym jest siła i skuteczność współdziałania, dlatego założył *Stowarzyszenie Współpracowników Salezjańskich* (dzisiaj Salezjanów Współpra-

owników), którzy we własnych rodzinach, wspólnotach chrześcijańskich i w społeczeństwie realizowali ten sam apostołat młodzieżowy, ludowy i misyjny, ożywiany jednym duchem oratorium na Valdocco.

Na założenie pierwszych trzech grup Rodziny Salezjańskiej ksiądz Bosko poświęcił czas i energię; zaangażował się w ich formację i organizację. Mimo że uznawał autonomię ich obszarów działania, nie miał wątpliwości, że siła apostołska całej Rodziny zależy od jedności zamiarów, ducha, metod i stylu wychowania. Znakiem i gwarancją tej jedności był związek prawny Córek Maryi Wspomożycielki Wiernych i Salezjanów Współpracowników z Towarzystwem św. Franciszka Salezego, a zwłaszcza z jego Przełożonym Generalnym.

Żeby rozpowszechnić kult Eucharystii i pobożność Maryjną założył Stowarzyszenie Czcieli Maryi Wspomożycielki (dziś Stowarzyszenie Maryi Wspomożycielki). Wokół księdza Bosko zaczęli się też gromadzić pierwsi Byli Wychowankowie.

Art. 2. Rozwój Rodziny Salezjańskiej

Ksiądz Bosko był „wielkim charyzmatykiem” i świętym, dlatego potrafił w sposób oryginalny znaleźć własne miejsce wśród innych Założycieli Instytutów życia konsekrowanego i stowarzyszeń apostołatu świeckich w Kościele. Najlepszym tego dowodem jest fakt, że ziarno przez niego zasiane, z uznaniem i wdzięcznością wobec Założyciela, na przestrzeni lat rozwinęło się w rozłożyste drzewo.

W XX i na początku XXI wieku do pierwszych czterech grup założonych przez księdza Bosko dołączyło wiele kolejnych. Niektóre duchowe dzieci księdza Bosko, zainspirowane jego przykładem, na różnych kontynentach i w różnych środowiskach społeczno-kulturowych, założyły nowe grupy, czasami we współpracy z Córkami Maryi Wspomożycielki Wiernych i przy wsparciu Salezjanów Współpracowników oraz sympatyków dzieła salezjańskiego. Wiele z nich zostało na różnej podstawie oficjalnie przyjętych do Rodziny Salezjańskiej. Mimo iż realizują własne niepowtarzalne powołanie, uznają w osobie księdza Bosko wspólnego „Patriarchę”, czują się ożywiane jego duchem, którego realizują na swój niepowtarzalny sposób. Wypełniają też jedno posłannictwo służenia młodzieży, ubogim, cierpiącym oraz tym, którzy jeszcze nie słyszeli

o Chrystusie. Także kolejne grupy rozpoczęły proces włączania do jednej wielkiej Rodziny Salezjańskiej, stanowiącej ważny znak żywotności Kościoła.

W trakcie procesu odnowy, zapoczątkowanego przez Sobór Watykański II, coraz wyraźniej wzrastała wśród członków poszczególnych grup świadomość przynależności do jednej rodziny duchowej i apostołskiej. Doprecyzowano też funkcję animacyjną Salezjanów Księdza Bosko, podkreślając po raz kolejny nieodzowne przewodnictwo Przełożonego Generalnego SDB. Zwiększyła się też wymiana doświadczeń i współpraca między grupami, co pozwoliło na zbudowanie bardziej braterskiej komunii. Z coraz większym przekonaniem przygotowuje się też wspólne propozycje formacyjne oraz działania misyjne i uczestniczy w nich.

Art. 3. Struktura i charakter

Słowo *rodzina* oddaje charakter więzi pomiędzy grupami. Ich siła jest różna, w zależności od przypadku. *Rodzina* nie oznacza wyłącznie powinowactwa czy zwykłej sympatii. Wyraża też pewien sposób formalnej organizacji charyzmatycznej i duchowej komunii i pomaga precyzować różne stopnie przynależności.

O przynależności do Rodziny Salezjańskiej stanowi *jeden duch*, fundament posłannictwa wynikającego z charyzmatu księdza Bosko. Poszczególne grupy czerpią z niego, zachowując jednak *swój odrębny i niepowtarzalny charakter*, dlatego w każdym przypadku potrzeba mądrego rozeznania, które może zakończyć się oficjalnym włączeniem do Rodziny Salezjańskiej.

Do Rodziny Salezjańskiej można przynależeć z różnych tytułów. Pierwszym jest przynależność salezjanów konsekrowanych, Córek Maryi Wspomożycielki Wiernych, Salezjanów i Salezjanek Współpracowników i członków Stowarzyszenia Maryi Wspomożycielki, ponieważ są to pierwsze cztery grupy założone przez księdza Bosko i bezpośredni spadkobiercy jego dzieła. Stanowią też punkt odniesienia dla duchowości, obszaru posłannictwa, metodologii działania pedagogicznego i apostołskiego wszystkich kolejnych. Drugi dotyczy licznych grup życia konsekrowanego (zarówno zakonnego,

jak instytutów świeckich) oraz stowarzyszeń katolickich, założonych z inicjatywy duchowych dzieci księdza Bosko. Ubogacają one Rodzinę Salezjańską niepowtarzalnym sposobem realizowania jego charyzmatu i duchowości. Następnie mamy poszczególne *przypadki* w obrębie szerokiego *Ruchu Salezjańskiego*, animowanego przez Rodzinę Salezjańską. Należą do niego sympatycy dzieła księdza Bosko, Salezjański Ruch Młodzieżowy, a mówiąc ogólniej salezjański wolontariat społeczny i szerokie grono wychowawców, katechistów, pracowników, sympatyzujących polityków, współpracowników, różnych wyznań, religii i kultur na wszystkich kontynentach.

Oficjalnym dokumentem potwierdzającym włączenie do Rodziny Salezjańskiej jest list Przełożonego Generalnego Towarzystwa św. Franciszka Salezego wystosowywany w odpowiedzi na pisemną prośbę grupy starającej się o uznanie przynależności do Rodziny Salezjańskiej, stwierdzający ten fakt.

Art. 4. Jedność i różnorodność

Rodzina Salezjańska Księdza Bosko jest wspólnotą charyzmatyczną i duchową, złożoną z różnych grup, założonych i działających na mocy prawa, powiązanych między sobą więzami duchowego pokrewieństwa i apostołskiego powinowactwa. Tak rozumiana wspólnota uznaje *różnorodność* pod względem: płci, specyficznego powołania, posług pełnionych na rzecz Ludu Bożego, form życia zakonnego, konsekrowanego, świeckiego konsekrowanego, życia w celibacie (celibatariusze) lub związku małżeńskim, salezjańskiego projektu życia każdej grupy zapisanego w jej dokumencie konstytucyjnym lub statucie, kontekstu społecznego, kulturowego, religijnego i eklezjalnego, w którym żyją i działają.

Jedność Rodziny Salezjańskiej podtrzymywana jest przez: właściwą wszystkim jej członkom konsekrację w sakramencie Chrztu Świętego, która włącza każdego w Misterium Trójcy Świętej i komunii z Kościołem; udział w posłannictwie salezjańskim do młodzieży i ubogich oraz propagowanie nowego chrześcijańskiego humanizmu; odnowione globalne obywatelstwo i solidarność nie znającą granic; zakorzenienie w duchu księdza Bosko; wymianę darów duchowych w obrębie Rodziny Salezjańskiej; kult Maryi Wspomożycielki Wiernych i odwołanie do księdza Bosko jako świętego Założyciela albo

Patriarchy; szczególną więź z Przełożonym Generalnym Towarzystwa św. Franciszka Salezego, następcą księdza Bosko.

Art. 5. Tajemnica Trójcy Świętej źródłem komunii

Apostolska Rodzina Księdza Bosko to przede wszystkim Rodzina charyzmatyczna. Znaczy to, że jest ona darem Ducha Świętego dla Kościoła, aby pełnić w nim swoje posłannictwo (por. 1 Kor 12,1.4-6), ponieważ jej najprawdziwsze i najgłębsze korzenie wyrastają z Misterium Trójcy Świętej, czyli nieskończenie wielkiej miłości jednoczącej Ojca, Syna i Ducha, źródła, modelu i celu każdej rodziny ludzkiej.

Ze względu na to źródło członkowie Rodziny Salezjańskiej uznają w swoim życiu prymat Boga-Komunii, który stanowi sedno *mistyki* salezjańskiej¹.

Komunia z Bogiem zapisana została w tekstach konstytucji i dokumentów założycielskich poszczególnych grup.

Bóg Ojciec pomaga członkom Rodziny Salezjańskiej otwierać się na siebie nawzajem z życzliwością, jako bracia i siostry, ponieważ ożywiani jesteśmy przez Niego i przez Niego wezwani do włączenia się w działania na szerokim polu misji salezjańskiej. Jednocześnie zachęca nas do przełamywania strachu, dystansu i pokonywania różnic oraz doceniania wkładu, jaki może wnieść i wnosi każdy i każda z nas.

Każda grupa podkreśla różne oblicza *Chrystusa*, Apostoła Ojca, posłanego przede wszystkim do najmniejszych, ubogich, chorych: dzieciątka Jezus i Chrystusa młodzieńca; życie w ukryciu w Nazarecie; Jezusa po słusznego, ubogiego i czystego; Jezusa dobrego Samarytanina; Jezusa Dobrego Pasterza, który błogosławi dzieci i gromadzi wokół siebie uczniów i uczennice; Chrystusa, który na krzyżu objawia swoją miłosierną, ofiarną i służebną miłość; Zmartwychwstałego Pana, pierwszego spośród powstałych z martwych i nadziei zmartwychwstałych (por. 1 Kor 15, 20). Tym samym Rodzina Salezjańska chce na nowo uobecnić wszystkie postawy Chrystusa Pana. Sposób tego uobecniania zależy od rodzaju pełnionej posługi i jej odbiorców.

Odwołanie do *Ducha Świętego* mówi o obfитоści owoców posługi naszej

¹ Por. VIGANÒ E., *Discorso di chiusura*, in *Atti del Convegno di studio sull'Animazione della Famiglia Salesiana*, Rzym 1980, 56.

Rodziny, ponieważ właśnie Ten, który inspirował do działania księdza Bosko - Założyciela, obdarzył go też duchowym potomstwem, czyli grupami powstającymi z inicjatywy różnych założycieli, jednak zawsze związanych z księdzem Bosko jako ich Patriarchą². Dlatego Duch Święty zachęca do doceniania różnorodności charyzmatycznej i potencjału po szczególnych wspólnot chrześcijańskich oraz dostrzegania Jego obecności w sumieniach ludzi, także nie należących do Kościoła,³ i nawiązywania mądrych relacji dialogu i współpracy ze wszystkimi ludźmi dobrej woli.

Art. 6. W komunii z Kościołem

Duch Boży obdarza wiernych różnymi charyzmatami „dla wspólnego dobra” (1 Kor 12,7) i harmonijnie włącza je w życie Kościoła, by wypełniała się jego zbawcza postęga dla ludzkości⁴.

On dał początek budzącej podziw różnorodności Grup życia konsekrowanego, które owocnie włączają się w misję Kościoła, ubogacając ją różnymi darami. W ten sposób objawia się wielka mądrość Boga i uwidaczniają znane cechy samego Kościoła: jedność, świętość, powszechność (katolickość) i apostołskość⁵.

Rodzina Salezjańska to wspólnota chrześcijan, kobiet i mężczyzn świeckich, konsekrowanych i świeckich zrzeszonych w instytucjach życia konsekrowanego, którzy niepowtarzalnością własnego charyzmatu i ducha pragną włączać się w misję Kościoła, zwłaszcza w szerokim świecie młodzi, wśród najniższych warstw społecznych, ubogich i społeczeństw, do których jeszcze nie dotarła Dobra Nowina (*apostołskość*).

Żyjąc w sercu Kościoła i wypełniając posłannictwo salezjańskie, ujawnia różne dary, łączy harmonijnie poszczególne powołania w życiodajnej przestrzeni jednej Rodziny duchowej i apostołskiej; wyraża komuniję posług na rzecz Ludu Bożego (*powszechność-katolickość*).

Jej obecność w Kościele lokalnym sprzyja komunii z Następcą św. Piotra. W ten sposób aktualizuje w dzisiejszych czasach oddanie Papieżo-

² Por. ACGS 171.

³ Por. GS 22e.

⁴ Por. LG 12b; AA 3c.

⁵ Por. PC 1b.

wi, przekazane jej przez księdza Bosko (jedność); angażuje się w apostołat Kościoła lokalnego, zwłaszcza w duszpasterstwo młodzieżowe i najniższych warstw społecznych, wnosząc do niego swój oryginalny wkład; wspiera porozumienie i współpracę między różnymi zrzeszeniami i instytucjami na rzecz integralnego rozwoju osoby ludzkiej; troszczy się o kierownictwo powołaniowe młodych, wychowując ich do wiary i przygotowując do apostołskiego zaangażowania w Kościele i dla świata. W wypełnianiu misji wychowawczej różne grupy doceniają wkład byłych wychowanek i wychowanków, także innych religii czy wizji świata (*powszechność-katolickość*).

Rodzina Księdza Bosko, rozwijając charakterystyczną duchowość pochodzenia charyzmatycznego, wzbogaca cały Kościół wyjątkowym modelem życia chrześcijańskiego (*świętość*). Potwierdza to rzesza duchowych córek i synów księdza Bosko ogłoszonych świętymi lub w trakcie procesu beatyfikacji albo kanonizacji.

Art. 7. Ku nowemu chrześcijańskiemu humanizmowi

Apostolska Rodzina Księdza Bosko nazywa się *salezjańską*, gdyż jest związana ze św. Franciszkiem Salezym, którego ksiądz Bosko wybrał na wzór i patrona, ponieważ biskup Genewy w swoich dziełach i pismach proponował chrześcijański humanizm i metodologię miłości, które odpowiadały jego najgłębszym pragnieniom. Jest to humanizm, który nie przechodzi obojętnie wobec słabości ludzkiej, ale opiera się na niezachwianej wierze, że człowiek, niezależnie od życia, jakie wie, w swoim wnętrzu jest dobry, ponieważ jest kochany przez Boga i przez Niego wezwany jest do doskonałości chrześcijańskiej. Stał się też konstytutywną cechą doświadczenia charyzmatycznego i duchowego grup założonych przez księdza Bosko i został przyjęty jako cenne dziedzictwo przez pozostałe, tworzące dziś jedną Rodzinę. Cała Rodzina Salezjańska wpisuje się zatem w ten szeroki prąd, proponując Kościołowi oryginalny wkład w obszarze wychowania i pracy apostołskiej.

„*Salezjański*” humanizm w rozumieniu księdza Bosko to docenianie całego dobra obecnego w życiu człowieka, w stworzeniu i w dziejach. W praktyce oznaczało to dostrzeganie prawdziwych wartości obecnych w świecie, zwłaszcza ważnych dla młodzieży, włączanie się w kulturę i rozwój ludzki swoich czasów, sprzyjając dobru i nie utyskując na zło,

mądre poszukiwanie szerokiej współpracy w przekonaniu, że każdy ma jakieś dary, które należy odkryć, zaakceptować i docenić, wiarę w siłę wychowania wspierającego rozwój młodego człowieka i dodającego mu odwagi do stawania się uczciwym obywatelem i dobrym chrześcijaninem, nieustannie i nie zważające na przeciwności losu powierzanie się opatrności Boga, którego uważał za Ojca i jak Ojca kochał.

Zakładając kolejne grupy swojej Rodziny i poprzez inne inicjatywy apostołskie (na przykład misje), ksiądz Bosko chciał wnieść własny wkład w realizację „społeczeństwa chrześcijańskiego”, które w atmosferze sekularyzacji charakterystycznej dla XIX w. wymagało odbudowy, a zapoczątkowania w społeczeństwach jeszcze nie zewangelizowanych. W wierności księdzu Bosko, grupy Rodziny Salezjańskiej proponują dzisiejszemu społeczeństwu własną postać, uwzględniając w niej odnowicielskie wskazania Soboru Watykańskiego II i późniejsze nauczanie papieskie w kwestii stosunku Kościoła do innych religii i współczesnego społeczeństwa, oparte na dialogu międzyreligijnym⁶, obronie godności osoby ludzkiej i rodziny, promowaniu i wspieraniu sprawiedliwości i pokoju,⁷ dialogu międzykulturowym (zwłaszcza w kontekstach multietnicznych) i ochronie stworzenia.

Art. 8. Cenny wkład kobiet

Od samego początku wiele kobiet przyczyniło się w znacznym stopniu do powstania Rodziny Salezjańskiej. Powszechnie wiadomo, że Matusia Małgorzata bardzo pomogła księdzu Bosko w opracowaniu systemu prewencyjnego i stworzeniu rodzinnej atmosfery Valdocco.

Nie należy też zapominać o Marii Dominice Mazzarello, która potrafiła odczytać doświadczenie księdza Bosko przez pryzmat kobiecy, nadając mu konkretne i niepowtarzalne oblicze za równo w życiu duchowym, jak wychowawczym i apostołskim, które stało się cennym skarbem Córek Maryi Wspomożycielki. Ochotniczki Księdza Bosko, prowadzone przez księdza Filipa Rinaldiego, były pierwszym świeckim instytutem życia konsekrowanego w naszej Rodzinie. Połączone więzami duchowymi ślubów czystości, ubóstwa i posłuszeństwa, wypełniają takie

⁶ Por. LG 16; NAe 2-5.

⁷ Por. GS 77-93.

samo posłannictwo salezjańskie w rodzinach i w codziennej rzeczywistości swoich miejsc pracy. Na początku prawie każdej grupy konsekrowanej w Rodzinie Salezjańskiej powstałej w XX wieku była mała grupa chrześcijanek, prze ważnie ubogich i już wcześniej w różny sposób zaangażowanych w dzieła apostołskie, wcielających w życie ideę konsekracji. Prowadzone przez biskupa czy salezjanina kapłana, dawały początek nowym dziełom.

W ostatnich dekadach XX w. słuszne docenienie roli kobiety na różnych kontynentach pozwoliło grupom Rodziny Salezjańskiej (zwłaszcza zgromadzeniom zakonnym i świeckim instytutom żeńskim oraz stowarzyszeniom świeckich) na refleksję nad właściwą oceną wkładu kobiet w naszym świecie. Przyczyniło się do tego pod wieloma względami innowacyjne nauczanie Jana Pawła II⁸.

Art. 9. Rozwijanie nowych form solidarności

Dzisiejszy fenomen globalizacji wzmocnił współzależność ekonomiczną, kulturową i religijną ludzi i narodów; bez wątpienia otwiera to wiele możliwości, jednak realne jest też ryzyko wytworzenia się nowych form dominacji, prowadzących do nowego ubóstwa i narastania marginalizacji. Istnieje jednak inny sposób interpretowania globalizacji, czyli *solidarność* zainspirowana i kierująca się wartościami ewangelicznymi. Nie jest to „uczucie bliżej nieokreślonego współczucia czy płyt kiego rozczulenia nad krzywdą wielu ludzi bliskich i dalekich. Wręcz przeciwnie. To niewzruszona determinacja i wytrwałe angażowanie się na rzecz wspólnego dobra, albo innymi słowy na rzecz dobra wszystkich i każdego z osobna, ponieważ wszyscy naprawdę jesteśmy odpowiedzialni za wszystkich”⁹.

Grupy Rodziny Salezjańskiej włączają się w realizację zasady solidarności poprzez różne inicjatywy wychowawcze i apostołskie:

1. *Wychowanie*, stanowiące najwyższą formę solidarności, jeśli jest rozumiane i prowadzone zgodnie z kryteriami *asystencji salezjańskiej*. Dzisiaj moglibyśmy zdefiniować ją jako „*etykę bliskość*” lub działania dostosowane do potrzeb jednostki, relacje przyjaźni i zaufania, słuchanie najgłębszych potrzeb młodzieży i ubogich,

⁸ Por. MD 20 21 28-31; VC 57-58.

⁹ Por. SRS 38.

definiowanie możliwych i skutecznych odpowiedzi, wierne towarzyszenie.

2. *Wolontariat obywatelski, społeczny i misyjny*, obecnie bardzo rozpowszechniony wśród młodzieży i dorosłych. W niektórych przypadkach może przypominać autentyczne powołanie, gdyż wymaga poświęcenia energii i czasu; Wolontariat pozwala zetknąć się z konkretnymi problemami ludzi, włącza w działania na rzecz rozwoju, zachęca do ćwiczenia się we współodpowiedzialności oraz wychowania samego siebie do ofiarności i służby.
3. *Zaangażowanie społeczne i polityczne*, podejmowane przede wszystkim przez świeckie grupy Rodziny Salezjańskiej, zgodnie z nauczaniem Kościoła. W *Gaudium et spes* czytamy: „Kościół uznaje za godną pochwałę i szacunku pracę tych, którzy dla posługi ludziom poświęcają swoje siły dobru państwa i podejmują się tego trudnego obowiązku”¹⁰; a w *Christifideles Laici*: „Świeccy nie mogą rezygnować z udziału w „polityce”, czyli w różnego rodzaju działalności gospodarczej, społecznej i prawodawczej, która w sposób organiczny służy wzrastaniu wspólnego dobra”¹¹.

Art. 10. Wymiana darów

Grupy Rodziny Salezjańskiej, jako spadkobiercy charyzmatu i ducha salezjańskiego, ustanawiają między sobą głębokie relacje. W każdej Grupie dostrzec można przejawy tożsamości całej Rodziny, jednak zawsze w odniesieniu do tożsamości pozostałych.

Wejście na mocy osobistego powołania do jednej z Grup skutkuje włączeniem do Rodziny Salezjańskiej, jakbyśmy powierzali się jedni drugim w obopólnej relacji. Ponieważ w każdej Grupie uobecnia się określony aspekt duchowości salezjańskiej, wewnętrzna komunია pozwala całej Rodzinie żyć pełnią darów i wartości. Jest to nasze wspólne bogactwo, dlatego jego poszczególne elementy muszą być obecne w każdym salezjańskim sercu. Komunია daje każdemu możliwość czerpania z nich. Wszystko to z pożytkiem dla naszego posłannictwa, gdyż pozwala w najlepszy i najskuteczniejszy sposób

¹⁰ GS 75.

¹¹ ChL 42b.

troszczyć się o rozwój ludzki i chrześcijańskie wychowanie młodzieży, ubogich, chorych i społeczeństw, które jeszcze nie słyszały o Chrystusie.

Relatywnie krótkie dzieje Rodziny Salezjańskiej pokazują, że bez realnej komunii pojawia się niebezpieczeństwo stopniowego odchodzenia od projektu księdza Bosko, aż do całkowitego sprzeniewierzenia się mu. Zatem wszyscy powinniśmy uświadamiać sobie, że członkowie poszczególnych grup mogą zachować swoją tożsamość tylko w relacji do innych gałęzi Rodziny. To z kolei powinno zachęcać do poszukiwania wspólnego języka i kształtować konkretne postawy.

Art. 11. Maryja naszą domowniczką

Od najmłodszych lat Maryja była dla księdza Bosko Nauczycielką i Matką, ponieważ w taki sposób przedstawiła mu ją Postać, która przyśniła mu się, kiedy miał dziewięć lat.

W komunii z Kościołem lokalnym zawierzył swoje pierwsze inicjatywy wychowawcze Maryi Pocieszenia, obronie i pocieszeniu chłopców „ubogich, narażonych na różne niebezpieczeństwa”. Później, przeżywając w jedności z Kościołem powszechnym dogmat maryjny, jako wychowawczynię energii miłości i skuteczną pomoc w rozwoju ludzkim i chrześcijańskim wskazał swoim podopiecznym Maryję Niepokalaną. W końcu, doświadczywszy w założeniu i rozwoju swojego dzieła, że „Maryja wszystko uczyniła” (także za sprawą cudownych interwencji), zawierzył rodzące się Zgromadzenie Salezjańskie Maryi Dziewicy Wspomożycielce Wiernych.

Kiedy pod natchnieniem Maryi zakładał Instytut Córek Maryi Wspomożycielki Wiernych, chciał, by był on „żywym pomnikiem” jego wdzięczności Wspomożycielce¹². Jej także zawierzył Salezjanów Współpracowników, by ich strzegła i inspirowała do pracy apostołskiej. Na znak wdzięczności za matczyną obecność Maryi w swoim dziele założył przy sanktuarium w Turynie Stowarzyszenie Czcieli Maryi Wspomożycielki.

Szczególna pobożność Maryjna głęboko naznaczyła charyzmatyczną i duchową tożsamość różnych grup Rodziny Salezjańskiej, powstających na przestrzeni całego XX w. Niektóre nawet przyjęły jej imię w oficjalnej

¹² Por. Konst FMA art. 1; por. MB X, s. 600.

nazwie: Córki Najświętszych Serc Jezusa i Maryi, Siostry Katechetki *Maryi Niepokalanej i Wspomożycielki Wiernych*, Siostry Służebniczki *Niepokalanego Serca Maryi*, Siostry Misjonarki *Maryi Wspomożycielki*, Córki Królowania *Maryi Niepokalanej*, Siostry *Maryi Wspomożycielki Wiernych*.

Wszystkie grupy Rodziny Salezjańskiej czczą Maryję Wspomożycielkę jako swoją główną Patronkę. W niektórych przypadkach, dla podkreślenia wyjątkowych cech swojego apostołatu, obdarzają ją różnymi tytułami. Rodzina Salezjańska uznaje w Maryi Matkę Kościoła, Wspomożycielkę Wiernych i Matkę całej ludzkości. Także osoby pracujące w różnych dziełach salezjańskich, niezależnie od wyznania, są Jej szczerze oddane, a zatem Rodzina Salezjańska jest *Rodziną Maryjną*.

Art. 12. Ksiądz Bosko punktem odniesienia

Ksiądz Bosko, który zapoczątkował prawdziwą szkołę duchowości apostołskiej, jest punktem odniesienia dla wszystkich, którzy odpowiadając na niepowtarzalne powołanie Ducha Świętego, czują się wezwani do włączania dzisiaj w jego misję, w różnych stanach życia i formach zaangażowania.

Oznacza to, że przynależność do Rodziny Salezjańskiej budowana jest wokół jednoczącej obecności księdza Bosko. Faktem jest, że wszyscy założyciele grup powstających w XX wieku byli jego duchowymi dziećmi, członkami Zgromadzenia SDB. Nieustannie troszczyli się o wypełnianie szerokiego posłannictwa księdza Bosko w nowych środowiskach, gromadząc nowe siły apostołskie i zaszczepiając w nich ducha swojego Ojca i Nauczyciela. Grupy Rodziny Salezjańskiej łączy w jedną Rodzinę *pokrewieństwo duchowe* w księdzu Bosko, które zawdzięczają obecności Ducha Świętego, jednoczącego w Kościele ludzi obdarzonych różnymi charyzmatami.

Wyrazem tego pokrewieństwa jest miłość duszpasterska w stylu księdza Bosko. Żarliwość apostołska była duchową energią, pobudzającą go do szukania dusz i służenia tylko Bogu. Miłość, która wypełniła serce, umysł i zamierzenia księdza Bosko, by rozrastało i umacniało się jego dzieło. Dlatego ksiądz Bosko gromadził wokół

siebie różnych ludzi, koordynował i łączył różne zadania i stanowiska, dary oraz stany życia i posługi. Źródłem niewyczerpanych pokładów siły księdza Bosko było jego wewnętrzne, nieustannie otwarte na relację z Bogiem. Także w naszym przypadku niezbędnym warunkiem wychowawczej i apostołskiej miłości jest konkretne i wymagające życie wewnętrzne.

Art. 13. Przełożony Generalny Salezjanów Księdza Bosko w Rodzinie Salezjańskiej

Przynależność do apostołskiej Rodziny Księdza Bosko rodzi się z komunii i jest przez nią podtrzymywana. To odpowiedź dana Duchowi Świętemu, który rozbudza pragnienie konkretnych wyrazów jedności dla zapewnienia faktycznych więzi i skutecznej współpracy.

Dlatego Rodzina Salezjańska potrzebuje żywego centrum, które będzie aktualizowało odniesienie do księdza Bosko, wspólnego posąnnictwa i ducha. Zgodnie z zamysłem księdza Bosko, jest nim Przełożony Generalny SDB.

Wszystkie grupy uznają jego potrójną posługę jedności: następcy księdza Bosko, wspólnego Ojca, centrum jedności całej Rodziny. Z racji swojego urzędu, w oparciu o określone kryteria, przyjmuje do Rodziny Salezjańskiej kolejne grupy. Do jego obowiązków należy też proponowanie Rodzinie Salezjańskiej wskazań niezbędnych do zapewnienia owoców charyzmatu w każdej grupie. Przykładem i nauczaniem troszczy się też o jedność Rodziny i zapewnia wierność jednemu duchowi w różnorodności powołań oraz koordynuje wybrane inicjatywy. Pełni swoją posługę z właściwą księdzu Bosko postawą ojcowską, co wymaga od niego zrozumienia i życzliwości, troski o rozwój każdego, kierowania Rodziną w wierności charyzmatowi, dbania o powołania do każdej formy życia salezjańskiego, zgodnie ze spisana wolą księdza Bosko, że „wasz Przełożony Generalny zatroszczy się o was i wasze zbawienie wieczne”.

GIORNATE DI SPIRITUALITA'

DE
DELLA SANI

POŚLANNICTWO

Art. 14. Poślannictwo charyzmatyczne w Kościele i dla Kościoła

Misja Kościoła bierze początek z dobrowolnej inicjatywy Ojca, przechodzi przez poślannictwo Jezusa Chrystusa i przedłużona zostaje działaniem Ducha Świętego¹. Jest jedna i została powierzona wszystkim członkom Ludu Bożego w Chrzcie Świętym i w Bierzmowaniu. Poszczególne charyzmaty Ducha Świętego pozwalają ją wszakże realizować na różne sposoby, w zależności od tego, do kogo skierowana jest postługa².

Poślannictwo księdza Bosko i jego duchowej Rodziny wpisuje się w jedno chrześcijańskie powołanie do bycia apostołami. Ponieważ jednak odpowiada na dar duchowy, jego natura jest *charyzmatyczna*, to znaczy Duch Ojca i Zmartwychwstałego Pana, który tak samo, jak w przeszłości posłał księdza Bosko do młodzieży i ludu, nie przestaje w historii posyłać jego duchowych synów i córki, by rozwijali jego apostołał młodzieżowy, ludowy/masowy³ i misyjny.

Poślannictwo odkrywa się między innymi *przez* odczytywanie znaków czasu. Potrzeby i oczekiwania, aspiracje i potrzeby duchowe młodzieży, zwłaszcza ubogiej, prostych ludzi i społeczeństw, które jeszcze nie słyszały o Chrystusie, to znaki, którymi Duch Święty, w różnych wydarzeniach i środowiskach społecznych i kulturowych, wzywa i *posyła* grupy Rodziny Salezjańskiej do wypełniania poślannictwa.

Jest ono pełnione w Kościele i dla Kościoła, dlatego musi być zatwierdzone przez władze zwierzchnie i zgodne z prawem, co pozwala zharmonizować je z innymi działaniami eklezjalnymi różnego szczebla.

Każda z grup zapisała w swoich dokumentach jak w *praktyce realizowane* jest poślannictwo charyzmatyczne. W Towarzystwie św. Franciszka Salezego, Instytucie Córek Maryi Wspomożycielki Wiernych i innych zgromadzeniach zakonnych rozeznania poślannictwa dokonują prawnie ustanowieni przełożeni. Czasami podmiot pełniący

¹ Por. LG 2-4; AG 2-4; UR 2.

² Por. LG 9b 13ab 17 32; AA 2a; AG 2a 5 6 10 35-37.

³ Por. GS 11.

tę funkcję jest *kolegialny*, na przykład przy wyborze członków Rady Generalnej podczas kapituły.

W przypadku Ochotniczek Księdza Bosko i innych świeckich zgromadzeń życia konsekrowanego oraz świeckich stowarzyszeń niekonsekrowanych (na przykład u Salezjanów Współpracowników i w Salezjańskim Stowarzyszeniu Kobiet) nie ma władzy zwierzchniej *posyłającej*. Każdy członek jest jednak zobowiązany do wiernego wypełniania wskazań posłannictwa, zawartych w statucie lub innych dokumentach konstytucyjnych danej grupy, które w oparciu o określone normy definiują konkretną formę pełnienia salezjańskiego apostołatu świeckich.

Art. 15. Rodzina apostołska

Rodzina Salezjańska jest *Rodziną apostołską*. Każda grupa w różny sposób odpowiada za wspólne posłannictwo⁴.

Towarzystwo św. Franciszka Salezego i Instytut Córek Maryi Wspomożycielki Wiernych nie zostały założone przez księdza Bosko jako zgromadzenia zakonne kontemplacyjne, tylko „apostołskie”. Podobnie wszystkie zgromadzenia zakonne należące do Rodziny, zgodnie z wolą ich założycieli, duchowych dzieci księdza Bosko, mają charakter wyraźnie apostołski i do takich też zalicza je Kościół. Niektóre grupy powstały w tak zwanych miejscach „misji”, a ich celem jest włączanie się w dzieło ewangelizacji *ad gentes* w różnych środowiskach i kulturach. Są to: Siostry Miłości, Siostry Służebniczki Niepokalanego Serca Maryi, Siostry Misjonarki Maryi Wspomożycielki, Siostry Katechetki Maryi Niepokalanej i Wspomożycielki Wiernych, Córki Królowania Maryi Niepokalanej, Siostry Zwiastunki Pana, Siostry Maryi Wspomożycielki Wiernych.

Stowarzyszenie Salezjanek Współpracownic i Salezjanów Współpracowników, Salezjańskie Stowarzyszenie Kobiet, Świadkowie Zmartwychwstałego i Nowa Pieśń są stowarzyszeniami kościelnymi o charakterze apostołskim, których podstawowym celem jest aktualizowanie w świecie na sposób świecki misji księdza Bosko i poszczególnych Założycieli.

Instytuty świeckie: Ochotniczek Księdza Bosko, Córek Królowania

⁴ Por. ACGS 163.

Maryi Niepokalanej, Ochotników Księdza Bosko oraz Uczniowie mają charakter apostołski, ponieważ ich członkowie są salezjańskimi apostołami świeckimi konsekrowanymi w rodzinach, miejscach pracy, na różnych polach zaangażowania społecznego i obywatelskiego.

W zgodzie ze swoim powołaniem, każda osoba należąca do Rodziny Salezjańskiej jest *posłana*, czyli wezwana do wypełniania jednego posłannictwa, zgodnie z powierzoną jej funkcją, swoimi umiejętnościami i możliwościami.

Zgodnie z zapisami Konstytucji Salezjanów Księdza Bosko, Córek Maryi Wspomożycielki i innych zgromadzeń, posłannictwo w nich przyjmuje i realizuje przede wszystkim wspólnota *inspektorialna i lokalna*, co oznacza, że to one stanowią pierwszy podmiot posłannictwa.

Art. 16. „Posłannictwo młodzieżowe, ludowe/masowe i misyjne”

Rodzina Salezjańska posłana jest przede wszystkim do młodzieży i dorosłych w tych środowiskach społecznych, kulturowych, religijnych i eklezjalnych, w których żyją, ze szczególnym uwzględnieniem „miejsc misji”. To posłannictwo przyjęło się określać słowami „młodzieżowe, ludowe/masowe i misyjne”, które wyrażają trzy komplementarne wymiary naszej posługi:

1. *Posłannictwo młodzieżowe*. Zgodnie z precyzyjnie wyrażoną wolą księdza Bosko, założone przez niego grup Rodziny Salezjańskiej pracują przede wszystkim z młodzieżą ubogą, opuszczoną, w sytuacjach zagrożenia, albo mówiąc dzisiejszym językiem z dziewczętami i chłopcami najbardziej potrzebującymi, w sytuacjach ubóstwa materialnego, emocjonalnego, kulturowego lub duchowego. Ten wybór dzielą wprost wszystkie inne grupy Rodziny Salezjańskiej bezpośrednio w tekstach swoich dokumentów konstytucyjnych.

Pracując z młodzieżą, każda grupa troszczy się w szczególny sposób o osoby przejawiające znaki określonego apostołskiego powołania świeckiego, zakonnego lub kapłańskiego. Niektóre grupy pracują przede wszystkim z chłopcami w różnym wieku, inne przede wszystkim z dziewczętami; kolejne z młodzieżą jako taką, bez względu na

pleć. Wiele Grup zajmuje się zwłaszcza ofiarami poważnych form marginalizacji, wykorzystywania i przemocy.

2. *Posłannictwo ludowe/masowe.* Oświecony przez Ducha Świętego ksiądz Bosko skierował swoją uwagę także na dorosłych, przede wszystkim prostych i ubogich, na najniższe warstwy społeczne, jeszcze niższe niż proletariats miejski, imigrantów, wykluczonych, jednym słowem wszystkich potrzebujących pomocy materialnej i duchowej. Wierne księdzu Bosko grupy Rodziny Salezjańskiej podzielają ten wybór. Stowarzyszenie Maryi Wspomożycielki zapisało w swoim nowym regulaminie apostołat salezjański wśród najniższych warstw społecznych. Szczególną uwagę poświęca się rodzinom, które są pierwszym środowiskiem kształtowania osobowości ludzkiej i które powinny przygotowywać młodych do miłości i przyjmowania życia, będąc także pierwszą szkołą solidarności z ludźmi i narodami.

Wszystkie grupy działają na rzecz zagwarantowania godności i nienaruszalności rodziny, by w sposób coraz bardziej jednoznaczny stawała się „domowym Kościołem”⁵. Niektóre grupy, w zgodzie z charyzmatem, poszerzają swój salezjański apostołat o szczególne grupy osób: Córki Najświętszych Serc Jezusa i Maryi otaczają opieką chorych na trąd, Siostry Miłości osoby w podeszłym wieku, Salezjańskie Stowarzyszenie Kobiet - chorych.

3. *Apostolat misyjny ad gentes.* Ksiądz Bosko pielęgnował w sobie pragnienia misyjne i bezpośrednio włączał się w misyjne dzieło ówczesnego Kościoła. Chciał, żeby Towarzystwo św. Franciszka Salezego i Córki Maryi Wspomożycielki Wiernych poświęcały się „misjom”. Tak też było od początku ich istnienia. Dzieło salezjańskie rozrosło się tak bardzo, że z czasem stało się obecne na wszystkich kontynentach. Od samego początku współpraca misyjna była jednym z ważnych wymiarów Stowarzyszenia Salezjanów Współpracowników. Siostry Misjonarki Maryi Wspomożycielki pracują przede wszystkim na misjach. Apostolat misyjny widać też wprost w posłannictwie Ochotniczek Księdza Bosko, Córek Najświętszych Serc Jezusa i Maryi, Salezjanek Oblatek Serca Jezusa, Sióstr Miłości, Świadców

⁵ LG 11b.

Zmartwychwstałego, Salezjańskim Stowarzyszeniu Kobiet oraz u Uczniów.

Art. 17. W służbie Ewangelii

Syn Boży stał się człowiekiem, aby objawić oblicze Boga, „który kocha życie” i służyć „dobro-bytowi” fizycznemu i duchowemu ludzi, zwłaszcza najbardziej potrzebujących pomocy i nadziei: „bo i Syn Człowieczy nie przyszedł, aby Mu służono, lecz żeby służyć i dać swoje życie na okup za wielu” (Mk10,45).

Podążając za przykładem i nauczaniem Jezusa z Nazaretu, Kościół, a w nim Rodzina Salezjańska, służy ludzkości (jest diakonią), głosząc Ewangelię i wzywając każdego do pełni życia.

Zgodnie ze wskazaniami nauczania posoborowego⁶, posługa ta obejmuje: *odnowienie ludzkości* dziełami społecznymi; edukację i wychowa nie; dawanie osobistego i wspólnotowego *chrześcijańskiego świadectwa życia*; *bezpośrednie głoszenie* Ewangelii poprzez nauczanie religii i katechizację; *pracę misyjną* opartą na dialogu międzyreligijnym (zwłaszcza wspólne życie i modlitwę); *współpracę z ludźmi innych religii* na rzecz zwalczania niesprawiedliwości oraz towarzyszenie im na drodze nawrócenia, jeśli wyrażą chęć wstąpienia do Kościoła; *animację modlitwy*, zwłaszcza liturgicznej modlitwy wspólnoty chrześcijan; *różne inicjatywy solidarności* ludzkiej i chrześcijańskiej; *różne formy współpracy misyjnej*; *ewangelizacyjną obecność* w miejscach naznaczonych obojętnością religijną lub ateizmem.

Ksiądz Bosko wielokrotnie powtarzał, że jego celem było kształtowanie „dobrych chrześcijan i uczciwych obywateli”. Mówiąc to, myślał o *wszystkim, czego potrzebują młodzi* do pełni życia ludzkiego i chrześcijańskiego, czyli ubrania, pożywienia, dachu nad głową, łóżka, pracy, nauki i czasu wolnego, radości, przyjaźni, wiary wyrażającej się w działaniu, łaski Bożej, drogi do świętości, zaangażowania, dynamizmu, zakorzenienia w społeczeństwie i w Kościele. Doświadczenie wychowawcy podpowiedziało mu projekt szczególnego *sposobu*

⁶ Por. adhortacja apostołska *Evangelii nuntiandi* Pawła VI oraz encyklika *Redemptoris Missio* Jana Pawła II

*działania, spisany jako system prewencyjny, „oparty w całości na rozumie, religii i miłości”.*⁷

Podejmując intuicje i doświadczenia księdza Bosko i odczytując je w świetle odnowionej, posoborowej eklezjologii i papieskiego nauczania o ewangelizacji, poszczególne grupy Rodziny Salezjańskiej prowadzą różne działania wychowawcze i ewangelizacyjne: „pracę wychowawczo-duszpasterską opartą na systemie prewencyjnym; „wychowują ewangelizując, ewangelizują wychowując”; „wychowują integralnie w duchu systemu prewencyjnego”; wychowują i ewangelizują zgodnie z „pedagogią dobroci” czy na inne, podobne sposoby.

Rodzina Salezjańska pełni służbę ewangeliczną w różny sposób, na trzech podstawowych obszarach: rozwoju ludzkiego, wychowania, ewangelizacji. Ewangelizacja rozumiana jako dawanie świadectwa Ewangelii jest najważniejszym celem postępowania każdej grupy.

Art. 18. W nowych kontekstach religijnych i kulturowych

Podążając drogami odnowy i komunii, Rodzina Salezjańska dojrzała do wyboru pewnych podstawowych obszarów lub kryteriów zaangażowania w dzisiejszych kontekstach kulturowych, naznaczonych coraz szybszym tempem zmian mentalności i obyczajów oraz zwiększającą się mobilnością i zamieszkiwaniem na jednym terenie osób różnych religii i kultur. Są to:

1. *Promowanie salezjańskiego humanizmu.* Salezjański humanizm stawia w centrum osobę ludzką, której godności należy strzec i podtrzymywać ją w każdym aspekcie. Z punktu widzenia wychowania oznacza to rozbudzanie i mobilizowanie całego potencjału młodzieży: rozumu, świata uczuć i utwierdzonej łaską wolnej woli.

Popiera ponadto wszystkie wartości, które okazują się prawdziwie ludzkie, takie jak praca i kultura, relacje przyjaźni, zaangażowanie obywatelskie, umiłowanie sztuki, kompetencje zawodowe, odkrycia naukowe, uczciwość moralną w sferze prywatnej i publicznej oraz małe, codzienne rzeczywistości, które nadają smak życiu. Wszyscy powinni ich strzec i rozwijać je. Trzyczy się też o nadawanie sensu każdej chwili

⁷ J. Bosko, *Il sistema preventivo nella educazione della gioventù*, [w:] P. Braido (red.), *Don Bosco Educatore, scritti e testimonianze*, Rzym 1997, s. 248nn.

życia, niesienie nadziei i budowanie perspektyw na przyszłość jednostki i społeczeństwa.

I w końcu, uznając, że prawem każdego młodego człowieka jest otrzymanie pomocy w odkrywaniu swojego powołania, stawia sobie za cel wspieranie wszystkich w odnalezieniu właściwego im miejsca w społeczeństwie i Kościele.

2. *Zrozumienie sytuacji.* Niezależnie od regionu geograficznego i grupy Rodziny Salezjańskiej, praca na rzecz człowieka następuje szereg trudności wynikających z różnorodności i złożoności lokalnych środowisk społecznych, kulturowych i religijnych.

Wybór możliwych i skutecznych form działania w odpowiedzi na pojawiające się potrzeby wymaga umiejętnego i inteligentnego odczytywania lokalnej sytuacji, w czym nieustannie powinno nam pomagać nauczanie Papieża i miejscowego episkopatu.

3. *Doniosłość.* Zakorzenie w lokalnym środowisku jest ważne dla świadectwa, dzielenia się posłannictwem, możliwych propozycji działań, biorących się z bezpośredniego i długotrwałego słuchania ludzi i siły wzajemnego wychowywania się, które ujawniają się, kiedy naprawdę buduje się wspólny los.

Dlatego należy razem stawiać czoła trudnościom i badać perspektywy: potencjalne trudności z ludźmi i instytucjami; obronę i propagowanie wartości etycznych szanując punkty widzenia innych i własne sumienie; nowe rozwiązania, których należy szukać wychodząc od tego, co było, myśląc o przyszłości; obrona praw słabszych i bardziej bezbronnych; znacząca obecność w instytucjach politycznych, zwłaszcza opracowujących politykę wychowania i kształcenia; budowanie opinii społecznej opartej na wartościach ludzkich, ewangelicznych i salezjańskich.

Oczywiście stosowanie kryterium doniosłości uzależnione jest od kontekstu geograficznego i kulturowego. Nawet w podobnych sytuacjach, jednak w innych kontekstach, to samo działanie może

się nie sprawdzić czy wręcz okazać się niemożliwe do zrealizowania. Wierność jednej misji nie narzuca wszystkim tych samych rozwiązań.

4. *Podjęcie wyzwania komunikacji społecznej.* Ksiądz Bosko przeżywał, że komunikacja społeczna może przyjść z pomocą jego pracy, dlatego zostawił swojej duchowej Rodzinie w spadku zadanie dostrzeżenia w niej potencjalnego narzędzia rozwoju jednostki i wspólnoty oraz obrony i krzewienia wiary wśród ludzi.

W dzisiejszych czasach technologia i informatyka upubliczniają to, co dawniej należało do sfery prywatnej. Ich działanie jest natychmiastowe i masowe, obejmuje swoim zasięgiem nieprzebrane rzesze ludzi, oczarowując zwłaszcza młodzież. Media wywołują zmiany w sposobie myślenia i budowania relacji, upowszechniają propozycje nie zawsze zgodne z humanizmem opartym na chrześcijańskich wartościach. Z drugiej strony otwierają wcześniej niespotykane możliwości ewangelizacji, ponieważ łączność internetowa i komunikacja na odległość umożliwiają różne formy działania i uzupełniania siebie nawzajem. Apostolska Rodzina księdza Bosko, łącząc umiejętności już posiadane z innowacyjną kreatywnością, chce wykorzystać w swojej misji potencjał i szanse, jakie daje nam społeczeństwo.

Art. 19. Komunia i współpraca w wypełnianiu posłannictwa

Więź łącząca członków naszej Rodziny oparta jest na „komunii w posłannictwie”⁸, dlatego wszystkie grupy wezwane są do przeżywania pochodzącego od Boga daru komunii poprzez wspólną, ale zróżnicowaną posługę ewangeliczną, dostosowaną do potrzeb odbiorców, szczegółowych celów i specyficznego stylu pracy każdej z nich.

Ksiądz Bosko - wychowawca, pasterz i założyciel wykazywał zawsze wielką umiejętność wyczuwania potencjału i zalet każdego człowieka, dzielenia się odpowiedzialnością także z najmłodszymi współpracownikami, synchronizowania w pracy apostolskiej bardzo różnych kompetencji, wyszukiwania każdemu zajęcia odpowiedniego dla jego natury, inteligencji i wykształcenia. Był przekonany, że Duch Święty rozbudza charyzmaty na pożytek całego Kościoła,

⁸ ChL 32.

dlatego nieustannie towarzyszyła mu świadomość, że w posłudze wychowawczej i duszpasterskiej niezbędna jest *współpracująca miłość*.

Zaangażowanie wychowawcze i misyjne coraz częściej wymaga komunii w posłannictwie i *dla* posłannictwa. Widać pilną potrzebę powiązania ze sobą działań, proponowania różnych chrześcijańskich modeli życia oraz zapewnienia komplementarnych posług.

Współpraca czyni świadectwo bardziej wiarygodnym, a głoszenie Ewangelii bardziej przekonującym; ożywia miłość apostołską; pozwala na lepsze zaakcentowanie specyfiki każdej grupy, jednocześnie ukazując i wzmacniając tożsamość Rodziny Salezjańskiej w komunii i posłannictwie. Dlatego, z poszanowaniem autonomii poszczególnych grup, należy troszczyć się o wspólne działania, a jeśli to konieczne – proponować je.

Art. 20. Autonomia i niepowtarzalność każdej grupy

Komunia w posłannictwie i *dla* posłannictwa niczego nie narzuca, wręcz przeciwnie, podkreśla i wzmacnia autonomię i niepowtarzalność każdej Grupy. *Autonomia* dotyczy nie tylko duchowości, formacji czy spraw ekonomicznych i zarządzania. Obejmuje też apostołat dlatego, że każda grupa realizuje posłannictwo salezjańskie we własnych strukturach i sobie tylko właściwymi sposobami.

Celem komunii nie jest ujednoczenie wszystkich działań, ponieważ doprowadziłoby to do zatarcia różnic, a w konsekwencji do nieporozumień i niepewności w pracy apostołskiej. Chodzi raczej o zsynchronizowanie własnych działań w obrębie wspólnego projektu.

Należy zatem przyjąć i rozwijać *niepowtarzalność* każdej grupy w komunii. Młodzi mają prawo korzystać z różnych posług, pełnionych przez różne grupy. Jest ono skarbem Rodziny Salezjańskiej i całego Kościoła, poszerzającym obszar działania dla dobra młodzieży. Autonomia w komunii zaprasza do przyjęcia współodpowiedzialności za posłannictwo, co nie oznacza, że trzeba być współodpowiedzialnym za każdą inicjatywę czy na każdym terenie.

Art. 21. Apostolska współodpowiedzialność

Żeby grupa mogła przyjmować współodpowiedzialności za pracę wychowawczą i apostolską, musi najpierw zapewnić sobie samodzielność dbania o własny rozwój i formację, podejmować inicjatywy apostolskie i możliwie jak najgorliwiej realizować swoje powołanie i posłannictwo, zapewniając sobie witalność rodzącą się z połączenia wierności i kreatywności.

Następnie zachęca się do: 1. Współpracy grup w wypełnianiu posłannictwa salezjańskiego w różnych sektorach, obszarach i dziełach; 2. Współpracy grup mieszczących się i działających na tym samym terenie, w łączności ze strukturami duszpasterskimi lokalnego Kościoła i instytucjami świeckimi, by wnosić salezjańskie bogactwo do wspólne go budowania cywilizacji miłości.

Oczywiście wspólne projekty wymagają od poszczególnych grup wytyczenia zbieżnych kierunków działań, co czasami może wiązać się z koniecznością rezygnacji z partykularnych punktów widzenia.

Tak czy inaczej współodpowiedzialność wymaga zaangażowania wszystkich w dążenie do realizacji uprzednio wyznaczonych, wspólnych celów. Każda grupa wezwana jest do tego, by szerząc wartości ewangeliczne, upowszechniała też charakterystyczne cechy tożsamości charyzmatycznej i duchowej apostolskiej Rodziny Księdza Bosko. Ponieważ stanowią one o charakterze całej Rodziny, jest to nasz wspólny obowiązek. Każdy członek Rodziny Salezjańskiej jest osobiście odpowiedzialny za żywotność powierzonego mu duchowego dziedzictwa i rozwijanie go.

Celem każdej grupy powinno być:

1. Podzielanie **troski wychowawczej** w aktualnym kontekście historycznym, szukając najlepszych dróg wychowywania dziewcząt i chłopców do podstawowych wartości życia i spotkania z Ewangelią.
2. Upowszechnianie **systemu prewencyjnego**, sedna mądrości pedagogicznej księdza Bosko i proroczego przekazu, który pozostawił swoim spadkobiercom i całemu Kościołowi. System prewencyjny jest

doświadczeniem duchowym i wychowawczym, opartym na rozumie, religii i miłości.

Słowo **rozum** podkreśla wartość chrześcijańskiego humanizmu, czyli poszukiwania sensu, pracy, nauki, przyjaźni, radości, pobożności, wolności połączonej z odpowiedzialnością, harmonijnego połączenia mądrości ludzkiej i chrześcijańskiej.

Religia to otwieranie się na łaskę, która zbawia, podsycanie pragnienia Boga, ułatwianie spotkania z Chrystusem Panem, który nadaje życiu najgłębszy sens i niesie odpowiedź na głód szczęścia oraz stopniowe włączanie się w życie i misję Kościoła.

W słowie **miłość / serdeczność** zawiera się konieczny warunek skutecznej relacji wychowawczej, to znaczy, że nie wystarczy młodym kochać – oni muszą czuć się kochani. Miłość to postawa i szczególny styl nawiązywania relacji oraz uczucie, które rozbudza na nowo energię młodego serca i towarzyszy mu w dojrzewaniu do altruizmu. Dzisiaj, jeszcze bardziej niż w przeszłości, rozum, religia i miłość są odpowiedzią na oczekiwania kolejnych pokoleń młodzieży, nieodzownym elementem działań wychowawczych i cennym zaczynem bardziej ludzkiego społeczeństwa.

3. Propagowanie **ducha salezjańskiego** świadectwem i słowem: salezjański humanizm walczy o każdego człowieka. Wychowawcy pracujący w tym duchu nie ustają w podejmowaniu wysiłków na rzecz rozwoju człowieka, niekiedy nawet w trudnych warunkach. Duch salezjański stanowi podwaliny nowej cywilizacji miłości.

4. Rozwijanie **Ruchu Salezjańskiego**: w swój projekt wychowawczy i misyjny ksiądz Bosko włączał wiele osób. Zawsze wskazywał na swoich chłopców i najbardziej potrzebujących. Współpraca różnych sił, połączonych w szeroki Ruch Salezjański, może wszystkim przynieść wiele korzyści.

DUCHOWOŚĆ

Art. 22. Horyzonty apostołskiej duchowości Rodziny Salezjańskiej

Apostolska duchowość daje początek życiu w komunii w posłannictwie i dla posłannictwa i ożywia je. Komunia Rodziny Salezjańskiej nie jest dziełem człowieka, ani nie przypomina nawet najdoskonalszego modelu organizacji, opartego na najbardziej wyszukanych sposobach zrzeszania ludzi. Wypływa z miłości duszpasterskiej, którą Duch Święty rozbudził w sercu księdza Bosko i podsycał w nim, aż doprowadziła go do świętości.

Słowo *duchowość* oznacza, że naszym przewodnikiem jest Duch Święty, który obdarza swoimi charyzmatami różne grupy należące do jednej Rodziny.

Określenie *apostołska* oddaje wewnętrzną dynamikę duchowości, skłaniającą do ofiarności i służenia innym, czyni skutecznymi podejmowane działania wychowawcze i ewangelizacyjne i jednoczy wszystkich wokół jednego centrum

Członkowie Rodziny Salezjańskiej, poruszeni wiarą, nadzieją i miłością, włączają się w działanie Boga, który nieustannie chce okazywać każdemu swoją miłosierną miłość. Mają też poczucie głębokiej komunii z Kościołem i włączenia w jego apostołat.

Art. 23. Współpracować z Bogiem Ojcem

Aby uznać Boga za jednoczące centrum życia, źródło braterskiej komunii i natchnienie do działania, trzeba mieć Jego określony wizerunek. Nie może to być obraz Boga dalekiego, pogrążonego w samotnym i nie zmałym spokoju, niezainteresowanego ziemią, tylko Boga-Miłości (por. J 4, 16) całkowicie ofiarowującego się ludziom, „Ojca, który działa aż do tej chwili” (J 5, 17) włączając się w życie swoich dzieci, odpowiadając z nieskończonym miłosierdziem na głębokie potrzeby każdego człowieka, tak bardzo zaangażowanego w naszą historię, że podejmuje ryzyko zdania się na wolność człowieka i odrzucenia, ofiarowując się zawsze jako przebacząca miłość (agape)¹. Po cichu, ale skutecznie działającego na przestrzeni dziejów, gromadzącego wokół

¹ Por. DCE 10.

siebie współpracownicy i współpracowników, którzy w sytuacjach życia codziennego głoszą Jego miłość i czynią dobro, czerpiąc z Boga siłę do kochania, dawania i służenia.

Dla Rodziny Salezjańskiej „życie w obecności Boga” oznacza podtrzymywanie intensywnej i ciągłej relacji miłości z Bogiem („jedność z Bogiem”). Jest to zatem poczucie napełnienia się miłością podobną do Jego miłości, którą ofiarowuje się bezinteresownie tym, do których jest się posłanym. Jest to też umiejętność dostrzegania i przyjmowania znaków Jego tajemniczej obecności w oczekiwaniach i potrzebach dzisiejszych kobiet i mężczyzn.

Właśnie do Niego, miłosiernego Ojca, ksiądz Bosko zwracał się swoim przejmującym wezwaniem: *Da mihi animas, caetera tolle*. Wszystkim swoim uczennicom i uczniom powtarzał: „Najbardziej boską z rzeczy boskich jest współpraca z Bogiem dla zbawienia dusz i jest to niezawodna droga do świętości”.

Art. 24. Odczuwać jak Chrystus

W centrum swojego życia duchowego i posługi apostołskiej ksiądz Bosko postawił szczerą pobożność do Jezusa obecnego w Najświętszym Sakramencie, *Gospodarza domu* – jak zwykł mawiać – i boskiego Zbawiciela. Chciał naśladować Jego zbawcze działania.

Włączeni w winny krzew Chrystusa sakramentem Chrztu Świętego, pozwalamy się kształtować na obraz i podobieństwo, pokornie poddając się działaniu Ducha Świętego, aż będziemy mogli powtórzyć za świętym Pawłem: „dla mnie bowiem żyć – to Chrystus” (Flp 1,21), „teraz zaś już nie ja żyję, lecz żyje we mnie Chrystus” (Ga 2,20), podejmując też kolejne wezwanie Apostoła: „to dążenie niech was ożywia; ono też było w Chrystusie Jezusie” (Flp 2,5).

Ksiądz Bosko pragnął przyjmować i naśladować czujną świadomość bycia Wysłannikiem Boga, prowadzonym we wszystkim przez Ducha Świętego; niewzruszone posłuszeństwo woli Ojca w pełnieniu powierzonej misji, odważne stawianie czoła trudnościom i przeciwnościom (por. J 5,17n); stałe i hojne uwalnianie ludzkości od każdej formy śmierci oraz głoszenie wszystkim życia i radości; żarliwą troskę Dobrego Pasterza o prostych i ubogich; miłość, która przebacza zawsze, aż po krzyż; obietnicę, że będzie towarzyszył swoim

wychowankom tak, jak Jezus towarzyszył dwom uczniom w drodze do Emaus. Najważniejszą inspiracją do działania i przewodnikiem jest dla nas przede wszystkim postać Dobrego Pasterza, wyznaczająca dwie cenne perspektywy apostołskiej duchowości Rodziny Salezjańskiej.

Apostoł/apostołka Pana Jezusa przykłada **po pierwsze** uwagę przede wszystkim do osoby jako takiej i kocha ją taką, jaka jest, bez uprzedzeń i wyjątków, ponieważ Dobry Pasterz kochał także zaginioną owcę.

Po drugie: apostoł/apostołka nigdy nie wskazuje na siebie samego, tylko zawsze na Pana Jezusa, bo jedynie On może uwolnić od wszelkich form zniewolenia. Podobnie tylko On nigdy nie opuści zagubionego, tylko solidaryzuje się z jego słabością i pełen ufności i nadziei szuka go, odnajduje i przywraca do pełni życia.

Największą radością duchowych synów i córek księdza Bosko jest wrastanie w Chrystusa i upodabnianie się do Niego. Z tego rodzi się miłość do Słowa i pragnienie przeżywania misterium Chrystusa, które powtarzane jest w liturgii Kościoła, wytrwałe sprawowanie sakramentów Eucharystii i Pojednania, wychowujących do chrześcijańskiej wolności, nawrócenia serca, ducha otwartości na drugiego człowieka oraz służby, udział w misterium Paschalnym otwierającym na nowe rozumienie życia i jego osobistego i wspólnotowego znaczenia, wewnętrznego i społecznego.

Art. 25. Pozwolić się prowadzić Duchowi Świętemu

Życie chrześcijańskie, ze swej natury, jest życiem w Duchu. W procesie odnowy zapoczątkowanym przez Sobór Watykański II, Rodzina Salezjańska starała się pogłębić relację z Duchem Pana Zmartwychwstałego, definiując swoją tożsamość wokół charyzmatu księdza Bosko, prawdziwego daru Ducha i źródła duchowości ożywiającej jego apostołską Rodzinę.

Cechy określające naturę Ducha Świętego, które znajdujemy w objawionym Słowie Bożym, są ważnymi wskazaniem w duchowo-apostołskim życiu Rodziny Salezjańskiej: Duch jest stwórcy i daje życie; jest Posłanym przez Ojca i Zmartwychwstałego, aby przedłużyć w historii dzieło zbawienia; wprowadza wierzących w Prawdę/

Chrystusa, żeby żyli Nim i w Nim; jest Głosem przemawiającym w sumieniach, by otwierać je na światło prawdy, a człowieka na dar miłości²; we wspólnotach chrześcijan jest szczególnie żywą i przynoszącą owoce obecnością, jednoczącą je w komunii i posłudze, wylewającą na wiernych ducha posłannictwa; to On poprzedza każde zaangażowanie człowieka w dzieło ewangelizacji, wspiera go w nim i towarzyszy³.

Członkowie Rodziny Salezjańskiej powinni zachowywać wobec Jego działania wewnętrzny pokój i ufność, przekonani, że zawsze podtrzymuje nas swoją siłą. Powinni z pokorą przyjmować Jego nieodgadnione natchnienia i mądrze rozeznawać obecność w losach własnych, innych ludzi i wspólnoty; mądrze i odważnie współpracować z Nim dla budowania Królestwa Bożego w życiu ludzi, Kościoła i społeczeństwa i okazywać wdzięczność za charyzmat księdza Bosko i hojność Ducha Świętego w realizowaniu jego wychowawczego i apostołskiego projektu.

Art. 26. Komunia i posłannictwo w Kościele

Ksiądz Bosko bardzo kochał Kościół, czego wyrazem było poczucie przynależności do wspólnoty eklezjalnej i budowanie Kościoła w różnych kontekstach kulturowych, mając przy tym na uwadze, że otrzymał szczególny charyzmat wychowywania młodzieży.

Jednym ze skarbów Rodziny księdza Bosko jest bogata tradycja synowskiej wierności Następcy św. Piotra oraz komunii i współpracy z lokalnymi Kościołami: „Gdy chodzi o dobro Kościoła i Papiestwa, żaden trud nie jest zbyt wielki”⁴. „Jeśli Papież o coś prosi, niech jego prośba będzie dla nas rozkazem”⁵.

Bezwarunkowe oddanie Papieżowi stanowiło w jego przypadku dowód miłości do Kościoła. Także współcześnie Rodzina Salezjańska przyjmuje to dziedzictwo. Kościół jest widzialnym znakiem obecności zmartwychwstałego Chrystusa w historii ludzkości; to komunია braci w jedność wiary i różnorodności charyzmatów i posług, miłosierdzie, które poprzez głoszenie Ewangelii zachęca do poznawania miłości

² Por. AA 29c; GS 22e.

³ Por. AG 4.

⁴ MB V, s 577; Konst SDB art. 13

⁵ Por. MB V, p. 573.

Boga; służba dla ludzkości przez budowanie świata odpowiadającego zamysłom Boga; rodzina, której jednoczącym centrum jest Chrystus Pan, i sługa jedności, czyli Następcy św. Piotra.

Duchowość odziedziczona po księdzu Bosko jest wybitnie eklezjalna, ponieważ ukazuje i podsyca komunie Kościoła, budując w sercu wspólnot chrześcijan sieć braterskich relacji i faktycznej współpracy; to duchowość wychowawcza, której celem jest pomaganie młodym i ubogim w odnajdywaniu najlepszego dla nich miejsca w Kościele oraz włączaniu się w budowanie Kościoła i w jego misję. Wzbogaca całą Kościół darem świętości wielu duchowych synów i córek księdza Bosko.

Art. 27. Duchowość codzienności

Inspiracją dla księdza Bosko był św. Franciszek Salezy, w którym widział nauczyciela duchowości prostej, gdyż ograniczającej się do naj bardziej istotnych elementów, ludowej, ponieważ otwartej na każdego, przyjaznej, gdyż bogatej w wartości ludzkie, a co za tym idzie, szczególnie przydatnej w działaniach wychowawczych. W swoim podstawowym dziele (*Teotym, czyli traktat o miłości Bożej*) święty biskup Genewy pisał o ekstazie, która oznaczała u niego nie tyle nadzwyczajne zjawiska duchowe, ile – zgodnie ze swoją etymologią – wyjście z siebie ku drugiemu człowiekowi, doświadczenie osoby, która pozwala się Bogu przyciągać, przekonywać czy podbijać, coraz głębiej zanurzając się w Jego tajemnicy.

Św. Franciszek Salezy wyróżniał trzy typy ekstazy:

- **Ekstazę umysłu:** czyli zadziwienie naturą Boga, ale też wielkimi dziełami, których dokonał w akcie stworzenia i nadal dokonuje w życiu osób i dziejach ludzkości; to sposób patrzenia, do którego dojrzewamy, jeśli medytujemy nad Słowem Bożym, które otwiera oczy i ukazuje nam rzeczy z perspektywy Boga;
- **Ekstazę uczuć:** czyli osobiste doświadczenie miłości Boga do nas, budzące pragnienie odpowiedzenia na nią. Karmieni tą miłością, chcemy ofiarowywać talenty i życie na chwałę Boga i dla jego

Królestwa. Ekstaza uczuć wymaga nieustannej czujności, oczyszczania serca i modlitwy;

- **Ekstazę działania albo życia:** która stanowiła dla niego uwieńczenie pozostałych, ponieważ pierwsza może przeradzać się w czystą spekulację, a druga w zwykłe uczucie. Ekstaza działania ujawnia natomiast hojność i bezinteresowność, które mogą pochodzić tylko od Boga. Przemienia się w konkretne i dynamiczne poświęcenie dla dobra ludzi w różnych formach posługi miłosierdzia.

Odczytując na nowo spuściznę księdza Bosko Założyciela, Rodzina Salezjańska przełożyła wymagania duchowości i mistyki św. Franciszka Salezego na proste, ale niełatwe sformułowanie: *duchowość codzienności*.

Art. 28. Ksiądz Bosko „kontemplatywny w działaniu”

Ksiądz Bosko wyrażał swoją mistykę zawołaniem *Da mihi animas, cetera tolle*. Odpowiadała ona *ekstazie działania* św. Franciszka Salezego: była mistyką codziennego działania, harmonizowania własnych myśli, uczuć i woli z Bogiem. Dlatego potrzeby braci, zwłaszcza młodzieży, i apostołska troska zachęcały do modlitwy, a stała modlitwa podsyciała hojne i ofiarne działanie z Bogiem dla dobra braci.

Była to mistyka „kontemplacji w działaniu”. Tak opisywał ją bł. Filip Rinaldi, który dogłębnie poznał życie wewnętrzne księdza Bosko: „Ksiądz Bosko idealnie *utożsamiał* swoje działanie zewnętrzne, niestrudzone, ab sorbujące, bardzo szerokie, pełne odpowiedzialności, z życiem wewnętrznym wyptywającym z poczucia obecności Boga, co stopniowo doprowadziło go do *doskonałego zjednoczenia* z Bogiem.

W ten sposób stał się uosobieniem najdoskonalszego stanu ekstazy, czyli *czynnej kontemplacji*, ekstazy działania. Trwając w niej, z ekstatycznym spokojem ducha wszystko poświęcił dla zbawienia dusz”⁶. Rodzina Salezjańska przejęła tę głęboko przeżywaną przez

⁶ F. RINALDI, *Conferenze e scritti* (LDC, Leumann Torino 1990) s. 144.

niego mistykę, którą pozostawił jako cenne dziedzictwo swoim uczennicom i uczniom.

Art. 29. Dynamiczna miłość apostołska

Centralnym elementem duchowości księdza Bosko jest dynamiczna miłość apostołska. To esencja życia salezjańskiego i siła zaangażowania apostołskiego Rodziny Salezjańskiej.

Miłość jest imieniem Boga (por. 1 J 4,16). Oznacza energię ludzkiego serca i udział w miłosierdziu Ojca, współczującym sercu Chrystusa i niezwykłej miłości Ducha Świętego. Uczniów Pana poznaje się po tym, że miłują siebie nawzajem Bożą miłością.

Określenie **apostołska**: odnosi się do włączenia w nieskończoną miłość Ojca, który posyła Jezusa, żeby ludzie otrzymali życie w obfitości; to podzielenie troski Dobrego Pasterza o zbawienie wszystkich i otwarcie na miłość, jaką Duch Święty działa w sumieniach i życiu ludzi.

Dynamiczna: wyraża potencjał mobilności, umiejętność wprowadzania innowacyjnych rozwiązań, nie osiadania na laurach, wystrzegania się rutyny i każdej formy przeciętności i wygodnictwa. To poszukiwanie, z pasją i kreatywnie, niezbędnych i najskuteczniejszych, konkretnych odpowiedzi na oczekiwania młodzieży i najniższych warstw społecznych.

Ksiądz Bosko wszystko to nazywał *sercem oratorium*: zapał, gorliwość, gotowość poświęcenia wszystkiego, co się posiada, szukanie nowych sposobów działania, wytrzymałość w godzinie próby, wola podnoszenia się po niepowodzeniach, Życie i зараżanie optymizmem, pełna wiary i miłości troska i ofiarność, której najlepszym wzorem jest Maryja. Dla grup pracujących z dziećmi wyrazem dynamicznej miłości apostołskiej jest czułość.

W pracy z młodzieżą to otwarcie się na drugiego człowieka i zaakceptowanie go, zaangażowanie i towarzyszenie mu na drodze do dojrzałości. W grupach otaczających troską osoby dotknięte

różnymi formami ubóstwa, realizowana jest jako miłość miłosierna i opatrnościowa. Z kolei w przypadku grup posługujących chorym i osobom w podeszłym wieku staje się miłością współczującą; u Córek Najświętszych Serc Jezusa i Maryi przejawia się jako miłość ofiarna, przede wszystkim wobec chorych na trąd; w grupach prowadzących salezjański apostołat wśród osób prostych, zamieszkujących wioski leżące w miejscach bardzo odległych od większych ośrodków miejskich czy pracujących na zdegradowanych peryferiach miast, jest miłością pokorną, solidarną i ofiarną.

Art. 30. Łaska jedności

Źródło miłości apostołskiej jest nazywane w Rodzinie Salezjańskiej łaską jedności, apostołskim wnętrzem, kontemplacyjnym wymiarem życia, witalną syntezą, jednym i tym samym momentem umiłowania Boga i młodzieży, liturgią życia.

Na wyrażenie wewnętrznej jedności Rodziny Salezjańskiej przyjęło się sformułowanie ***ewangelizować wychowując i wychowywać ewangelizując***, obejmujące zarówno metodę wychowawczą, jak duchowość poszczególnych grup. Kiedy pozwalamy się prowadzić Duchowi Świętemu, życie i apostołat stają się jednym, podobnie jak modlitwa i działanie, miłość Boga i miłość bliźniego, troska o siebie i poświęcenie dla innych, wychowanie człowieka i głoszenie Ewangelii, przynależność do grupy i zakorzenienie w Kościele.

Wszystko staje się jednością, życiodajną syntezą właściwą świętości. Mocą Ducha Świętego, który obejmuje całą osobę i może uczynić z niej wolne i radosne narzędzie w swoich rękach, rodzi się z niej nadzwyczajna siła działania i dawania świadectwa.

Dla każdego członka Rodziny Salezjańskiej miłość apostołska jest wewnętrzną i dynamiczną zasadą, która potrafi spajać wiele różnorodnych zajęć i codziennych trosk. Sprzyja łączeniu w jeden wewnętrzny ruch dwóch, nie dających się od siebie oddzielić biegunów miłości apostołskiej: Chrystusowej miłości Boga i miłości bliźniego.

Art. 31. Umiłowanie młodzieży i praca wśród najniższych warstw społecznych

Żeby skutecznie realizować posłannictwo młodzieżowe i ludowe/masowe, uczniowie i uczniowie księdza Bosko prawdziwie umiłowali sobie młodzież i poświęcają się pracy wśród najniższych warstw społecznych. Są przekonani, że doświadczają Boga właśnie przez tych, do których są posłani: młodzież i zwykłych ludzi, zwłaszcza najuboższych.

Młodzież jest darem Boga dla Rodziny Salezjańskiej; właśnie ich Chrystus i Maryja wskazali księdzu Bosko jako obszar posłannictwa, a dla nas wszystkich są sednem powołania i posłannictwa salezjańskiego.

Poświęcenie dla młodzieży oznacza serce nieustannie zwrócone w jej stronę, dostrzeganie aspiracji i pragnień, problemów i potrzeb; oznacza spotkanie z młodym człowiekiem na jego aktualnym etapie rozwoju, nie tylko po to, by dotrzymać mu towarzystwa - także po to, by zaprowadzić go tam, gdzie jest wezwany. Dlatego wychowawcy wyczuwają tkwiące w młodzieży siły dobra i wspierają ją w trudach rozwoju ludzkiego i chrześcijańskiego, określając z nią i dla niej możliwe drogi wychowania. W sercach gorliwych wychowawców i ewangelizatorów nie przestaje rozbrzmiewać wezwanie św. Pawła: miłość Chrystusa przynagla nas nieustannie (por. 2 Kor 5,14).

Najniższe warstwy społeczne są naturalnym, powszednim środowiskiem spotkania z młodzieżą, zwłaszcza najbardziej potrzebującą pomocy. Rodzina księdza Bosko pracuje przede wszystkim ze zwykłymi ludźmi, wspomagając ich wysiłki w rozwoju ludzkim i wzrastaniu w wierze, podkreślając i promując wartości ludzkie i ewangeliczne, które sama posiada, czyli sens życia, nadzieję na lepszą przyszłość, solidarność.

Zakładając Stowarzyszenie Salezjanów Współpracowników i Stowarzyszenie Maryi Wspomożycielki ksiądz Bosko wytyczył drogę wychowania do wiary dla świeckich, doceniając przy tym elementy religijności ludowej.

By dotrzeć do jak największej możliwie liczby osób z postugą wychowawczą i ewangelizacyjną, poświęcał też czas na rozwijanie komunikacji społecznej.

Art. 32. Salezjańska serdeczność

Serdeczność księdza Bosko bez wątpienia stanowi charakterystyczny element jego metody pedagogicznej. Jej znaczenie jest nie do przecenienia także dzisiaj, zarówno w kontekstach chrześcijańskich, jak wśród młodzieży innych religii.

To nie tyle zasada pedagogiczna, ile fundamentalny element naszej duchowości; prawdziwa miłość, ponieważ jej źródłem jest Bóg, mówi ona językiem prostoty, uprzejmości i wierności; to ona budzi pragnienie odpowiedzi i zaufanie, czym otwiera drogę do zażyłości i głębokiej komunikacji („*wychowanie jest sprawą serca*”); rozlewając się, tworzy rodzinną atmosferę, w której przebywanie jest przyjemne i ubogające.

Taka miłość wymaga od wychowawcy siły ducha: woli bycia i wytrwania, zrezygnowania z siebie i poświęcenia, czystości uczuć i samokontroli postaw, zaangażowanego słuchania i cierpliwego czekania na najlepszy moment i sposób działania, umiejętności przebaczenia i odbudowywania relacji, łagodności osoby, która czasami potrafi też przegrywać, jednak nie traci wiary i bezgranicznej nadziei. Nie ma prawdziwej miłości bez /ducha/ ascezy i nie ma ascezy bez spotkania z Bogiem na modlitwie.

Serdeczność jest owocem miłości duszpasterskiej. Ksiądz Bosko mówił: „Na czym opiera się nasza zażyłość? [...] Na moim pragnieniu doprowadzenia do zbawienia waszych dusz, odkupionych cenną krwią Jezusa Chrystusa. Wyz kolei miłujecie mnie, ponieważ staram się prowadzić was drogą zbawienia wiecznego. Tak więc jej fundamentem jest dobro dusz naszych”⁷.

Tym sposobem staje się ona *znakiem* miłości Boga i narzędziem rozbudzania Jego obecności w sercach tych, do których dociera; jest drogą ewangelizacji.

Dlatego jesteśmy przekonani, że apostolską duchowość Rodziny Salezjańskiej charakteryzuje nie miłość jako taka, ale umiejętność *kochania i rozbudzania miłości*.

⁷ J. Bosko, *Lettera a don Giuseppe Lazzerro e alla comunita degli artigiani di Valdocco*, Rzym, 20 stycznia 1874, [w:] *Epistolario*, tom IV, s. 208, zredagował Francesco Motto, LAS, Rzym 2003...

Art. 33. Optymizm i radość w nadziei

W Jezusie z Nazaretu Bóg objawił się jako „Bóg radości”. Z kolei Ewangelia jest „dobrą nowiną”, która rozpoczyna się „błogosławieństwami”, czyli udziałem ludzi w błogosławieństwie Boga. Chodzi o głęboki dar, jakim jest radość rozumiana nie jako przelotna emocja, tylko wewnętrzna energia, której nie rozproszy nawet trud życia. Święty Paweł przypomina: „pełen jestem pociechy, opływam w radość w każdym ucisku” (2 Kor 7,4). Dlatego radość, której doświadczamy tu na ziemi, należy traktować jako dar paschalny, zapowiedź pełni radości, którą będziemy się cieszyć w wieczności.

Ksiądz Bosko dostrzegł w młodzieży pragnienie szczęścia i przełożył jej radość życia na język wesołości, podwórka i święta; zawsze jednak to w Bogu wskazywał źródło prawdziwej radości. Niektóre jego pisma, na przykład *Młodzieniec zaopatrzony*, biografia Dominika Savio czy alegorycznej bajki o Walentynie, dowodzą, że wiązał łaskę z radością. Nieustanne przypomnianie o „nagrodzie raj” ukazywało radości ziemskie w perspektywie dopełnienia i pełni radości wiecznej. Członkowie Rodziny Salezjańskiej w szkole księdza Bosko rozwijają w sobie pewne postawy sprzyjające radości i przekazują radość innym.

1. *Pokładanie ufności w zwycięstwo dobra*: „W każdym młodym człowieku – pisał ksiądz Bosko – nawet najgorszym czy najbardziej pokrzywdzonym i nieszczęśliwym jest miejsce otwarte na dobro. Pierwszym i najważniejszym obowiązkiem wychowawcy jest szukanie tego miejsca, tej wrażliwej struny serca, i umiejętne jej wykorzystanie”⁸.

2. *Poszanowanie wartości ludzkich*: Uczennica i uczeń księdza Bosko dostrzegają wartości świata i nie narzekają na swoje czasy, wspierają każde dobro, zwłaszcza jeśli podoba się młodzieży i ludziom dorosłym.

3. *Wychowanie do radości dnia codziennego*: Żeby nauczyć się lub przypomnieć sobie, jak cieszyć się prostotą, różnymi radościami ludzkimi, które Stwórca każdego dnia stawia na naszej drodze, potrzeba cierpliwego wysiłku wychowawczego.

⁸MB V, s. 367

Uczennica i uczeń księdza Bosko są zawsze radośni, ponieważ całkowicie powierzają się „Bogu radości” i dają świadectwo czynów i słów „Ewangelii radości”. Pomni na wezwanie świętego Pawła: „radujcie się zawsze w Panu; jeszcze raz powtarzam: radujcie się!” (*Flp 4,4*), dzielą się tą radością i potrafią wychowywać innych do radości życia chrześcijańskiego i wartości święta.

Art. 34. Praca i umiarkowanie

Częścią ćwiczenia się w miłości apostoelskiej jest też potrzeba nawracania się i oczyszczania, albo mówiąc innymi słowami śmierć starego człowieka, by mógł narodzić się, żyć i rozwijać nowy człowiek, który na podobieństwo Jezusa Apostoła Ojca jest gotowy na codzienne poświęcenia pracy apostoelskiej. Dawać siebie to ogołacać siebie, a to oznacza pozwalać wypełniać się Bogiem, żeby ofiarowywać Go innym.

Nieodzownymi elementami tego procesu są odpowiedni dystans, rezygnacja, poświęcenie. Nie wynika to z miłości do ascetyzmu, tylko z logiki miłości. Nie ma apostołatu bez ascezy i nie ma ascezy bez mistyki. Kto całego siebie oddaje na służbę posłannictwa, nie potrzebuje nadzwyczajnych umartwień; wystarczą trudy życia i pracy apostoelskiej, jeśli przyjmowane są z wiarą i ofiarowywane z miłością.

Asceza zalecana przez księdza Bosko ma różne aspekty: może być *ascezą pokory* pozwalającą poczuć, że jesteśmy jedynie sługami Boga; *asceżą umartwienia*, uczącą jak stać się panem samego siebie, chroniąc własne zmysły i serce oraz czuwając, by poszukiwanie wygody nie wysuszyło źródła hojności; *asceżą odwagi i cierpliwości*, która pozwala wytrwać w działaniu, kiedy zderzamy się z brutalną rzeczywistością; *asceżą zawierzenia*, kiedy wydarzenia życia prowadzą nas pod krzyż Chrystusa.

Art. 35. Wykazywanie się inicjatywą i posłuszeństwo

Kierowani pragnieniem czynienia dobra, poszukujemy najlepszych dróg jego urzeczywistnienia. Polega to na właściwym odczytywaniu konkretnych potrzeb i możliwości, rozeznaniu duchowym w świetle Słowa Bożego, odwadze wykazywania się inicjatywą, proponowaniu kreatywnych i nowatorskich rozwiązań, adaptacji do zmieniających

się okoliczności, umiejętności współpracy, gotowości do weryfikacji. Ksiądz Filip Rinaldi przypominał Salezjanom Księdza Bosko, że „umiejętność adaptacji do wszelkich form dobra, które nieustannie pojawiają się w świecie, wynika z [...] Konstytucji; dzień, w którym wprowadzono by zmiany sprzeczne z tym duchem, oznaczałby koniec Towarzystwa [św. Franciszka Salezego]”⁹.

Jego słowa w tej samej mierze odnoszą się do pozostałych grup Rodziny Salezjańskiej. Ksiądz Bosko wielokrotnie i w różnych słowach zachęcał do wykazywania się inicjatywą: „gdy chodzi o dobro młodzieży, tam, gdzie jest ono zagrożone, lub o zdobywanie dusz dla Boga, bywam wręcz zuchwały”¹⁰. „Należy szukać możliwie najszerzego kompromisu, jeśli tylko jest on możliwy; naginać się do wymogów współczesności albo tradycji i zwyczajów różnych miejsc, byle tylko nie postępować wbrew sumieniu”¹¹.

Jest to nie tyle kwestia strategii, ile fakt duchowy, ponieważ oznacza nieustanne odnawianie siebie samych i własnego działania w poście szejństwie Duchowi Świętemu, w obliczu znaków czasów.

Pojawienie się w XX w. wielu grup Rodziny Salezjańskiej było owocem ducha inicjatywy i posłuszeństwa poszczególnych Założycieli, wiernych a zarazem kreatywnych dzieci księdza Bosko.

Art. 36. Salezjański duch modlitwy

Modlitwa salezjańska to *modlitwa apostołska*; rodzi się z działania i podnosi ku Bogu, by następnie powrócić z Nim do działania, napełniając umysł i ciało Bożą miłością..

Ksiądz Bosko nie poświęcał wiele czasu na modlitwę. Nie sięgał też po żadne szczególne metody czy formy modlitwy (wystarczały mu „praktyki dobrego chrześcijanina”), ponieważ działanie i modlitwa zlewały się w nim w jedno. Ogrom pracy absorbującej go od rana do nocy nie przeszkadzał w modlitwie, wręcz przeciwnie - rozbudzał ją i nadawał jej kierunek. Z kolei modlitwa w głębi serca odnawiała energię jego miłości, żeby mógł się cały poświęcać dla dobra swojej ubogiej młodzieży.

⁹ E. VIGANÒ, *Don Filippo Rinaldi, genuino Testimone e Interprete dello «spirito salesiano»*, in ACG r. 332, Rzym, 5 grudnia 1989.

¹⁰ *List do Vespinianów, Epistolario* CERIA III, s. 166-167; por. też MB XIV, s. 662.

¹¹ MB XIII, s. 283

Już sama nazwa *oratorium*, którą nadał pierwszej założonej przez siebie instytucji, oznacza, że w jej obrębie wszystko było modlitwą, albo mogło się nią stać i że dobro, które tam czyniono, było owocem modlitwy księdza Bosko, jego współpracowników i wychowanków.

A zatem dla wszystkich żyjących duchowością księdza Bosko i wypełniających jego posłannictwo charakterystyczna /winna być/ modlitwa w różnych chwilach dnia, co nie oznacza zaniedbywania momentów wyraźnie modlitewnych, czyli słuchania Słowa Bożego i odpowiedzi miłości, które przemieniają życie w modlitwę i modlitwę w życie.

Art. 37. Maryja Wspomożycielka Nauczycielką apostolskiej duchowości

Pobożność Maryjna (podobnie jak pobożność eucharystyczna i oddanie Papieżowi) była jedną z form pobożności, które naznaczyły duchowe i apostolskie życie księdza Bosko. Cała Rodzina Salezjańska jest i czuje się *Rodziną maryjną*, zapoczątkowaną za sprawą matczynego działania Niepokalanej Wspomożycielki. Wszystkie grupy Rodziny Salezjańskiej potwierdzają to w tekstach swoich konstytucji czy dokumentów założycielskich.

Dla Salezjanów Księdza Bosko Maryja Wspomożycielka jest wzorem do naśladowania i przewodniczką w działaniu wychowawczym i apostolskim¹², matką i nauczycielką w formacji¹³, szczególnie przyzywaną na modlitwie¹⁴.

Dla Córek Maryi Wspomożycielki, Maryja - dziewica matka, pokorna służebnica, matka Zbawiciela jest matką i wychowawczynią każdego powołania salezjańskiego oraz „właściwą przełożoną Instytutu”¹⁵. Jest wzorem wiary, nadziei, miłości i jedności z Chrystusem; troski, gorliwości i matczynej dobroci; życia konsekrowanego, modlitwy, hojności, postawy słuchania, pokory i współpracy oraz apostolskiej miłości¹⁶.

¹² Por. Konst SDB art. 20 34 92.

¹³ Por. tamże art. 98.

¹⁴ Por. tamże, art. 84 87 92.

¹⁵ Por. Konst. FMA art. 17 18 44 79 114.

¹⁶ Por. tamże art. 4 7 11 14 37 39 44 79 71.

Salezjanka Współpracownica i Salezjanin Współpracownik „odkrywa w Maryi Niepokalanej i Wspomożycielce najgłębszy aspekt swojego powołania, czyli bycie prawdziwym «współpracownikiem Boga» w realizacji Jego planu zbawienia”¹⁷. W Stowarzyszeniu Maryi Wspomożycielki zawierzenie Maryi przekłada się na „życie - za przykładem Maryi - duchowością codzienności w postawie ewangelicznej, zwłaszcza wdzięczności Bogu za cuda, których nie przestaje czynić, i wierności nawet w chwilach trudności i krzyża”¹⁸.

Siostry Miłości mówią, że Maryja pomaga im żyć Duchem Świętym, stawiać w centrum życia Jezusa Chrystusa, budować relacje z ludźmi oparte na szczerej miłości i bezgranicznej ufności w Maryję, iść za jej przykładem Kobiety wierzącej, szukającej woli Bożej w codzienności, kochającej i troskliwej Matki innych, Uczennicy Syna, słuchającej Jego słowa, Poczyszycielki strapionych, Wspomożycielki chrześcijan i Matki ludzkości¹⁹.

Salezjańskie Stowarzyszenie Kobiet w swoim dokumencie programowym pisze: „Maryja to pierwsza zaangażowana świecka, ofiarowująca siebie, wiernie przyjmująca plan Boży, która przemieniła Jego słowo w życie, jako kobieta, małżonka i matka, nauczycielka i świadek; pierwsza ewangelizowana i pierwsza ewangelizująca. Jest natchnieniem i wzorem do naśladowania dla członkiń Salezjańskiego Stowarzyszenia Kobiet, dlatego jest Pierwszą spośród nas, wzorem, przewodniczką, natchnieniem, matką, siostrą i wierną towarzyszką w wypełnianiu naszej misji”²⁰.

Naszą duchowość charakteryzuje zatem codzienne zawierzenie Maryi, które z jednej strony przypomina energię wstępującą, czyli ofiarowywanie siebie, by z oddaniem wypełniać swoje posłannictwo; z drugiej zaś jest energią zstępującą, czyli przyjmowaniem z ufnością i wdzięcznością pomocy Tej, która prowadziła księdza Bosko i nie przestaje prowadzić zapoczątkowanej przez niego duchowej Rodziny.

¹⁷ SPVA art. 20.

¹⁸ Nowy regulamin ADMA art. 4.

¹⁹ Por. Konst. SCG art. 12.

²⁰ Por. Ideario DS art. 14.

FORMACJA DO KOMUNII I POSŁANNICTWA

Każda grupa troszczy się o formację swoich członków, czerpiąc ze wspólnego bogactwa Rodziny Salezjańskiej i własnych źródeł, niemniej jednak można wskazać pewne wspólne elementy formacji, możliwe punkty przecięcia i obszary pożądanej współpracy.

Art. 38. Poznanie tożsamości każdej grupy

Komunia Rodziny Salezjańskiej opiera się nie tylko na wspólnym charyzmacie i posłannictwie. Jednym z jej filarów jest także poznanie siebie nawzajem i docenianie wkładu poszczególnych grup, ponieważ jedność nie oznacza nigdy jednolitości, tylko zgromadzenie się wokół wspólnego centrum różnorodnych wyrazów charyzmatu i ducha. Obecność każdej grupy składa się na bogactwo, które jest naszym wspólnym dobrem. By móc cieszyć się darami i niepowtarzalnością każdego, należy ułatwiać poznawanie siebie nawzajem.

Rozpowszechnianie *Karty tożsamości charyzmatycznej i duchowej*, literatury poświęconej księdzu Bosko, żywotów Założycielek i Założycieli i dokumentów programowych poszczególnych grup, *Życzeń noworocznych* Księdza Generała (tak zwanej *Wiązanki*), *Biuletynu salezjańskiego*, dzielenie się szczególnie ważnymi doświadczeniami apostołatu może przyczynić się do poznawania siebie nawzajem i wzajemnego szacunku, jednocześnie wzmacniając jedność Rodziny. Poznawać należy przede wszystkim grupy założone przez samego księdza Bosko oraz obecne i działające w naszej bezpośredniej okolicy.

Art. 39. Wspólna formacja

Dla zapewnienia jedności ducha i współdziałania w posłannictwie potrzeba też momentów wspólnej formacji, zwłaszcza w przypadku pogłębiania refleksji nad istotnymi elementami charyzmatu czy opracowywania projektów zakładających udział innych grup. Formacja powinna odbywać się zawsze zarówno w poszanowaniu słusznej autonomii każdego, jak w duchu rodzinnym, wyrażającym i umacniającym jedność.

Ponieważ zawsze istnieje ryzyko sprowadzania perspektywy innych do własnego punktu widzenia, żeby prowadzić wspólną formację trzeba przede wszystkim nauczyć się *myśleć razem*. Jest to możliwe tylko wtedy, gdy pokona się strach przed dyskusją, przesuając środek ciężkości z siebie na innych i kiedy celem jest dobro, a nie afirmacja samego siebie; kiedy łączy się prawdę z miłosierdziem.

Trzeba też nauczyć się *pracować razem*, wskazując sposoby i strategie wspólnych poszukiwań i konstruktywnego dialogu.

Zawsze i bez względu na wszystko trzeba *razem się modlić*, ponieważ to Duch Święty jest Światłem prawdy i gwarantem jedności, Pierwszą Przyczyną tego, co dobre, sprawiedliwe, słuszne i korzystne w życiu poszczególnych osób i grup.

Wiele może być okazji do wspólnej formacji:

- Sesje poświęcone pogłębieniu wybranych aspektów wspólnego, ale zróżnicowanego doświadczenia charyzmatycznego, naszej duchowości, dziedzictwa księdza Bosko, wyzwań, jakie stawiają przed nami znaki czasu, najważniejszych wydarzeń eklezjalnych czy ważnych wskazań nauczania Papieża i episkopatu;
- Dyskusje nad sposobami prowadzenia duszpasterstwa młodzieżowego i jego problemami, wybranymi zagadnieniami pedagogii salezjańskiej czy strategii zaangażowania na polu nowej ewangelizacji;
- Uczestniczenie w rozeznawaniu sytuacji następujących wyjątkowych trudności lub w tworzenie wspólnych programów formacyjnych albo projektów apostolskich.

Szczególne znaczenie w obszarze formacji odgrywa Konsulta Rodziny Salezjańskiej, w której powinny uczestniczyć wszystkie grupy.

Art. 40. Wrastanie w konteksty kulturowe, społeczne i eklezjalne

Pełnienie posłannictwa wymaga umiejętności wrastania w różne konteksty kulturowe, społeczne i eklezjalne, z uświadomieniem sobie

potrzeb – także tych naglących – i wykazaniem umiejętności współpracy z innymi osobami i instytucjami, które działają na rzecz dobra.

Do tego potrzeba wykształcić osobistą postawę słuchania bez uprzedzeń, otwartości bez podejrzeń, okazywania uznania bez zazdrości, zaangażowania bez rezerwy. Pomaga to w inkulturacji wiary i charyzmatu w procesie budowania komunii Kościoła, wykraczającej coraz bardziej poza obręb własnej grupy i samej Rodziny Salezjańskiej.

Kształtowanie w sobie tych postaw przebiega zawsze na konkretnym terenie spotkań z grupami, ruchami i stowarzyszeniami wyrażającymi bogactwo Kościoła i służbę Królestwu Bożemu.

Najważniejszą z nich jest Ruch Salezjański. Duchowa Rodzina Księdza Bosko stanowi jego centrum animacji.

Żywymi polami formacji są także ośrodki grup Rodziny Salezjańskiej w lokalnym Kościele i współpraca z innymi grupami kościelnymi działającymi na danym terenie. Bóg obdarza swoją łaską różne ruchy w Kościele, co wyraża się w szczególnej duchowości i niepowtarzalnej formie apostołatu. Różnorodność tę należy dostrzegać i akceptować, jednocześnie obdarowując pozostałych naszą własną tożsamością charyzmatyczną i posługą.

Proces formacji wychowuje do wzajemnego szacunku, wyposaża w miłosierną miłość i chęć współpracy, uczy cierpliwej pracy, dalekowzroczności i gotowości do poniesienia niekiedy koniecznej ofiary.

Za przykładem księdza Bosko – który był otwarty na każdego, dla każdego był życzliwy i miał dla niego dobre słowo, wszystkim potrafił okazywać wdzięczność i z każdym dzielił się swoimi intuicjami, doświadczeniami i pracą, – Rodzina Salezjańska wezwana jest do nieustannego potwierdzania otrzymanego daru, dzieląc się nim z całym Kościołem.

Art. 41. Metodologia współpracy

Umiejętność współpracy nie przychodzi sama z siebie. Wymaga formacji uwzględniającej koniecznie następujące elementy:

1. Przede wszystkim należy uczyć się **wspólnego planowania**. Każde działanie wychowawcze i apostołskie zaczyna się analizą sytuacji grupy, do której jest skierowane i zmierza do osiągnięcia określonych celów krótko- średnio- i długookresowych. Wszystko należy analizować i programować wspólnie, doceniając kompetencje osób i grup, respektując oczywiste różnice i dbając o wypracowanie porozumienia.
2. Trzeba kierować się logiką **zarządzania**. Współpraca nigdy nie pojawia się automatycznie. Potrzeba do tego pewnych umiejętności: dogłębnego poznania problemu, który chce się rozwiązać, wyraźnego zdefiniowania zakładanych celów, realistycznej oceny możliwości działania, sił i zasobów, którymi się dysponuje, uczciwego zadeklarowania wkładu, jaki każda ze stron może i zamierza wnieść.
3. Należy też podporządkować się logice **wzajemności**. Dawanie i otrzymywanie nie przebiegają nigdy wyłącznie jednokierunkowo. Wzajemność to świadomość daru swojego i innych, uznanie wartości własnej i wartości innego, przyjęcie i wymiana uzupełniających się nawzajem wrażliwości, pomysłów, kompetencji, szczodra i pokorna deklaracja działania.
4. W końcu trzeba też uczyć się **współodpowiedzialności**. Dobry wynik współpracy na obszarze wychowania i apostołatu zależy zarówno od odpowiedzialnego przyjęcia roli koordynatora procesu, jak i określenia odpowiedzialności innych jego uczestników, umożliwiając każdemu aktywne zaangażowanie w realizację wspólnego projektu.

Art. 42. Rola kapłana w Rodzinie Salezjańskiej

Sobór Watykański II w osobie kapłana wskazał przewodnika i wychowawcę Ludu Bożego: w *Presbyterorum ordinis* czytamy: „niewiele dadzą ceremonie, chociażby piękne, albo stowarzyszenia,

choćby kwitnące, jeśli nie są nastawione na wychowywanie ludzi do osiągnięcia dojrzałości chrześcijańskiej”¹.

Tym samym uprawomocnił stwierdzenie: „do kapłanów zatem, jako wychowawców w wierze, należy troszczyć się osobiście lub przez innych, by każdy z wiernych został doprowadzony w Duchu Świętym do rozwoju swego własnego powołania zgodnie z Ewangelią, do szczerej i czynnej miłości oraz wolności, którą nas Chrystus wyzwolił”².

Dla kapłana salezjanina jest to wezwanie do przyjęcia najważniejszej ze spoczywających na nim odpowiedzialności, czyli odpowiedzialności za formację. Słowo Boże, sakramenty, zwłaszcza Eucharystia, posługa na rzecz jedności i uczynki miłosierdzia stanowią największy skarb Kościoła.

Parafrazując słowa Soboru, można zatem stwierdzić, że nie da się formować duchowo takiej Rodziny apostołskiej, jak Rodzina Salezjańska bez sprawowania sakramentu Eucharystii. Ona powinna być początkiem każdego działania wychowawczego, które ma budować ducha rodziny³.

Rodzina Salezjańska zawsze podkreślała, że sakrament Eucharystii jest nieodzownym elementem formacji i potwierdza to raz jeszcze w niniejszym dokumencie.

¹ PO 6.

² Tamże.

³ Por. tamże.

CZŁONKOWIE I ANIMACJE

Art. 43. Powiększająca się Rodzina

Na przestrzeni ostatnich dekad Rodzina Salezjańska przeżyła prawdziwy rozkwit. Do pierwszych czterech grup, pod natchnieniem Ducha Świętego dołączyły kolejne, które swoim niepowtarzalnym powołaniem ubogaciły komunię i poszerzyły obszar posłannictwa salezjańskiego.

Wszyscy widzimy, że Rodzina się rozrosła, zwiększyło się też zaangażowanie apostołskie w różnych krajach świata i poszerzył się obszar działania na rzecz wielu młodych i dorosłych. Z jednej strony daje to powód do wyrażania naszej wdzięczności Bogu, z drugiej zaś budzi świadomość większej odpowiedzialności, ponieważ powołanie naszej Rodziny, jak każde inne powołanie, jest powołaniem do wypełniania określonego posłannictwa. Rodzina Salezjańska jest powołana przede wszystkim do pracy na rzecz zbawienia młodzieży, zwłaszcza najuboższej, opuszczonej i narażonej na różnego rodzaju niebezpieczeństwa³.

Art. 44. Rodzina Salezjańska

Rodzina Salezjańska, szeroko zakrojony Ruch na rzecz zbawienia młodzieży, który prowadzi różne formy apostołatu na misjach, wśród najniższych warstw społecznych, w dziedzinie komunikacji społecznej i poprzez troskę o powołania, otwarta jest dla innych grup, które oficjalnie wystąpią do Przełożonego Generalnego SDB o włączenie do niej.

Podstawowe kryteria pozwalające stwierdzić przynależność do Rodziny Salezjańskiej to:

1. Udział w „**powołaniu salezjańskim**”, czyli wyraźnie widoczne w charakterze danej grupy ludzkie i charyzmatyczne doświadczenie księdza Bosko. W każdym przypadku ksiądz Bosko stanowi punkt

³ Por. P. Chàvez, *Rodzina Salezjańska wczoraj i dziś: nasienie stało się drzewem a drzewo lasem, życzenia noworoczne Przełożonego Generalnego na 2009 r.* (Wiązanka).

wyjścia drogi uczniowskiej i apostołskiej, a co za tym idzie nie przestaje inspirować i jednoczyć.

2. **Udział w salezjańskim posłannictwie do młodzieży i/lub najniższych warstw społecznych**, co oznacza, że jeden z celów grupy musi być typowym celem posłannictwa salezjańskiego, nawet jeśli jest sformułowany w niepowtarzalny sposób.
3. **Udział w salezjańskiej duchowości, metodzie wychowawczej i stylu posłannictwa**, czyli dziedzictwie duchowym i pedagogicznym księdza Bosko.
4. **Życie ewangeliczne w duchu salezjańskim**, to znaczy życie czerpiące inspirację z rad ewangelicznych, wskazujących drogę do świętości. Jego konkretnym wyrazem jest zarówno składanie ślubów zakonnych, jak przyrzeczeń lub określona forma zaangażowania, w zależności od charakteru grupy.
5. **Aktywne braterstwo**, które prowadzi do budowania wspólnoty i harmonijnej, komplementarnej współpracy z innymi grupami Rodziny Salezjańskiej.

Art. 45. Punkty odniesienia

Rodzinę Salezjańską łączy apostołska komunია o charakterze charyzmatycznym, dlatego wszystkie grupy uznają Przełożonego Generalnego SDB, następcę księdza Bosko, za Ojca i centrum jedności całej Rodziny.

Rodzinę Salezjańską łączy apostołska komunია o charakterze charyzmatycznym, dlatego wszystkie grupy uznają Przełożonego Generalnego SDB, Następcę księdza Bosko, za Ojca i centrum jedności całej Rodziny⁴. To znaczy, że ich posługa nie polega na sprawowaniu władzy zarządzającej, tylko jest pokornym i radosnym poświęceniem, by cała Rodzina kroczyła w wierności otrzymanym darom, polegającym na ułatwianiu komunikacji, dialogu i wypełniania posłannictwa.

⁴ konst SDB art. 5a.

Art. 46. Struktury animacji i spotkania Rodziny Salezjańskiej

Do zapewnienia stałej i skutecznej animacji Rodziny Salezjańskiej niezbędne są struktury koordynacji i organizacja spotkań.

Na poziomie światowym, regionalnym, narodowym, inspektorialnym i lokalnym odpowiedzialność za podtrzymywanie jedności i animację Rodziny Salezjańskiej spoczywa na Radach lub Konsultach Rodziny Salezjańskiej. Niezależnie od poziomu, zadaniem Konsulty jest umożliwianie i ułatwianie realizacji następujących celów:

1. Poznawania i pogłębiania znajomości księdza Bosko, jego życia, pedagogii i duchowości, by poznawać, rozumieć i coraz bardziej przyjmować jego apostołski projekt i kryteria działań wychowawczych.
2. Wzmacniania poczucia przynależności do Rodziny Salezjańskiej, ułatwiając bezpośrednie i konkretne poznawanie siebie nawzajem, podkreślając przy tym wyjątkową wartość każdej grupy.
3. Proponowania wspólnych inicjatyw formacyjnych.
4. Poznawania wyzwań duszpasterskich społeczeństwa i Kościoła lokalnego, w którym żyje Rodzina Salezjańska, badając możliwości współpracy duszpasterskiej, z zachowaniem odrębnego charakteru każdej z grup w komunii jednego posłannictwa salezjańskiego.
5. Podejmowania wspólnych, konkretnych inicjatyw apostołskich zawsze, kiedy to możliwe.

Konsulta Światowa Rodziny Salezjańskiej spotyka się raz w roku, w Domu Generalnym SDB. Jej zadaniem jest proponowanie podstawowych linii animacji na kolejny rok duszpasterski.

Regiony i Inspektorie co roku obchodzą *Dzień Rodziny Salezjańskiej*, ważny moment formacji i dialogu.

Na poziomie światowym organizowane są *Dni Duchowości Rodziny Salezjańskiej*, czas komunii, refleksji i dialogu, poświęcony zwłaszcza pogłębianiu treści Życzeń noworocznych Przełożonego Generalnego SDB (tzw. Wiązanki). Życzenia to dokument przygotowywany rokrocznie przez Następcę księdza Bosko, jako wspólny punkt wyjścia do refleksji i przeżywania określonego aspektu salezjańskiej duchowości i posłannictwa.

Świętość
w Rodzinie Salezjańskiej

**Beati Blessed
Bienheureux Beatos
Bem-aventurados
Błogosławieni**

Giuseppe Calasanz
(c. 1717 - 1789)

Luigi Variara

Michele Rua

Laura Vicuña

Filippo Rinaldi

Irena Morano

Alberto Marvelli

Bronisław
Markiewicz

Enrico Saiz Aparicio
(c. 1872 - 1933)

Zeffirino Namuncurá

Aronca Tronchetti

**Santi Saints
Santos Święci**

Giuseppe Calasanz

Maria D. Mazzarello

Domenico Savio

Leonardo Murialdo

Luigi Versiglia

Antonio Caravario

**Venerabili Venerables
Vénérables Venerables
Veneráveis Czcigodni**

Giuseppe Quadrio

Laura Meozzi

Attilio Giordani

Giuseppe Arrabal

Stefano Ferrando

Francesco
Verlotti

Andrea Beltrami

Teresa Valse Pantiellini

Dorothea Chopitea

Enzo Cimatti

**Servants of God
Serviteurs de Dieu
Siervos de Dios
Servos de Deus
Słudzy Boży**

Oreste Marengo

Carlo Della Torre

Anna Maria Lozano

Matilde Salemi

Andrea Majcen

Antonio Braga

Elia Cornini

Ignazio Stuchly

An. Lústosa de Almeida

Carlo Crespi Croci

Luigi Vendrame

Pío IX

Francesco Késy
(le 10 septembre 1899)

Giuseppe Kowalski

Alessandra
da Costa

Eusebio

Stefano Sandor

Tito Zeman

Luigi Orione

Luigi Guanella

Vincenzo Sngi

Rodolfo Komorek

Luigi Olivares

Margherita Occhiena

Giuseppe Vador

Ottavio Ortiz

Augusto Hlond

Giovanni Swerc
(le 8 septembre 1897)

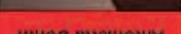
Costantini

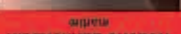
Rodolfo Lunkenbein
(né le 10 septembre 1899)

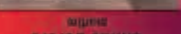
Simão Bororo
(né le 10 septembre 1899)

Antonietta Böhm

Antonino Baglieri

Ca

Santidad en la Familia Salesiana Sanctity in the Salesian Family

Santità nella Famiglia Salesiana La Sainteté dans la Famille Salésienne

Santidade na Família Salesiana

Świętość w Rodzinie Salezjańskiej

Rodzina Salezjańska: rodzina świętych

„Prawdziwymi protagonistami nowej ewangelizacji są święci: oni mówią językiem zrozumiałym dla wszystkich przez przykład życia i dzieła miłosierdzia” (Benedykt XVI, 23.10.2012).

Wypada wyrazić głęboką wdzięczność i uwielbienie Bogu za już uznaną świętość w Rodzinie Salezjańskiej i za tę, która jest w drodze do uznania. Rezultatem procesu beatyfikacyjnego i kanonizacyjnego jest wydarzenie o nadzwyczajnej wadze i znaczeniu w Kościele. Chodzi bowiem o dokonanie rozeznania w sprawie świętości ochrzczonego, który żył ewangelicznymi błogosławieństwami w heroicznym stopniu albo oddał życie za Chrystusa.

Obchody dwóchsetlecia narodzin ks. Bosko były sprzyjającą okazją do pogłębienia i rozpowszechnienia jego duchowego doświadczenia, które wydało przebogate i przeróżne owoce świętości.

Od ks. Bosko aż do naszych czasów patrzymy na tradycję świętości, która zasługuje na naszą uwagę z powodu realizowania charyzmatu, który w nim ma swój początek i wyraził się w wielu formach życia.

Mężczyźni i kobiety, młodzi i dorośli, konsekrowani i świeccy, biskupi i misjonarze w różnych historycznych, kulturowych i społecznych kontekstach oraz w różnych miejscach zapalili światło salezjańskiego charyzmatu, przekazali dziedzictwo odgrywające ważną rolę w życiu wspólnoty wierzących i ludzi dobrej woli.

Lista na 1 stycznia 2020 r.

W Rodzinie Salezjańskiej jest **172** świętych, błogosławionych oraz sług Bożych. Obecnie prowadzi się 55 procesów.

■ ŚWIĘCI (9)

Jan Bosko, kapłan, Włochy, kanonizacja: 1 kwietnia 1934 r.

Józef Cafasso, kapłan, Włochy, 22 czerwca 1947 r.

Maria Dominika Mazzarello, dziewica, Włochy, 24 czerwca 1951 r.

Dominik Savio, młodzieniec, Włochy, 12 czerwca 1954 r.

Leonard Murialdo, kapłan, Włochy, 3 maja 1970 r.

Alojzy Versiglia, biskup i męczennik, Włochy – Chiny, 1 października 2000 r.

Kalikst Caravario, kapłan i męczennik, Włochy – Chiny, 1 października 2000 r.

Alojzy Orione, kapłan, Włochy, 16 maja 2004 r.

Alojzy Guanella, kapłan, Włochy, 23 października 2011 r.

■ BŁOGOSŁAWIENI (118)

Michał Rua, kapłan, Włochy, beatyfikacja: 29 października 1972 r.

Laura Vicuña, nastolatka, Chile – Argentyna, 3 września 1988 r.

Filip Rinaldi, kapłan, Włochy, 29 kwietnia 1990 r.

Magdalena Morano, dziewica, Włochy, 5 listopada 1994 r.

Józef Kowalski, kapłan, męczennik, Polska, 13 czerwca 1999 r.

Franciszek Kęsy, świecki, męczennik, Polska, 13 czerwca 1999 r.

Czesław Józwiak, świecki, męczennik, Polska, 13 czerwca 1999 r.

Edward Kazimierski, świecki, męczennik, Polska, 13 czerwca 1999 r.

Edward Klinik, świecki, męczennik, Polska, 13 czerwca 1999 r.

Jarogniew Wojciechowski, świecki, męczennik, Polska, 13 czerwca 1999 r.

Pius IX, papież, Włochy, 3 września 2000 r.

Józef Calasanz, kapłan, i 31 towarzyszy męczenników, Hiszpania, 11 marca 2001 r.

Antonio Maria Martín Hernández, kapłan

Recaredo de los Ríos Fabregat, kapłan

Julian Rodríguez Sánchez, kapłan

Józef Giménez López, kapłan

August García Calvo, koadiutor

Jan Martorell Soria, kapłan

Jakub Buch Canal, koadiutor

Piotr Mesonero Rodríguez, kleryk

Józef Otín Aquilué, kapłan

Alvaro Sanjuán Canet, kapłan

Franciszek Bandrés Sánchez, kapłan

- Sergiusz Cid Pazo**, kapłan
Józef Batalla Parramó, kapłan
Józef Rabasa Bentanachs, koadiutor
Gil Rodicio Rodicio, koadiutor
Anioł Ramos Velázquez, koadiutor
Filip Hernández Martínez, kleryk
Zachariasz Abadía Buesa, kleryk
Jakub Ortiz Alzueta, koadiutor
Ksawery Bordas Piferrer, kleryk
Feliks Vivet Trabal, kleryk
Michał Domingo Cendra, kleryk
Józef Caselles Moncho, kapłan
Józef Castell Camps, kapłan
Józef Bonet Nadal, kapłan
Jakub Bonet Nadal, kapłan
Aleksander Planas Saurí, świecki współpracownik
Elizeusz García García, koadiutor
Juliusz Junyer Padern, kapłan
María Carmen Moreno Benítez, dziewczica
María Amparo Carbonell Muñoz, dziewczica
Alojzy Variara, kapłan, Włochy – Kolumbia, 14 kwietnia 2002 r.
Artemide Zatti, zakonnik, Włochy – Argentyna, 14 kwietnia 2002 r.
Maria Romero Meneses, dziewczica, Nikaragua – Kostaryka, 14 kwietnia 2002 r.
August Czartoryski, kapłan, Francja – Polska, 25 kwietnia 2004 r.
Eusebia Palomino, dziewczica, Hiszpania, 25 kwietnia 2004 r.
Alexandrina M. Da Costa, świecka, Portugalia, 25 kwietnia 2004 r.
Albert Marvelli, świecki, Włochy, 5 września 2004 r.
Bronisław Markiewicz, kapłan, Polska, 19 czerwca 2005 r.
Enrique Saiz Aparicio, kapłan, i 62 towarzyszy męczenników, Hiszpania, 28 października 2007 r.
Feliks González Tejedor, kapłan
Jan Codera Marqués, koadiutor
Wirgiliusz Edreira Mosquera, kleryk
Paweł Garcia Sánchez, koadiutor
Carmelo Giovanni Pérez Rodríguez, subdiakon
Teodulo González Fernández, kleryk
Tomasz Gil de la Cal, aspirant
Fryderyk Cobo Sanz, aspirant
Igino de Mata Díez, aspirant
Giusto Juanes Santos, kleryk
Vittoriano Fernández Reinoso, kleryk
Emil Arce Díez, koadiutor
Rajmund Eirín Mayo, koadiutor
Mateusz Garolera Masferrer, koadiutor

Anastazy Garzón González, koadiutor
Franciszek Józef Martín López de Arroyave, koadiutor
Jan de Mata Díez, świecki współpracownik
Pius Conde Conde, kapłan
Sabin Hernández Laso, kapłan
Salwator Fernández Pérez, kapłan
Nicola de la Torre Merino, koadiutor
Germano Martín Martín, kapłan
Józef Villanova Tormo, kapłan
Stefan Cobo Sanz, kleryk
Franciszek Edreira Mosquera, kleryk
Emanuel Martín Pérez, kleryk
Walenty Gil Arribas, koadiutor
Piotr Artolozaga Mellique, kleryk
Emanuel Borrajo Míguez, kleryk
Dionizy Ullívarri Barajuán, koadiutor
Michal Lasaga Carazo, kapłan
Alojzy Martínez Alvarellós, kleryk
Jan Larragueta Garay, kleryk
Fiorenzo Rodríguez Güemes, kleryk
Pasquale de Castro Herrera, kleryk
Stefan Vázquez Alonso, koadiutor
Eliodoro Ramos García, koadiutor
Józef Maria Celaya Badiola, koadiutor
Andrzej Jiménez Galera, kapłan
Andrzej Gómez Sáez, kapłan
Antoni Cid Rodríguez, koadiutor
Antoni Torrero Luque, kapłan
Antoni Enrico Canut Isús, kapłan
Michal Molina de la Torre, kapłan
Paweł Caballero López, kapłan
Honoriusz Hernández Martín, kleryk
Jan Alojzy Hernández Medina, kleryk
Antoni Mohedano Larriva, kapłan
Antoni Fernández Camacho, kapłan
Józef Limón Limón, kapłan
Józef Blanco Salgado, koadiutor
Franciszek Míguez Fernández, kapłan
Emanuel Fernández Ferro, kapłan
Feliks Paco Escartín, kapłan
Tomasz Alonso Sanjuán, koadiutor
Emanuel Gómez Contioso, kapłan
Antoni Pancorbo López, kapłan

Stefan García García, koadiutor
Rafael Rodríguez Mesa, koadiutor
Antoni Rodríguez Blanco, kapłan diecezjalny
Bartłomiej Blanco Márquez, świecki
Teresa Cejudo Redondo, świecka

Zefiryn Namuncurà, świecki, Argentyna, 11 listopada 2007 r.
Maria Troncatti, dziewica, Włochy – Ekwador, 24 listopada 2012 r.
Stefan Sándor, zakonnik i męczennik, Węgry, 19 października 2013 r.
Tytus Zeman, kapłan i męczennik, Słowacja, 30 września 2017 r.

■ CZCIGODNI (17)

Andrzej Beltrami, kapłan, Włochy, dekret o heroiczności cnót: 15 grudnia 1966 r.
Teresa Valsè Pantellini, dziewica, Włochy, 12 lipca 1982 r.
Dorotea Chopitea, świecka, Hiszpania, 9 czerwca 1983 r.
Wincenty Cimatti, kapłan, Włochy – Japonia, 21 grudnia 1991 r.
Szymon Srugi, zakonnik, Palestyna, 2 kwietnia 1993 r.
Rudolf Komorek, kapłan, Polska – Brazylia, 6 kwietnia 1995 r.
Alojzy Olivares, biskup, Włochy, 20 grudnia 2004 r.
Małgorzata Occhiena, świecka, Włochy, 23 października 2006 r.
Józef Quadrio, kapłan, Włochy, 19 grudnia 2009 r.
Laura Meozzi, dziewica, Włochy – Polska, 27 czerwca 2011 r.
Attilio Giordani, świecki, Włochy – Brazylia, 9 października 2013 r.
Józef Augusto Arribat, kapłan, Francja, 8 lipca 2014 r.
Stefan Ferrando, biskup, Włochy – Indie, 3 marca 2016 r.
Franciszek Convertini, kapłan, Włochy – Indie, 20 stycznia 2017 r.
Józef Vador, kapłan, Włochy – Kuba, 20 stycznia – 2017 r.
Ottavio Ortiz Arrieta, biskup, Peru, 27 lutego 2017 r.
August Hlond, kardynał, Polska, 19 maja 2018 r.

■ SŁUDZY BOŻY (28)

Eliasz Comini, kapłan, Włochy
Ignacy Stuchly, kapłan, Czechy
Antoni De Almeida Lustosa, biskup, Brazylia
Karol Crespi Croci, kapłan, Włochy – Ekwador
Konstantyn Vendrame, kapłan, Włochy – Indie
Jan Świerc, kapłan i 8 towarzyszy, męczenników, Polska
Ignacy Dobiasz, kapłan
Franciszek Harazim, kapłan
Kazimierz Wojciechowski, kapłan
Ignacy Antonowicz, kapłan

Ludwik Mroczek, kapłan
Karol Golda, kapłan
Włodzimierz Szembek, kapłan
Franciszek Miśka, kapłan
Orest Marengo, biskup, Włochy – Indie
Karol Della Torre, kapłan, Włochy – Tajlandia
Anna Maria Lozano, dziewica, Kolumbia
Andrzej Majcen, kapłan, Słowenia
Rudolf Lunkenbein, kapłan, Niemcy – Brazylia i
Simão Bororo, świecki, Brazylia, męczennicy
Matylde Salem, świecka, Syria
Karol Braga, kapłan, Włochy – Chiny – Filipiny
Antoni Baglieri, świecki, Włochy
Antonietta Böhm, dziewica, Niemcy – Meksyk
Sylwio Galli, kapłan, Włochy
Rosetta Marchese, dziewica, Włochy
Alojzy Bolla, kapłan, Włochy
Vera Grita, świecka, Włochy

■ PROCESY ZEWNĘTRZNE (5)

Costa De Beauregard Camillo, kapłan, Francja
Barello Morello Casimiro, tercjarz franciszkański, Włochy – Hiszpania
Tyranowski Jan, świecki, Polska
Bertazzoni August, biskup, Włochy
Canelli Feliks, kapłan, Włochy

Grupy :
Rodziny Salezjańskiej :

Grupy

1. Towarzystwo św. Franciszka Salezego (*Salezianie Księdza Bosko – SDB*)
2. Zgromadzenia Córek Maryi Wspomożycielki Wiernych (*CMW*)
3. Stowarzyszenie Salezjanów Współpracowników (*SSW*)
4. Stowarzyszenie Maryi Wspomożycielki (*ADMA*)
5. Stowarzyszenie Byłych Wychowanków/ek Księdza Bosko (*BWS*)
6. Stowarzyszenie Byłych Wychowanków/ek Córek Maryi Wspomożycielki (*BWS-CMW*)
7. Świecki Instytut Ochotniczek Księdza Bosko (*VDB*)
8. Instytut Córek Najświętszych Serc Jezusa i Maryi (*HH SS CC*)
9. Salezjanki Oblatki Najświętszego Serca Jezusa (*SOSC*)
10. Apostołki Świętej Rodziny (*ASF*)

11. Siostry Miłosierdzia Jezusa (*SCG*)
12. Siostry Misjonarki Maryi Wspomożycielki (*MSMHC*)
13. Córki Bożego Zbawiciela (*HDS*)
14. Służebnice Niepokalanego Serca Maryi (*SIHM*)
15. Siostry Jezusa Młodzieńca (*IJA*)
16. Salezjańskie Stowarzyszenie Kobiet (*ADS*)
17. Ochotnicy z Księdzem Bosko (*CDB*)
18. Siostry Katechetki Maryi Niepokalanej i Wspomożycielki (*SMI*)
19. Córki Królewskości Maryi Niepokalanej (*DQM*)
20. Świadkowie Zmartwychwstałego (*TR*)

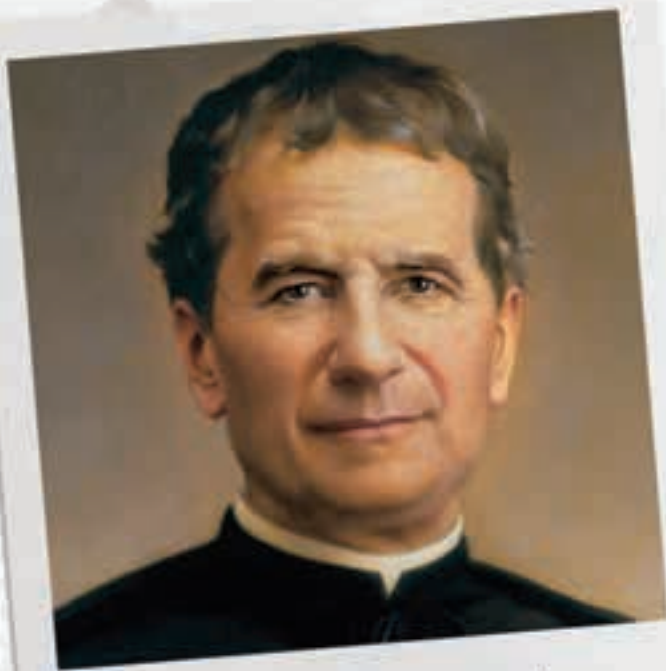
21. Zgromadzenie Świętego Michała Archanioła (*CSMA*)
22. Zgromadzenie Sióstr Zmartwychwstania (*HR*)
23. Zgromadzenie Sióstr Zwiastujących Pana (*SAL*)
24. Uczniowie (*DISC*)
25. Wspólnota Cançao Nova (*CN*)
26. Siostry Świętego Michała Archanioła (michalitki) (*CSSMA*)
27. Siostry Maryi Wspomożycielki Wiernych (*SMA*)
28. Wspólnota Posłannictwa Księdza Bosko (*CMB*)
29. Siostry Królewskości Maryi Niepokalanej (*SQM*)

30. Siostry Wizytki Księdza Bosko (*VSDB*)
31. Kontemplacyjna Wspólnota Maryi z Nazaretu (*FCMN*)
32. Siostry Pośredniczące w Pokoju (*MP*)

1.

Zgromadzenie zakonne na prawie papieskim

Salezjanie Księża Bosko (SdB)

Święty Jan Bosko

Turyń (Włochy), 1859 r.

1. Założyciel i początki

Zgromadzenie zostało założone w 1859 r. przez św. Jana Bosko (1815–1888) w Turynie w dzielnicy Valdocco jako zwieńczenie jego długiego i intensywnego apostołskiego doświadczenia wśród biednej miejscowej młodzieży. Jan był drugim synem Franciszka Bosko i Małgorzaty Occhieneny, skromnych rolników. Bardzo wczesnie stracił ojca, a w wieku szesnastu lat rozpoczął naukę w Chieri, by zostać kapłanem. Został wyświęcony na księdza 6 lipca 1841 r. przez arcybiskupa Turynu Alojzego Fransoniego, a przez trzy kolejne lata przebywał w stolicy Piemontu, gdzie kontynuował teologiczną formację w Konwikcie Kościelnym.

Początki

Dzięki przyjaźni z ks. Józefem Cafasso, swoim krajanem, ks. Bosko poznał dramatyczną rzeczywistość więzień dla młodzieży i trudną sytuację wielu młodych w Turynie. W tych latach w Turynie następowało gwałtowne uprzemysłowienie. Wielu młodych przybywało ze wsi do miasta, aby szukać pracy. 8 grudnia 1841 r. w Turynie ks. Bosko rozpoczął swoje wychowawcze dzieło na rzecz młodzieży, ucząc

Fascynacja pracą misyjną jest wciąż aktualna

katechizmu pomocnika murarza w kościele św. Franciszka z Asyżu. Bardzo szybko otoczył opieką prawie dwustu chłopców.

Narodziny zgromadzenia

26 stycznia 1854 r. ksiądz Bosko zebrał czterech współpracowników, aby zastanowić się nad strukturą rodzącego się dzieła. Minister Urban Rattazzi, który był liberałem, dał mu kilka ważnych rad w kwestii struktury organizacyjnej przyszłego dzieła. Zaproponował, żeby nie nadawać instytutowi cech otwarcie zakonnych, ale by założyć stowarzyszenie wolnych obywateli, pracujących jako wolontariusze dla dobra opuszczonej i biednej młodzieży, którego członkowie zachowaliby prawa cywilne, a kapłani nosili sutannę kleru diecezjalnego. Zasugerował także, aby ci, którzy będą na stanowiskach, mieli świeckie nazwy, jak inspektor lub dyrektor.

W 1858 r. ks. Bosko został przyjęty w Rzymie przez papieża Piusa IX, który zachęcił go do tego dzieła. 18 grudnia 1859 r. założyciel i jego pierwsi współpracownicy utworzyli nowe zgromadzenie zakonne dla większej chwały Bożej i dla zbawienia dusz najbardziej potrzebujących nauczania i wychowania. Publiczne śluby ubóstwa, posłuszeństwa i czystości zostały złożone przez pierwszych dwudziestu dwóch członków 14 maja 1862 roku.

2. Historia od założenia do dzisiaj

Salezianie otrzymali papieski dekret potwierdzający w 1864 r., a ich Konstytucje zostały zatwierdzone przez Stolicę Świętą w 1874 roku.

Od samego początku salezianie poświęcają się szczególnie kształceniu i wychowaniu młodzieży w szkołach, oratoriach, parafiach, centrach kształcenia rolniczego i zawodowego, ale także apostołstwu misyjnemu oraz za pomocą druku.

Misje

Pierwsza prośba o przysłanie misjonarzy dotarła do salezjanów z Argentyny w celu ewangelizacji Patagonii. 12 maja 1875 r. ks. Bosko wybrał spośród swoich współpracowników misjonarzy. Na czele ekspedycji stanął przyszły kardynał Jan Cagliero. Z Argentyny salezianie ruszyli bardziej na północ (Urugwaj i Brazylia, gdzie odegrali

Działalność misyjna

ważną rolę na misjach w Amazonii i Mato Grosso), a w 1896 r. dotarli do Stanów Zjednoczonych.

Ksiądz Bosko miał plany misyjne dotyczące Afryki, ale dopiero po jego śmierci pierwsi salezjanie znaleźli się na tym kontynencie. W 1891 r. salezjanie otworzyli dom w Orano w Algierii, ale to w Kongo misje salezjańskie odniosły największe sukcesy: misjonarze dotarli do Katanga w 1912 r., a w 1925 r. na tych terenach została erygowana prefektura apostolska. W 1980 r. ks. Viganó zainicjował „Projekt Afryka”.

W 1906 r., po przybyciu pierwszych misjonarzy do Indii, salezjanie

Działalność misyjna

roziągnęli swoje oddziaływanie na Azję. Louis Mathias i Stefan Ferrando apostołowali w Assam w regionach na granicy Tybetu i Birmy. W 1926 r. Vincenzo Cimatti poprowadził salezjańską misję do Japonii.

3. Tożsamość

Artykuł 2. Konstytucji stwierdza: „My, Salezjanie Księdza Bosko (SDB), tworzymy wspólnotę ochrzczonych, którzy, posłuszni wezwaniu Ducha Świętego, pragną przez określoną formę życia zakonnego realizować program apostołski Założyciela: być w Kościele znakami i nosicielami miłości Bożej do młodzieży, zwłaszcza uboższej. W wypełnianiu tego posłannictwa odnajdujemy drogę naszego uświęcenia”. „Nasze Towarzystwo składa się z duchownych i laików, którzy żyją tym samym powołaniem, uzupełniając się po bratersku” (K 4).

Pedagogia salezjańska

Zasady wychowawcze Towarzystwa Salezjańskiego są przedstawione w kilku pismach założyciela:

Młodzieniec zaopatrzony, Poufne wskazania dla dyrektorów, system prewencyjny w wychowaniu młodzieży, List z Rzymu i List okólny o karach. Ksiądz Bosko w swoim systemie wychowawczym nie sięga do represyjnych metod i proponuje metodę prewencyjną: utrzymuje konieczność zapoznania wychowanków z zasadami i regułami wspólnoty i zaprasza wychowawców do czuwania z miłością, aby stawiając wychowanka w optymalnych warunkach do osiągnięcia integralnego i harmonijnego rozwoju, uniemożliwić młodym ludziom popełnianie wykroczeń.

Duszą salezjańskiej pedagogii jest miłość duszpasterska: wychowawcy działają z miłością, serdecznością i uczuciem. Oprócz tego potrzeba uświadomić młodzież, że jest kochana, ponieważ kto wie, że jest kochany – kocha. Pedagogia staje się salezjańską duchowością młodzieżową, zainspirowaną humanizmem św. Franciszka Salezego i połączona ze szczerym nabożeństwem do Maryi Wspomożycielki.

Rodzina Salezjańska

Konstytucje podkreślają, że „od księdza Bosko biorą swój początek liczne grupy apostołskie, które w różny sposób pracują dla zbawienia młodzieży”. On sam, oprócz Towarzystwa św. Franciszka Salezego,

Przełożony Generalny ksiądz Ángel Fernández Artalejo wraz z członkami Rady Generalnej (2014-2020)

założył Instytut Córek Maryi Wspomożycielki, Stowarzyszenie Salezjanów Współpracowników i Stowarzyszenie Czycieli Maryi Wspomożycielki.

Dzisiaj Rodzina Salezjańska składa się z 32 gałęzi. Żyjąc tym samym duchem i w tej samej wspólnotcie, zachowując swoje własne powołanie, kontynuują rozpoczętą przez ks. Bosko misję. W tej rodzinie, z woli założyciela, salezjanie są szczególnie odpowiedzialni za: „utrzymanie jedności” ducha i ożywianie dialogu i braterskiej współpracy dla wzajemnego ubogacenia i większej płodności apostołskiej (K 5).

Byli wychowankowie są jej częścią z powodu otrzymanego wychowania. Ich przynależność staje się bardziej ścisła, gdy angażują się aktywnie w salezjańskie posłannictwo (K 5). Nie chodzi jedynie o uroczyste stwierdzenia w Konstytucjach.

W regulaminach są przytoczone konkretne konsekwencje służby, jaką salezjanie wykonują na rzecz Rodziny Salezjańskiej.

Obowiązkiem inspektora i dyrektora, wspieranych przez odpowiednich delegatów, jest uwrażliwianie wspólnot, by wypełniały swoje obowiązki w Rodzinie Salezjańskiej.

Wspólnota, w porozumieniu z odpowiedzialnymi za różne grupy, w duchu służby i respektując ich autonomię:

- ofiaruje im duchową opiekę;
- promuje spotkania;
- faworyzuje wychowawczą i duszpasterską współpracę;
- troszczy się o wspólny obowiązek na rzecz powołań.

Ustanowiony został odpowiedni sekretariat ds. Rodziny Salezjańskiej, aby realizować te zadania.

Trzeba przypomnieć, że specyficzna animacja Salezjanów Księdza Bosko wobec Rodziny Salezjańskiej nie wyczerpuje wszystkich form animacji. Daleka od stanowienia monopolu, pozostawia wiele przestrzeni innym grupom, również animatorom, rozwijając ich autonomię i charyzmatyczną współodpowiedzialność.

4. Aktualna sytuacja

W momencie śmierci księdza Bosko zgromadzenie liczyło 773 profesów i 276 nowicjuszy. Aktualnie salezjanów jest 14 614 w 132

Bieg dla Świętych 1 listopada 2012 r.

Spotkanie młodzieży z Przełożonym Generalnym w Ameryce

Mandalay (Myanmar). Jeden z produktów piekarni Centrum Szkolenia Zawodowego

krajach świata na 5 kontynentach. Towarzystwo Salezjańskie składa się ze wspólnot inspektorialnych, a one ze wspólnot lokalnych.

Od 1965 r. inspektorie są połączone w regiony, które gwarantują łączność pomiędzy centralnym zarządem a inspektoriami.

Jest siedem regionów utworzonych przez kapitułę generalną w 2014 r.: Europa Południowa (do której należy również Bliski Wschód); Europa Środkowa i Północna (w tym Wyspy Brytyjskie); Interameryka (Ameryka Środkowa i Północna); Ameryka Południowa; Azja Południowa; Azja Wschodnia i Oceania; Afryka i Madagaskar.

Przełożony Generalny Towarzystwa Salezjańskiego jest następcą księdza Bosko, ojcem i gwarantem jedności Rodziny Salezjańskiej.

Posłannictwo i działania

Szósty artykuł Konstytucji wskazuje następujące sektory salezjańskiego posłannictwa: „Wierni zadaniom, jakie przekazał nam Ksiądz Bosko, ewangelizujemy młodzież, przede wszystkim uboższą, mamy szczególną troskę o powołania apostołskie; jesteśmy

Demokratyczna Republika Kongo. Ks. Ángel Fernández Artime odwiedza inspektorię pw. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny

Makau (Chiny). Wizyta Przełożonego Generalnego w Inspektorii Maryi Wspomożycielki

wychowawcami w wierze w środowiskach ludowych, postępując się w tym celu zwłaszcza środkami społecznego przekazu; głosimy Ewangelię ludom, które jej nie znają”.

Dlatego Salezianie Księdza Bosko troszczą się o działania:

- **Bezpośrednio wychowawcze** – oratoria i centra młodzieżowe, szkoły różnych stopni i centra zawodowe, internaty i domy dla młodych w trudnościach, uniwersytety, centra katechetyczne i duszpasterskie. Młodzi ludzie to pierwsi i uprzywilejowani odbiorcy pracy salezjanów.
- **Bezpośrednio ewangelizacyjne** – parafii powierzonych salezjanom jest około 1000. Zgromadzenie zrodziło się z „lekcji katechizmu” i jego troską jest nowa ewangelizacja we współczesnym świecie.
- **bezpośrednio misyjne** – salezjanów, którzy pracują na misjach jest około 3000. Działają na różnych terenach misyjnych na wszystkich kontynentach.

Świętość w zgromadzeniu

Konstytucje stwierdzają, że salezianie znajdują swoje uświęcenie w wypełnianiu posłannictwa. Liczba świętych i błogosławionych w naszym zgromadzeniu potwierdza prawdziwość tych słów i bogactwo Bożego daru dla nas wszystkich.

Święci

Ksiądz Bosko (kanonizowany w Wielkanoc, 1 kwietnia 1934 r.), bp Alojzy Versiglia i ks. Kalikst Caravario, pierwsi męczennicy salezjańscy (kanonizowani 1 października 2000 r.).

Błogosławieni

Wyznawcy: ks. Michał Rua (beatyfikowany 29 października 1972 r.),

ks. Filip Rinaldi (beatyfikowany 29 kwietnia 1990 r.), ks. Alojzy Variara i ko. Artemid Zatti (beatyfikowani 14 kwietnia 2002 r.), ks. August Czartoryski (beatyfikowany 25 kwietnia 2004 r.).

Męczennicy: aktualnie błogosławionych jest 88 salezjanów męczenników: dwie grupy Hiszpanów – ks. Józef Calasanz Marqués i 28 towarzyszy (17 kapłanów, 7 koadiutorów, 5 kleryków beatyfikowanych 11 marca 2001 r.); ks. Enrique Sáiz Aparicio i 55 towarzyszy (22 kapłanów, 18 koadiutorów, 16 kleryków beatyfikowanych 28 października 2007 r.); ks. Józef Kowalski (beatyfikowany 13 czerwca 1999); ko. Stefan Sándor (beatyfikowany 19 października 2013 r.) i ks. Tytus Zeman (beatyfikowany 30 września 2017 r.).

Czcigodni

Ksiądz August Arribat, ks. Andrea Beltrami, ks. Wincenty Cimatti, ks. Franciszek Convertini, bp Stefan Ferrando, kard. August Hlond, ks. Rudolf Komorek, bp Alojzy Olivares, bp Ottawian Ortiz Arrieta, ks. Józef Quadrio, ko. Szymon Srugi, ks. Józef Vandor.

Słudzy Boży

Ksiądz Eliasz Comini, ks. Ignacy Stuchly, bp Antoni de Almeida Lustosa, ks. Karol Crespi Croci, ks. Konstantyn Vendrame, ks. Jan Świerc i 8 towarzyszy (męczennicy), bp Orest Marengo, ks. Karol Della Torre, ks. Andrzej Majcen, ks. Karol Braga, ks. Rudolf Lunkenbein (męczennik).

Również spośród młodzieży żyjącej w salezjańskich domach wyszli święci: św. Dominik Savio (kanonizowany 12 czerwca 1954 r.); błogosławieni męczennicy – Bohaterska Piątka z Poznania: Jarogniew Wojciechowski, Edward Kaźmierski, Czesław Józwiak, Franciszek Kęsy, Edward Klinik (beatyfikowani 13 czerwca 1999 r.); błogosławiony młody Araucanin Zefiryn Namuncurà (beatyfikowany 11 listopada 2007 r.). Na szczególne wspomnienie zasługuje świętość matki księdza Bosko, czcigodnej **Mamy Małgorzaty**.

5. Wyzwania na przyszłość

Droga zgromadzenia jest wyznaczana drogą jego generalnych kapituł. Jeśli pytamy się o dzisiejsze wyzwania, to XXVIII Kapituła Generalna

wskazuje je w trzech głównych kierunkach. **Pierwsze wyzwanie** to priorytet salezjańskiej misji wśród dzisiejszej młodzieży.

Zauważamy głośne wezwanie do bardziej zdecydowanego powrotu do prawdziwych biednych tego świata i do kontynuowania stawiania na nich w tych miejscach, w których już działamy. Jesteśmy wzywani do zestrojenia się z nastolatkami i młodymi ludźmi, którzy proszą, by ich nie zostawiać samych, ale by im towarzyszyć: młodzi z normalnych czy rozbitych rodzin, którzy potrzebują obecności wychowawcy i przyjaciela ich życia i ich rodzin.

To wyzwanie jest zaproszeniem do otwarcia oczu i bycia wrażliwymi przede wszystkim na niezbędne potrzeby młodzieży, która należy do cyfrowego świata; troskę o stworzenie i szacunek do niego; służbę w ramach wolontariatu.

Sao Gabriel da Cachoeira, Brazylia. Młodzi Janomamowie grają w pobliżu placówki misyjnej

Drugie wyzwanie jest życiowo powiązane z pierwszym i dotyczy profilu salezjanina dla dzisiejszej młodzieży. Ponawiamy nasze spojrzenie na ks. Bosko, bo on jest naszym wzorem.

Ksiądz Bosko jest charyzmatycznym darem żywym, działającym i nakierowanym na przyszłość. Naszym zadaniem jest coraz większe

Przełożony Generalny z młodzieżą z Papui-Nowej Gwinei

ożywianie doświadczenia ks. Bosko, z jego charakterystyczną jednością osoby, życia, pracy, cudownej harmonii łaski i natury.

Jest to wyzwanie, które przywołuje inne zagadnienia, jak na przykład temat „powołania i formacji”, to znaczy patrzenia na formację i planowanie jej jako odpowiedź na nieustanne wołanie Boga. Związany z nim jest temat misji i wspólnoty, czyli życia misją jako wspólnota wychowawczo-duszpasterska.

Trzecie wyzwanie to współpraca z Rodziną Salezjańską i świeckimi w posłannictwie i formacji. Jest to temat, na który Końcowy Dokument Synodu o Młodzieży, Wierze i Rozeznawaniu Powołaniowym kładzie duży nacisk. Wzajemność, dzielenie się, połączona formacja – to istotne tematy, do których pogłębienia jesteśmy wezwani, aby współczesne oblicze ks. Bosko było coraz bardziej wierne temu z czasów jego życia.

Szkoła zawodowa na Valdocco

Te wyzwania pomagają zgromadzeniu w określeniu i pogłębieniu, na ile to możliwe, „profilu salezjanina”: osoby, która ma być przygotowana do życia posłannictwem salezjańskim z wieloma świeckimi. Razem będziemy zdolni dać odpowiedź współczesnej młodzieży, szczególnie najbiedniejszej i najbardziej potrzebującej, tym, którzy są lub którzy czują się wykluczeni i porzuceni, najślabi i pozbawieni podstawowych praw.

Haiti. Pomoc humanitarna

Azerbejdżan

Salezianie służą pomocą ofiarom klęsk żywiołowych w Nepalu

Młodzi salezianie na Światowych Dniach Młodzieży (Kraków 2016)

Salezianie z młodzieżą: zawsze z księdzem Bosko i dla księdza Bosko

2.

Zgromadzenie zakonne na prawie papieskim

Córki Maryi Wspomożycielki

(FMA/CMW)

Święty Jana Beško
Święta Maria Dominika Mazzarello

Mornese (Włochy), 1872 r.

1. Założyciel, współzałożycielka i początki

„Z łaski Ducha Świętego i przez bezpośrednią interwencję Maryi świętej Jan Bosko założył nasz Instytut, jako zbawienną odpowiedź na głębokie oczekiwania nastolatków. Przekazał on duchowe dziedzictwo inspirowane miłosierdziem Chrystusa Dobrego Pasterza oraz nazaczył go mocnym nastawieniem misyjnym” (Konstytucje CMW, art. 1).

Decyzja o założeniu żeńskiego zgromadzenia zakonnego dla wychowania dziewcząt dojrzała w ks. Bosko i wyniknęła z kilku przyczyn: po zachętach płynących od różnych osób; po stwierdzeniu stanu opuszczenia i biedy, w jakim znajdowało się wiele dziewcząt; po kontaktach z różnymi żeńskimi instytutami; po zachęcie i potwierdzeniu przez papieża Piusa IX; po powtarzających się „snach” i nadzwyczajnych wydarzeniach; z głębokiego nabożeństwa do Maryi. W czasie dojrzewania tego zamysłu w Mornese Maria Dominika Mazzarello, jako członek Stowarzyszenia Córek Niepokalanej, animowała grupę młodych kobiet, które poświęcały się dziewczętom ze wsi w celu nauczania ich szycia, ale przede wszystkim, by ukierunkować je na bycie dobrymi chrześcijankami i uczciwymi obywatelkami.

Dwa zamiary spotykają się w tej samej idei – powstaje rodzina zakonna dla dziewcząt analogiczna do salezjanów, nowy charyzmat wychowawczy w Kościele. Ksiądz Bosko wybrał grupę Córek Niepokalanej z Mornese, żeby to się dokonało. Maria Dominika Mazzarello była współzałożycielką zgromadzenia.

2. Historia od założenia do dzisiaj

5 sierpnia 1872 r. w Mornese pierwsza grupa 11 młodych kobiet złożyła pierwsze śluby, aby być w Kościele i w społeczeństwie zakonnymi wychowawczyniami dziewcząt, szczególnie ze wsi. Pozostały w macierzystym domu w latach 1872–1879. W tym krótkim czasie utrwala się tożsamość i duchowość zwana „duchem Mornese”.

Prowadzone przez mądrość formacyjną matki Mazzarello i stałe kierownictwo ks. Bosko, siostry salezjanki kreatywnie łączą system prewencyjny Apostoła Młodzieży z kobiecą specyfiką oraz z wymaganiami właściwymi w wychowaniu kobiety i dziecka, z aktywną obecnością

Mornese. Miejsce założenia zgromadzenia

Punta Arenas. Pierwsze misjonarki

w środowisku szkolnym i katechetycznym. Diecezjalna aprobata Konstytucji przez biskupa Acqui nastąpiła 23 stycznia 1876 roku. Siostry kierowane zapałem misyjnym zaczynają posługiwać poza Mornese i w 1877 r. docierają do Urugwaju, a następnie do Argentyny. Od tego czasu instytut ciągle się powiększa na terenie Włoch, Europy i Ameryki. W 1879 r. dom macierzysty został przeniesiony do Nizza Monferrato (Asti), gdzie instytut otworzył pierwszą szkołę formującą nauczycielki i doświadczył entuzjazmu misyjnego oraz obiecującego wzrostu powołań.

Od 1891 r. siostry salezjanki są obecne w Azji, od 1893 r. w Afryce, a od 1954 r. w Australii. Posłannictwo wypełnia się w rozmaitych śro-

dowiskach wychowawczych otwartych na różnorodność kulturową i wyznaniową, ze szczególnym uwzględnieniem dzieci, dziewcząt i kobiet.

Wszędzie próbuje się utrzymać żywy rozmach misyjny z początków zgromadzenia, „podstawowy element tożsamości Instytutu” (por. Konstytucje CMW, art. 75), oraz czujność na wymagania czasów i potrzeby lokalnych kościołów.

W latach 1906-1907 instytut, po opublikowaniu *Normae secundum quas* (1901), przeżył proces separacji od Zgromadzenia Salezjańskiego, przede wszystkim w wymiarze administracyjnym i prawnej zależności od przełożonego generalnego salezjanów. Pomimo tego pozostała komunia dzielenia duchowości założyciela i rzeczywista współpraca w misji wychowawczej.

Od 1908 r. zostały ustanowione pierwsze inspektorie we Włoszech i w Ameryce Łacińskiej. W 1911 r., po 39 latach od założenia, papież Pius X dał instytutowi papieską aprobatę.

Salezjanki rozwijają się na pięciu kontynentach, gdzie starają się odpowiedzieć na pojawiające się potrzeby wychowawcze. Jednak od lat siedemdziesiątych obserwuje się, szczególnie w Europie i w Ameryce Łacińskiej, liczbowy spadek powołań. Mimo to widać w wielu krajach różnorodność dzieł wychowawczych będących wynikiem kreatywności i śmiałości apostolskiej siostr. Gdziekolwiek by się nie pojawiły, starają się odpowiedzieć na biedę dzieci, młodych kobiet, rodzin, emigrantów.

W ten sposób instytut ciągle doświadcza nowych form żywotności charyzmatycznej, również dzięki dowartościowaniu świeckiego powołania byłych wychowanek/ów i salezjanów współpracowników, z którymi dzieli się misją wychowawczą.

3. Tożsamość

Siostry są rodziną zakonną zrodzoną w wielkim sercu św. Jana Bosko i z wiernej kreatywności św. Marii Dominiki Mazzarello. Założyciel wybrał nazwę Córki Maryi Wspomożycielki, ponieważ rozumiał instytut jako żywy pomnik wdzięczności dla Maryi.

W Kościele siostry są konsekrowanymi kobietami, które, żyjąc we wspólnocie i przebywając wśród ludzi, przede wszystkim wśród dzieci, dziewcząt i innych ludzi młodych, wyrażają mistyczną i prorocką żarliwą miłość do Jezusa.

Z przekonaniem, że Maryja Wspomożycielka zainspirowała instytut, siostry próbują dzisiejszemu światu dawać świadectwo wiary, nadziei i miłości, komunii z Chrystusem, aby być tak jak Ona „wspomożycielkami”, szczególnie dla dziewcząt i chłopców (por. Konstytucje CMW, art. 4). W prostocie i radości przeżywają misję wychowawczą i podtrzymują misyjny zapał zarówno za granicą, jak i w kraju. To pomaga otwierać codzienność na szerokie apostołskie horyzonty.

Charyzmat wychowawczy

Salezjanki, kierując się charyzmatem ks. Bosko ze specyficznymi rysami „ducha Mornese”, w swoim działaniu mają za cel integralny wzrost ludzi, formację wiary przez systematyczną katechezę, wychowanie do aktywnej postawy obywatelskiej, do darmości i solidarności. Mówimy o projekcie, który harmonizuje działanie wychowawcze i ewangelizacyjne przez praktykowanie systemu prewencyjnego ks. Bosko i Marii Mazzarello, dostosowywanego wiernie i uważnie do zmieniających się czasów i kontekstów.

Specyficzny wymiar, na którym bazuje wychowawcza tradycja instytutu, to charyzmatyczne doświadczenia Marii Dominiki Mazzarello. Przez swoje radosne przyłgnięcie do Bożych planów miała zamiar doprowadzić każdą dziewczynę do życiowego spotkania z Jezusem. Przesłanie wychowawcze współzałożycielki instytutu jest budowane na trosce o osobę, na doprowadzeniu jej do odkrycia własnego powołania, aby mogła dać odpowiedzialny wkład w rodzinę, społeczeństwo i Kościół.

Priorytet sióstr to wychowanie dziewcząt, które jest różne w zależności od kraju. Czynią to w ramach: formacji kulturowej i ewangelizacyjnej; wprowadzenia w świat pracy; promocji żeńskich spółdzielni na misjach; „odzyskiwania” dziewcząt, które na peryferiach wielkich miast łatwo stają się ofiarami prostytucji, handlu ludźmi, ukierunkowując

Matka Yvonne Reungoat w Campos Censa (2013)

je na walkę o własną godność i na wypracowanie kultury na bazie chrześcijańskiego humanizmu.

Córki Maryi Wspomożycielki w Rodzinie Salezjańskiej

Institut „jest żywą częścią Rodziny Salezjańskiej”. W niej siostry dzielą ze wszystkimi innymi grupami dziedzictwo duchowe założyciela i oferują to, co się dokonało w Mornese, czyli oryginalność swojego powołania (por. Konstytucje CMW, art. 3).

Przez radczynię generalną dla Rodziny Salezjańskiej oraz delegatki lokalne i inspektorialne siostry towarzyszą ze szczególną uwagą ruchowi byłych wychowanek i byłych wychowanek oraz Stowarzyszeniu Byłych Wychowanek/ów sióstr, pomagając im odpowiedzialnie i samodzielnie realizować ich świeckie powołanie w Kościele i społeczeństwie. Współpracują z salezjanami w towarzyszeniu salezjanom współpracownikom i Stowarzyszeniu Maryi Wspomożycielki.

4. Aktualna sytuacja

Dzisiaj siostry są obecne w 96 krajach na pięciu kontynentach; jest ich 13 274 w 1370 domach. Posłannictwo Córek Maryi Wspomożycielki uprzywilejowuje integralną edukację szczególnie dziewcząt i chłopców, którzy znajdują się w sytuacji biedy i ryzyka nie tylko w chrześcijańskich krajach, ale również w tych jeszcze nieewangelizowanych czy schryścianizowanych (por. Konstytucje CMW, art. 6). W różnych kontekstach społeczno-kulturowych siostry starają się być ewangelizacyjną obecnością, która tworzy kulturę broniącą praw najbardziej potrzebujących, sprawiedliwości i pokoju.

Najbardziej znaczące dzieła

Oratorium-centrum młodzieżowe, to miejsce cechujące się ofertą formacyjną bogatą w humanistyczne i chrześcijańskie wartości, które wyraża się w szerokim spektrum działalności dostosowanych do wieku i środowiska. Chce być ono autentyczną wspólnotą młodzieżową zjednoczoną wokół Pana. Jest nieformalną propozycją wychowawczą,

Kolumbia. Edukacja i ewangelizacja na ulicy

Szkoła krawiecka

Oratorium przy Domu Generalnym FMA

określona również dla różnych kontekstów międzywyznaniowych, bo otwartą na wszystkie dziewczęta i chłopców oraz młodzież każdego pochodzenia, religii czy kultury.

Szkoły i centra formacji zawodowej, jako miejsca krytycznego przetwarzania kulturowego, dojrzałego przez stałe odniesienie do integralnej wizji osoby, życia, historii oraz miejsca budowania zawodowstwa według wizji życia, inspirowane są wartościami Ewangelii. Przystosowanie do pracy i konieczność udzielenia odpowiedzi na bezrobocie młodych sprawiły, że – przez różne uwarunkowania na pięciu kontynentach – została wzmocniona zawodowa formacja, aby ukierunkowywać młodych na świat pracy i przedsiębiorczości.

Instytucje studiów wyższych, jako wyraz misji wychowawczej i humanistycznej kultury w perspektywie ewangelicznej, cechując się naukowym ukierunkowaniem i rzetelnością badań, programem studiów i treści nauczania w harmonii z chrześcijańską wizją osoby i życia. Od 1970 r. Kościół powierzył instytutowi Papieski Wydział Nauk o Wychowaniu „Auxilium” z siedzibą w Rzymie.

Dzieła dla dzieci, nastolatków, młodych w sytuacji zagrożenia, domy-rodziny, wspólnoty zamieszkania, centra pobytu z programem wychowawczym, który wychodzi od konkretnej sytuacji odbiorców, ich niedostatecznych warunków, stanu opuszczenia; próbuje się naprowadzić poranioną osobę na drogę wolności i integralnej dojrzałości, wprowadzając ją do środowisk przenikniętych duchem rodzinnym.

Centra duchowości dla młodzieży, dają możliwość doświadczenia życia w milczeniu, modlitwie, dłuższego i spokojnego kontaktu z naturą i słowem Bożym.

Centra promocji kobiet: ich głównym zadaniem jest promocja samoświadomości, wprowadzenie w społeczeństwo, formacja kulturowa, nakierowanie na niezależność ekonomiczną i troskę o zdrowie. Siostry salezjanki chcą uczynić młode osoby świadomymi swojej godności, praw, misji wychowawczej w rodzinie, świecie pracy, w Kościele i promotorkami bardziej humanistycznego społeczeństwa w relacjach z ludźmi.

Międzynarodowe Stowarzyszenie MWKER (VIDES), czyli Międzynarodowy Wolontariat Kobieta – Edukacja – Rozwój, jest propozycją wolontariatu Córek Maryi Wspomożycielki dla młodzieży na różnych kontynentach. Za cel obiera sobie oferowanie konkretnych przestrzeni dla protagonizmu, darmowości międzykulturowego dialogu. Promowany jest wolontariat natury wychowawczej, w optyce wzajemności, według salezjańskiego stylu: misyjnego i społecznego na rzecz rozwoju.

Uznane jako międzynarodowe stowarzyszenie na belgijskim prawie, otrzymało od ONZ konsultacyjny status ECOSOC, który pozwala mu aktywnie uczestniczyć w różnych posiedzeniach ONZ, dając swój specyficzny wkład.

Biuro Praw Człowieka, z siedzibą w Veyrier (Szwajcaria) promuje działania formacyjne na temat praw człowieka na poziomie dzieł wychowawczych instytutu i jest uznane przez ONZ ze statusem ECOSOC.

Wszystkie te dzieła są animowane przez wspólnoty sióstr, poruszone zapałem *da mihi animas caetera tolle*, z kobiecą wrażliwością inspirowaną charyzmatem instytutu, otwartym na współpracę z rodzinami, instytucjami, świeckimi, którzy dzielą tę samą misję.

Świętość w Instytucie CMW**ŚWIĘCI (2)****Jan Bosko**, kapłan, Włochy (kanonizacja: 1 kwietnia 1934 r.)**Maria Dominika Mazzarello**, dziewica, Włochy (24 czerwca 1951 r.)**BŁOGOSŁAWIONE (7)****Laura Vicuña**, nastolatka, Chile, Argentyna (beatyfikacja: 3 września 1988 r.)**Maddalena Caterina Morano**, dziewica, Włochy (5 listopada 1994 r.)**Carmen Moreno Benítez**, męczenniczka, Hiszpania (11 marca 2001 r.)**M. Amparo Carbonell Muñoz**, męczenniczka, Hiszpania (11 marca 2001 r.)**Maria Romero Meneses**, dziewica, Nikaragua, Kostaryka (14 kwietnia 2002 r.)**Eusebia Palomino Yenez**, dziewica, Hiszpania (25 kwietnia 2004 r.)**Maria Troncatti**, dziewica, Włochy, Ekwador (24 listopada 2012 r.)**CZCIGODNE (2)****Teresa Valsè-Pantellini**, dziewica, Włochy (dekret: 12 lipca 1982 r.)**Laura Meozzi**, dziewica, Włochy, Polska (27 czerwca 2011 r.)**SŁUGI BOŻE (2)****Antonietta Böhm**, dziewica, Niemcy, Meksyk (początek procesu diecezjalnego: 7 maja 2017 r.);**Rosetta Marchese**, dziewica, Włochy (2019 r.)**5. Wyzwania na przyszłość**

Główne wyzwania na przyszłość można zebrać wokół następujących zagadnień:

Pierwszeństwo Boga

W czasach globalizacji, pluralizmu, szybkich epokowych zmian, złożoności i relatywizmu instytucja jest wezwana, by wiernie naśladować Chrystusa. Dlatego angażuje się w życie nawróceniem pastoralnym, z prorocką siłą bycia z młodymi, wspólnotami w wyjściu, które dają świadectwo o Jezusie i głoszą Ewangelię z nadzieją i radością.

Salezjanki razem z wieloma świeckimi żyją tym samym charyzmatem. W alternatywie do konsumpcyjnych i rywalizujących idei siostry wybierają wstrzemięźliwość jako styl życia i wspólnotę dóbr po to, aby nie odtwarzać

wewnątrz instytutu schematów kulturowych, które generują nierówność, wykluczenie i zubożenie.

Relacje

Instytut, inspirowany przez dzisiejszy Kościół, wybiera pogłębione życie stylem synodalnym we wspólnotach wychowawczych. Ksiądz Bosko wyczuł siłę jedności i wspólnoty celów i zaangażował wszystkich, którzy mogli współpracować w jego dziele wychowawczym na rzecz najbardziej zagrożonej młodzieży.

Córki Maryi Wspomożycielki są wezwane, żeby „iść razem”, unaoczniając te fundamentalne charakterystyczne dla systemu prewencyjnego linie, które cechują synodalny styl: podkreślenie świętości osoby ludzkiej, radość i rodzinna otwartość, zaufanie, bliskość, solidarność, darmowość, integracja, akceptacja każdej osoby takiej, jaką ona jest i jaką będzie w przyszłości.

To był również styl animacji matki Mazzarello zdolnej zaangażować wszystkich członków ze wspólnoty, jak i spoza niej. Jest to styl, który dzieli się wizjami, wzbudza nową siłę, otwiera horyzonty i rodzi życie.

Dzielone posłannictwo

Rozmowy o biedzie w jej dawnych i nowych formach porusza przede wszystkim nowe pokolenia, a szczególnie kobiety. Biorąc pod uwagę wielość sytuacji, instytut wybiera specyficzne linie działania, którymi się dzieli z byłymi wychowankami, salezjanami współpracownikami, Stowarzyszeniem Maryi Wspomożycielki, rodzinami, lokalnym Kościołem i środowiskiem. Podczas ostatnich kapituł generalnych odnowione zostały zobowiązania, aby:

- przyjąć „oratoryjne serce” jako kryterium odnowy dzieł i wspólnot wychowawczych;
- zobowiązać się być z młodymi, słuchając ich, obdarzając zaufaniem, spotykając ich tam, gdzie są dzisiaj, wyrażając szczególną solidarność z emigrantami, uchodźcami, wykluczonymi;
- z większą determinacją troszczyć się o formację wspólnot powołaniowych i uprzywilejować kulturę powołaniową, mając na uwadze różne powołania w Kościele. To wymaga zobowiązania,

Zabawa i animacja

żeby aktywować systematyczne i osadzone w kulturze drogi rozeznawania i towarzyszenia powołaniowego młodych;

- zainwestować czasowo w formację siostr salezjanek i świeckich, członków Rodziny Salezjańskiej, którzy żyją tym samym charyzmatem, pokonując pokusę pośpiesznej formacji, nieodpowiedniej dla dzisiejszych wyzwań wychowawczych.

Misje wśród ludności Darien w Panamie

3.

Publiczne stowarzyszenie wiernych

Stowarzyszenie Saleszjanów Współpracowników

(ASSCC)

Turyń (Włochy), 1876 r.

1. Założyciel i początki

W kwietniu 1876 r. ksiądz Bosko po raz jedenasty udał się do Rzymu, aby prosić Piusa IX o łaski duchowe dla swoich współpracowników i przedstawić mu ostateczny projekt zatytułowany „**Współpracownicy salezjańscy, czyli praktyczny sposób wspierania dobrych zwyczajów i społeczeństwa**”.

Na audiencji 15 kwietnia papież zdziwił się, że nie znalazł żadnego odniesienia do **współpracownic** (rzeczywiście ks. Bosko planował dla nich osobne stowarzyszenie, przyłączone do Instytutu Córek Maryi Wspomożycielki, założonego w 1872 roku). „Kobiety – powiedział papież – miały zawsze dominującą rolę w dobrych dziełach, w samym Kościele, w nawracaniu ludów. One są skuteczne i zaradne, również z powodu naturalnych predyspozycji, bardziej niż mężczyźni. Wykluczając je, pozbywacie się cennej pomocy” (MB XI 73–74).

Ksiądz Bosko z zapałem podjął tę sugestię papieża i rozbudował tekst. W tym czasie, **9 maja 1876 r.**, otrzymał słynne *breve Cum sicuti*, w którym Pius IX ukazał swoją najwyższą życzliwość, udzielając „Stowarzyszeniu czy Zrzeszeniu Współpracowników Salezjańskich” odpustów udzielonych franciszkańskiemu trzeciemu zakonowi (MB XI 545–547), a tym samym domyślnie aprobował samo stowarzyszenie w jego prawnej formie. Powróciwszy do Turynu, ks. Bosko zatroszczył się o **publikację ostatecznego regulaminu**, dodając do niego ważne słowo wstępne Do czytelnika z datą 12 lipca 1876 roku.

*Przełożony Generalny na Światowym Konwencji
Stowarzyszenia Salezjanów Współpracowników*

2. Historia od założenia do dzisiaj

29 kwietnia 2013 r. Kongregacja Instytutów Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego zaaprobowała w ostatecznej formie projekt życia apostolskiego, który w pełnej wierności natchnieniu ks. Bosko dla „zewnątrznych salezjanów”, aktualizuje regulamin założyciela, zapewniając zgodność duchową, teologiczną i duszpasterską z Soborem Watykańskim II i z Magisterium Kościoła, dając chrześcijańską i salezjańską odpowiedź na nowe wyzwania świata.

V Światowy Kongres Stowarzyszenia Salezjanów Współpracowników (2018)

3. Tożsamość

„Nazywają się współpracownikami ci, którzy pragną zajmować się dziełami miłosierdzia, nie ogólnie, ale konkretnie, w porozumieniu i zgodnie z duchem zgromadzenia św. Franciszka Salezego.

Współpracownik sam z siebie może czynić dobro, ale owoce tego są ograniczone i krótkotrwałe. Natomiast wraz z innymi – mając w nich wsparcie, otrzymując od nich rady i odwagę – często niewielkim wysiłkiem osiąga wiele, ponieważ nawet słabe siły stają się mocne, gdy są połączone. Wielką prawdą jest powiedzenie, że w jednośi siła.

Dlatego nasi współpracownicy, idąc za celem Zgromadzenia Salezjańskiego, angażują się według swych możliwości w wyszukiwanie na uli-

Sihanoukville, Kambodża. Powitanie gości

cach i placach zagrożonych i opuszczonych chłopców, by otoczyć ich troską, uczyć katechizmu, zajmować się nimi w święta i znajdować dla nich uczciwych pracodawców, wspierać ich i towarzyszyć im, by stali się dobrymi chrześcijanami i uczciwymi obywatelami.

„Treścią «Bollettino Salesiano» będą normy, jakie trzeba zachować w dziełach, które w tym celu zaproponuje się współpracownikom” (Ksiądz Bosko w pierwszym „Bollettino Salesiano”, sierpień 1877).

Członkowie Światowej Rady Stowarzyszenia Salezjanów Współpracowników z Przełożonym Generalnym

Projekt Życia Apostolskiego określa profil salezjanina współpracownika, nadając mu odpowiednie kwalifikacje do pełnienia jego powołania i misji. Jego najbardziej charakterystyczne cechy:

- **osoba bogata w humanizm**, typowy element optymistycznego humanizmu św. Franciszka Salezego, który prowadzi do pozytywnej wizji siebie, rzeczywistości, Kościoła, świata, bo uczy dostrzegania Boga we wszystkich rzeczach i patrzenia na nie oczami Boga;
- **ochrzczony**, z ogromną miłością do Kościoła, który z radością, wdzięcznością i odpowiedzialnością przeżywa bycie dzieckiem Boga, uczniem Jezusa, będąc zanurzony w doczesnej rzeczywistości z jasną tożsamością i praktyką życia chrześcijańskiego;
- **salezjanin w świecie**, według początkowej intuicji ks. Bosko, który widział go jako gorliwego współpracownika Boga w salezjańskim posłannictwie, jakimi są: rodzina, młodzi, wychowanie, system prewencyjny, zaangażowanie społeczne i polityczne.

Żeby być salezjaninem współpracownikiem

Przede wszystkim trzeba być przekonanym, że „**Duch Pana wypełnia wszechświat**”. On się nie zadowala inspirowaniem jedynie powołania właściwego księżom i zakonnikom, ale powołuje każdego ochrzczonego, by odnalazł swoje oryginalne miejsce w Kościele i wypełnił swoje szczególne zadanie we wspólnej misji. Trzeba, więc się modlić: „Przyjdź, Duchu Święty, oświeć mnie i pokaż mi drogę!”.

Następnie trzeba mieć pewną **radość z autentycznego życia chrześcijańskiego** wobec tak wielu ochrzczonych, którzy, jak się wydaje, całkowicie ignorują wymagania wypływające z chrztu. Trzeba pragnąć ucieczki od bylejakości, formalnej pobożności, by na poważnie wziąć Ewangelię i próbować przeżyć cudowną przygodę życia z wiarą i poświęconym.

Trzeba jeszcze być **wrażliwym na problemy młodzieży i biedy**, być świadomym, że są to fundamentalne problemy naszego świata i jego najbliższej przyszłości. Trzeba więc mieć empatię do młodych i biednych, chcieć im pomóc i zapewnić im ludzką i chrześcijańską pomoc.

Trzeba znać ks. Bosko i stwierdzić, że jego osoba, jego dzieło, jego realistyczny i dynamiczny duch, jego metoda wychowawcza odpowiadają pewnym rysom naszego własnego charakteru. Dlatego pójdźcie za nim i praca z nim rozwinie nasze naturalne i nadprzyrodzone talenty z korzyścią dla Kościoła.

W końcu trzeba **mieć zmysł braterstwa**, lubić spotykać się z ludźmi, lubić pracować z innymi, akceptować wartości współodpowiedzialności i współpracy, a więc pewną dyscyplinę działania.

Młodzi i dorośli, którzy mówią „tak” na zaproszenie Ducha Świętego, zobowiązują się przez całe życie żyć chrześcijaństwem w duchu ks. Bosko i wychowywać młodych, którzy staną się salezjanami współpracownikami. „Trzeba mieć całkowitą świadomość tego, że zobowiązać się żyć jako salezjanin współpracownik, to odpowiedzieć na prawdziwe powołanie: jest to, więc zaakceptowanie autentycznego salezjańskiego apostołskiego powołania” (CGS nr 730). Dlatego konieczne jest przejście **drogi formacji**.

4. Aktualna sytuacja

11 REGIONÓW - 27.035 (SSCC)	
WŁOCHY - BLISKI WSCHÓD - MALTA	6700
IBERYJSKI	3550
EUROPA CENTRALNA ZACHODNIA	1738
EUROPA CENTRALNA WSCHODNIA	4395
AZJA WSCHODNIA - OCEANIA	2511
AZJA POŁUDNIOWA - INDIE	3404
AFRYKA - MADAGASKAR	1440
AMERYKA ŁACIŃSKA - POŁUDNIE	1955
BRAZYLIA	1505
INTERAMERYKA	2449
PACYFIK - KARAIBY - POŁUDNIE	353

Sihanoukville. Grupa współpracowników

Misja

Według myśli ks. Bosko, salezjanin współpracownik realizuje swój apostołał przede wszystkim w codziennych obowiązkach. Chce naśladować Jezusa Chrystusa, doskonałego człowieka, posłanego na świat przez Ojca.

Dlatego dąży do aktualizowania, w zwykłych warunkach życia, ewangelicznego ideału miłości Boga i bliźniego. Czyni to ożywiony salezjańskim duchem i kierując wszędzie swoją uwagę przede wszystkim na potrzebującą młodzież.

Elastyczna organizacja

Stowarzyszenie ma elastyczną i funkcjonalną strukturę, bazującą na trzech poziomach: lokalnym, prowincjalnym i światowym.

Dzięki takiej organizacji zapewnia skuteczność swego działania w terenie i otwartość na uniwersalność komunii i posłannictwa (PVA/S34).

5. Wyzwania na przyszłość

Wezwani do świętości

„Zewnętrzni salezjanie”, których salezjanie współpracownicy są spadkobiercami, według Konstytucji, musieli „zdobywać doskonałość”, obojętnie czy to byli świeccy, czy kapłani; musieli „prowadzić życie ściśle chrześcijańskie”, wypełniając „każde dzieło miłosierdzia duchowego i cielesnego wobec młodych, szczególnie najbiedniejszych”.

Również salezjanie współpracownicy mają jako podstawowy cel „czynić dobro, prowadząc życie, na ile to możliwe, podobne do tego, jaki się prowadzi w życiu wspólnym”, z odpowiednimi praktykami pobożności

dla ludzi, którzy są zainspirowani ideałem rad ewangelicznych w realiach życia świeckiego i ożywiają ideał starożytnych trzecich zakonów praktyką miłosierdzia. Wszystko to w szczególnym stylu salezjańskim, jako że biorą sobie życie salezjańskie za wzór i chcą je realizować w ich warunkach życia (PVA Statut IV i Zakończenie).

Timor Wschodni

Sulmona. Coroczne spotkanie Salezjanów Współpracowników Prowincji Adriatyckiej

ATTILIO GIORDANI

Pomiędzy rodziną a oratorium

Attilio Giordani urodził się w Mediolanie 3 lutego 1913 roku. Matka Amalia była gospodynią domową o słabym zdrowiu, natomiast ojciec Artur, kolejarz, dzielił czas pomiędzy pracę, rodzinę i dobro czynione ludziom. „Rano tata wstawał wcześniej – wspomina córka, siostra Angela – i przynosił koszyk węgla, aby napalić w piecu dwojgu staruszków”. Ojciec stworzył coś na wzór rodzinnej szkoły, która otworzyła Attilia, Angelę i Kamila na solidarność, modlitwę i rodzinne uczucia.

Attilio po szkole podstawowej ukończył techniczną szkołę handlową.

Mając dziewięć lat, zaczął chodzić z Kamilem do salezjańskiego Oratorium św. Augustyna, które było blisko domu. Wówczas ulica Kopernika była małą wiejską uliczką; ul. Melchiora Gioia, wąską dróżką, bo obok był kanał spławny Martesany. Ale przestrzenie wokół były przestronne i niekończące się ogrody.

Attilio wzrastał w pogodzie ducha, w prostych i pełnych pozytywnych uczuć relacjach, w duchu ks. Bosko.

„Najpierw miłość Giordaniego – powiedział kard. Carlo Maria Martini przy okazji procesu diecezjalnego – objawiała się w środowisku oratorskim, a nas, ambrozjanów, cieszy to, że powierza się komisji rewizyjnej kiedyś nazywanej trybunałem, młodego oratorianina... on zajmuje miejsce w tej bruździe, która ma już na cały wiek”.

Attilio w radości zbudował swoją osobowość człowieka i chrześcijanina. „Kiedy wstajesz, zaczynaj zawsze z dobrym humorem – powiedział bratu Kamilowi – zanuć wesołą piosenkę”.

4.

Publiczne stowarzyszenie wiernych

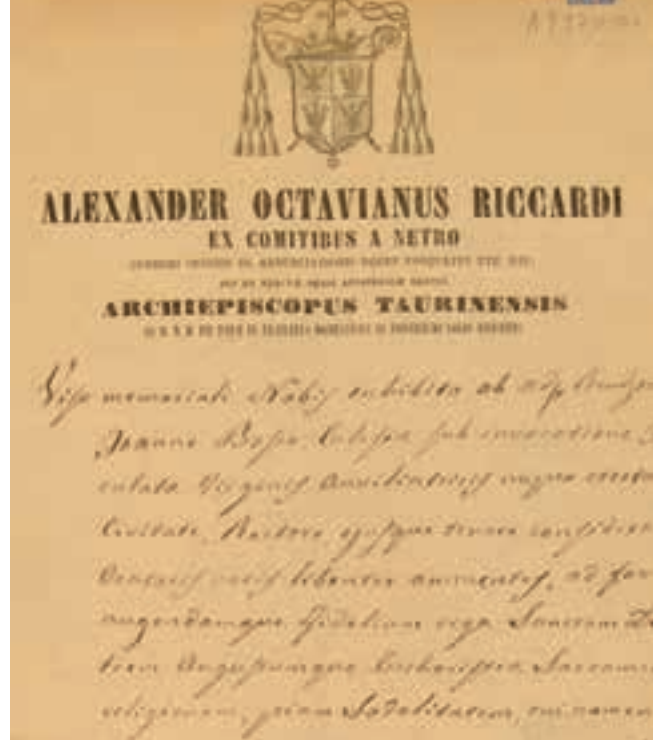
Stowarzyszenie Maryi Wspomożycielki (ADMA)

Turyń (Włochy), 1869 r.

*Dekret monsiniora A. Riccardi, arcybiskupa Turynu
dotyczący powołania do życia Stowarzyszenia
Wielbicieli Maryi Wspomożycielki (18 kwietnia 1869 r.)*

1. Założyciel i początki

Początek stowarzyszenia bezpośrednio łączy się z budową bazyliki Maryi Wspomożycielki w Turynie i z nadzwyczajnymi łaskami, jakie Maryja Dziewica wtedy rozdawała. Ksiądz Bosko, urodzony organizator, nie pozostawił kultu Maryi Wspomożycielki jedynie spontanicznej pobożności.

Nadawał jej stabilność przez stowarzyszenie, które od Niej brało nazwę. Stowarzyszenie Czcieli Maryi Wspomożycielki, druga grupa założona przez ks. Bosko, kanonicznie została erygowana przy sanktuarium na Valdocco 18 kwietnia 1869 r. z zamiarem „promowania czci do Najświętszego Sakramentu i nabożeństwa do Maryi Wspomożycielki Wiernych”;¹ była „przez niego uważana prawie za integralną część Towarzystwa Salezjańskiego”².

2. Historia od założenia do dzisiaj

W 1870 r. bł. Pius IX podniósł ją do arcybractwa i nadał jej duchowe przywileje. Z upływem czasu dla większego rozpowszechnienia stowarzyszenia ks. Bosko i jego następcy otrzymali coraz większą władzę do powoływania nowych grup i przyłączania ich do macierzystego Stowarzyszenia Czcieli Maryi Wspomożycielki w Turynie.

W 1988 r., w stulecie śmierci ks. Bosko, zostaje zmieniona nazwa na Stowarzyszenie Maryi Wspomożycielki.

Osiem lat później jego rolę podkreśliła kapituła generalna salezjanów, która stwierdziła: „Ksiądz Bosko powołał do istnienia również Stowarzyszenie Czcieli Maryi Wspomożycielki, angażując je

¹ Z prośby ks. Bosko do arcybiskupa Turynu o kanoniczne erygowanie Stowarzyszenia Czcieli Maryi Wspomożycielki.

² Ks. Pietro Ricaldone, *Maria Ausiliatrice, Colle Don Bosco* 1951, s. 83.

w zobowiązania dostępne dla większości prostych ludzi, w duchowości i posłannictwie zgromadzenia”.

W 1988 r. rozpoczęły się **Międzynarodowe Kongresy Maryi Wspomożycielki**. Stały się one wydarzeniami w Rodzinie Salezjańskiej, która nabożeństwo do Maryi Wspomożycielki uznaje za jedną z podstaw swojej duchowej i apostołskiej tożsamości. Odbłyło się już osiem kongresów:

- 1988** Turyn–Valdocco (Włochy), w stulecie śmierci księdza Bosko.
- 1995** Cochabamba (Boliwia).
- 1999** Sewilla (Hiszpania).
- 2003** Turyn–Valdocco (Włochy), z okazji stulecia koronacji Maryi Wspomożycielki.
- 2007** Meksyk (Meksyk).
- 2011** Częstochowa (Polska).
- 2015** Turyn–Valdocco / Colle Don Bosco (Włochy), z okazji dwustulecia narodzin ks. Bosko.
- 2019** Buenos Aires (Argentyna).

W 2003 r. Kongregacja Instytutów Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń Życia Apostołskiego zaaprobowwała nowy regulamin.

W 2015 r. z okazji VII Międzynarodowego Kongresu Maryi Wspomożycielki pod hasłem „Z domu Maryi do naszych domów” ksiądz generał dał takie wskazania:

- za przykładem i z pomocą Maryi wprowadzić system prewencyjny do rodziny;
- sprawić, aby duszpasterstwo młodzieżowe było coraz bardziej otwarte na duszpasterstwo rodzinne;
- promować wymianę, komplementarność i współodpowiedzialność pomiędzy różnymi stanami życia.

3. Tożsamość

Dla przynależących do Stowarzyszenia Maryi Wspomożycielki zawierzenie Maryi objawia się „w życiu duchowością codzienności, w postawach ewangelicznych, a szczególnie w dziękczynieniu Bogu

Młodzi członkowie ADMA w Turynie

za cuda, których dokonuje, i w wierności Jemu, również w trudnym momencie, za przykładem Maryi³.

Wstąpienie do stowarzyszenia zobowiązuje do:

- docenienia uczestnictwa w życiu liturgicznym, szczególnie w sakramentach Eucharystii i pojednania, w praktyce osobistego życia chrześcijańskiego; w łączności z Kościołem, którego Maryja jest wzorem i obrazem;
- praktykowania i rozpowszechniania nabożeństwa do Maryi Wspomożycielki, odnawiając praktyki ludowej pobożności według ducha ks. Bosko;
- naśladowania Maryi, tworząc we własnej rodzinie środowisko gościnne i solidarne;
- okazywania przez modlitwę i działanie troski o najbiedniejszą młodzież i osoby w potrzebie;
- modlenia się i materialnego wspierania Kościoła, a szczególnie Rodziny Salezjańskiej, świeckich, konsekrowanych i służebnych powołań;
- życia duchowością codzienności w postawach ewangelicznych za przykładem Maryi: posłuszeństwem woli Bożej (Amen); dziękczynieniem Bogu za ciągle dokonywane cuda (*Magnificat*); wierności Jemu, również w chwilach trudnych i ukrzyżowaniu (pod krzyżem).

4. Aktualna sytuacja

Promować Stowarzyszenie Maryi Wspomożycielki to znaczy oferować „praktyczną i prostą drogę uświęcenia i salezjańskiego apostołatu”⁴. W tych czasach obrona i wzrost wiary w ludzie Bożym dotyczy szczególnie rodziny i nowych pokoleń. Dlatego stowarzyszenie się odnowiło ze szczególną uwagą na rodzinę.

³ Nowy Regulamin art. 4.

⁴ Nowy Regulamin art. 2.

Stowarzyszenie Maryi Wspomożycielki Rodziny: rodzina w charyzmacie księdza Bosko

Ksiądz Bosko umieścił ducha rodzinnego w sercu swojego posłannictwa. Chodzi o to, by umieścić małżeństwo w centrum i Jezusa w centrum małżeństwa, troszczyć się każdego dnia o łaskę bycia małżonkami i rodzicami. Żadna rodzina dzisiaj nie może iść przez życie sama, niezbędne jest dzielenie się doświadczeniem wiary i duchowości, dowartościowując niektóre propozycje:

- wspomnienie Maryi Wspomożycielki każdego 24. dnia miesiąca;
- miesięczne dni skupienia;
- doroczne rekolekcje;
- spotkanie rodzin – „Rodziny w rodzinie” – z chwilami modlitwy, dzielenia się, braterskości;
- pielgrzymki;
- drogę przeznaczoną dla narzeczonych i małżeństw w pierwszych latach po ślubie.

Przymierze wychowawcze jest charakterystyczną cechą tego doświadczenia: jest się pomiędzy małżonkami, pomiędzy różnymi rodzinami, wśród młodych i starszych, konsekrowanych i świeckich, aby uczyć się wspólnego życia i razem tworzyć wspólnotę wychowawczo-

Rodzina wraz z ks. Ángelem Fernándezem – następcą Księdza Bosko

duszpasterską w stylu komunii. W takim kontekście zrodziły się **młodzieżowe grupy Stowarzyszenia Maryi Wspomożycielki**, które biorą za swoją duchowość i apostołskie zobowiązanie stowarzyszenia. **Stowarzyszenie Maryi Wspomożycielki** jest obecne w 50 krajach świata, liczy ok. 100 tys. członków w 800 grupach afiliowanych do macierzystego stowarzyszenia w Turynie, działając w jedności z Kościołem i z innymi gałęziami Rodziny Salezjańskiej.

5. Wyzwania na przyszłość

Specyficznym zadaniem jest żyć i rozpowszechniać wymiar maryjny i eucharystyczny w charyzmacie salezjańskim, tak w stowarzyszeniu, jak i w Rodzinie Salezjańskiej, w zgodzie z nauczaniem papieża i wskazaniem księdza generała, dając świadectwo żywej wiary w czasie prób w Kościele i zagubienia ludzkości.

Młodzi członkowie ADMA z Filipin

ADMA w Korei

5.

Stowarzyszenie świeckie

Światowa Konfederacja Byłych Wychowanków/ Byłych Wychowanek Księdza Bosko (BWS)

Carlo Gastini

Bł. Filip Rinaldi

Turyń (Włochy), 1870 r. (1911 r.)

1. Założyciel i początki

Początek ruchu sięga 24 czerwca 1870 r., czyli dnia imienin ks. Bosko, któremu grupa dawnych wychowanków z synowskim uczuciem przyniosła w darze filiżanki do kawy. Żaden z nich nie myślał o rozpoczynaniu jakiejś tradycji, a tym bardziej o rozpoczęciu ruchu o wielkim zasięgu. Ksiądz Bosko to wyczuł i zechciał kontynuować ten zwyczaj, poświęcając świętowaniu cały dzień i odwdzięczając się za prezenty zaproszeniem na obiad. Pierwsza braterska agapa miała miejsce 19 lipca 1874 roku. Rozpoczęła ona zwyczaj corocznego spotkania, który do dziś zachował się w domach salezjańskich.

Założyciel

Stowarzyszenie Byłych Wychowanków nie miało bezpośredniego założyciela. Jak napisał ks. Ceria, narodziło się ono „siłą rzeczy, które mają początek i życie w naturalnych i spontanicznych przyczynach”¹, wypłynęło z rodzinnego ducha systemu prewencyjnego oratorium na Valdocco. Sam ks. Bosko napisał, że jego styl wychowawczy „czyni z ucznia przyjaciela”². „Ruch Byłych Wychowanków nie był więc ustanowiony przez wychowawców jako stowarzyszenie poszkolne z wybranymi elementami jako celami stowarzyszenia, ale wyszło samo z siebie, z żywotnością charyzmatu w swoich początkach”³.

2. Historia od założenia do dzisiaj

W 1884 r. grupa dawnych wychowanków (ponad 300) otrzymała swoją pierwszą strukturę organizacyjną. Zobowiązywała się do zachowania otrzymanego wychowania, kontynuowania dzieła na rzecz potrzebującej młodzieży, troski o przyjaźń i solidarność pomiędzy członkami. Pierwszy statut był zredagowany w Turynie 8 grudnia 1911 r. z okazji I Międzynarodowego Kongresu przy mobilizacji bł. Filipa Rinaldiego.

23 maja 1920 r. z okazji odsłonięcia pomnika ks. Bosko, którego chcieli byli wychowankowie, została określona do dziś obowiązująca struktura: stowarzyszenie lokalne, federacja inspektorialna, federacja międzynarodowa (Konferencja Światowa od 1954 r.).

¹ E. CERIA, „Annali” I, 715.

² Tamże..

³ U. Bastasi.

Podczas tego spotkania zdecydowano, by przyjmować do stowarzyszenia również byłych wychowanków innego wyznania niż chrześcijańskie, eliminując rozróżnienia i separacje, a wręcz rozumiejąc raczej tę braterską więź i poczucie jedności jako powód do chwały dla ruchu i stowarzyszenia.

Soborowy przełom doprowadził do nowych i bardziej konkretnych form współpracy z salezjanami. Konfederacja jest częścią Orga-

nización de Antiguos Alumnos y Alumnas de la Enseñanza Católica, organizacji, która zrzesza byłych wychowanków i były wychowanki z różnych zgromadzeń, uznanych przez Kościół jako międzynarodowe organizacje katolickie.

3. Tożsamość

„Byli wychowankowie Księdza Bosko to ci, którzy uczęszczali do oratorium, szkoły czy jakiegokolwiek innego dzieła salezjańskiego, otrzymali w nim przygotowanie do życia, w różnym stopniu i sposobie, według kultur, wyznania, jakości wychowawczej dzieła, zdolności pojmowania każdego według zasad systemu prewencyjnego ks. Bosko: formować ludzi, rozwijając oryginalność każdego”⁴. Byli wychowankowie to:

- owoc salezjańskiej misji,
- bogactwo oferty dla ludzkości,
- wielka siła zacznym w świecie⁵. Być w świecie „uczciwymi obywatelami i dobrymi chrześcijanami”. Zdecydowane zaangażowanie w towarzystwie i Kościele, bycie „solą ziemi i światłem świata”.

⁴ Statut, art. 2,a.

⁵ Statut, art. 1,a.

Były wychowanek jest wierny przyrzeczeniom chrzcielnym i bierzmowaniu, żyje według oryginalnego charyzmatu ks. Bosko. Charyzmat ten konkretyzuje się w stylu życia opartym na rozumie, religii i dobroci, ukierunkowany jest na młodych i przeżywany w radości z bycia uczniem Chrystusa.

Były wychowanek innego wyznania uczestniczy w ideach ks. Bosko, podziela kulturowe, duchowe i społeczne wartości wychowawcze salezjańskiego systemu prewencyjnego i uznaje je za wspólne dziedzictwo ludzkiej rodziny. Jest promotorem tych wartości w środowiskach życia i pracy, wspiera je również tym, co sugeruje jego religia i kultura.

Piełęgnuje takie wartości jak

- życie,
- wolność,
- prawda,
- solidarność,
- braterstwo,
- wspólnota⁶.

⁶ Statut, art. 6, a.

Ksiądz generał w stowarzyszeniu

Światowa Konfederacja Byłych Wychowanków Księdza Bosko uznaje księdza generała za ojca i centrum jedności Rodziny Salezjańskiej, jako następcę księdza Bosko; uważa go za pierwsze odniesienie dla Światowej Konfederacji⁷.

4. Aktualna sytuacja

Aktualnie jest około 100 tys. byłych wychowanków, z czego ok. 50 tys. zapisanych. Zorganizowani są w lokalnych stowarzyszeniach, federacjach narodowych/inspektorialnych, regionalnych (4 kontynenty – Afryka, Ameryka, Azja i Europa. Każdy region co dwa lata organizuje spotkanie delegatów i przewodniczących krajowych, a kongres regionalny co 4 lata.

Misja

Stowarzyszenie Byłych Wychowanków uczestniczy w misji ks. Bosko i Rodziny Salezjańskiej na różne sposoby: z planem rozwoju i siedmioma celami oraz czterema głównymi projektami.

Plan rozwoju

Plan rozwoju na sześć lat (2015–2021) został przygotowany, aby czynić postępy w każdym obszarze życia stowarzyszenia. Priorytetowo jest on skoncentrowany na jakościowym i ilościowym wzroście, do zrealizowania przez proces organizacji i profesjonalizacji, aby był rzeczywisty i skuteczny. Mamy na celu stworzenie światowej sieci ludzi zdolnych być „solą ziemi i światłem świata” w codziennym życiu.

Siedem celów

Zawierają one wszystkie cele i marzenia Światowej Konfederacji na lata 2015–2021:

- **wzrost i solidna struktura:** dążymy do powiększenia liczby aktywnych krajowych federacji i do konsolidacji ich struktur nowymi metodami pracy.
- **formacja i szkolenie:** mamy zamiar poszerzyć szkolenie i strategię formacji w ramach projektu „Akademia Byłych

⁷ Statut Światowej Konfederacji Byłych Wychowanków Księdza Bosko, Rzym, 5 grudnia 2015, art. 14, a.

Przewodniczący Michael Hort z przełożonym generalnym ks. Ángelem Fernándezem Artime w dniu jego wyboru (2015)

Wychowanków” dla wszystkich byłych wychowanków na tematy zawodowe, humanistyczne, chrześcijańskie i salezjańskie.

- **promocja Młodych Byłych Wychowanków (MBWS):** mamy zamiar oddać młodym przywództwo naszego stowarzyszenia i wprowadzić coraz większą liczbę młodych do naszych aktywności przez promocję Szkoły Liderów, posługi wolontariatu Stowarzyszenia Byłych Wychowanków, pośrednictwo pracy i inne konkretne inicjatywy na rzecz młodzieży.
- **finansowanie i zbiórka funduszy:** dążymy do rozwinięcia silnej strategii finansowej, aby wzmocnić i powiększyć liczbę źródeł finansowania jako platformę biznesową, po to, by powiększyć nasze społeczne zaangażowanie w liczne projekty.
- **rodzinne wsparcie:** wierzymy w ważność rodzin i chcemy je włączyć w nasz ruch.
- **Rodzina Salezjańska:** chcemy powiększyć nasze zaangażowanie wewnątrz Rodziny Salezjańskiej i ofiarować nasze zawodowe kompetencje do realizacji projektów, które odpowiadają na aktualne wyzwania naszych społeczeństw: emigracja, bezrobocie, wykorzystanie i praca dzieci.
- **komunikacja i relacje na zewnątrz:** chcemy rozwinąć strategię komunikacji, aby poprawić komunikację wewnętrzną i zewnętrzną, używając wszystkich sieci społecznościowych i nowych środków komunikacji. Strategia ta będzie realizowana

również po to, by powiększyć nasz wpływ na społeczeństwo i w Kościele.

Główne projekty

- **Stały sekretariat:** na całym świecie stałe sekretariaty z opłacanym personelem zapewnią codzienną pracę w federacjach Stowarzyszenia Byłych Wychowanków i w Światowej Konfederacji, a także będą dbać o techniczną stronę projektów i działalności.
- **Platforma biznesowa:** stowarzyszenie przedsiębiorców (byłych wychowanków i przyjaciół księdza Bosko), którzy będą próbować zastosować w biznesowym świecie zasady i ideały chrześcijańskie i salezjańskie, broniąc wartości: odpowiedzialności, integralności i godności człowieka. W ramach ich zaangażowania będą próbować aktywnie wspierać projekty Rodziny Salezjańskiej.
- **Akademia Byłych Wychowanków:** projekt nadrzędny skupia wszystkie inicjatywy formacji i wychowania dla byłych wychowanków, dorosłych i młodzieży w zakresie zawodowym, osobowym, duchowym i salezjańskim.
- **posługa wolontariatu Byłych Wychowanków Księdza Bosko:** nowa inicjatywa, która skupia wszystkie działania wolontariatu organizowane przez stowarzyszenie w posługiwaniu

Laos

Mongolia

Tajlandia – typografia

Etiopia – zakład stolarski

Filipiny

młodzieży czy w działalności misyjnej za granicą. Współpraca ze Zgromadzeniem Salezjańskim i podstawą do rozwoju tej inicjatywy.

5. Wyzwania na przyszłość

Światowa Konfederacja Byłych Wychowanków Księdza Bosko weszła w nowy okres swego istnienia. Obecne prezydium dąży do powiększenia stowarzyszenia, krajowych federacji, lokalnych stowarzyszeń i liczby członków wokół idei: „Dobrzy chrześcijanie i uczciwi obywatele”.

Ten rozwój jest wyrażony w programie, który będzie realizowany przez nową i solidną strukturę, nowe i ważne projekty oraz wartościowy wkład w misję ks. Bosko.

Obecny zarząd (2020)

Spotkanie w Bangkoku (listopad 2018 r.)

6.

Stowarzyszenie świeckie

Światowa Konfederacja Byłych Wychowanków Córek Maryi Wspomożycielki (BWS-CMW)

Bł. Filip Rinaldi

Turyń (Włochy), 1908 r.

1. Założyciel i początki

U początku stowarzyszenia stoi ks. Bosko. W Memorie Biografiche możemy odczytać wyznanie samego ks. Bosko, jakim podzielił się z ks. Juliuszem Barberisem 19 lutego 1876 r.: „Już zrobiłem kolejny projekt, który w tych dwóch latach dojrzeje, po zapewnieniu istnienia salezjanów współpracowników, ujawnię go: powiedziałbym, że to będzie jakby trzeci zakon dla kobiet, ale nieprzyłączony do nas, tylko stowarzyszony z córkami Maryi Wspomożycielki” (MB XI, 73). Te prorocze słowa naszego ks. Bosko dzisiaj mają potwierdzenie – ta grupa w niedalekiej przyszłości powstała właśnie z byłych wychowanek. Aktualnie jest to jedyna gałąź Rodziny Salezjańskiej, która bezpośrednio odnosi się do siostr salezjanek.

Ksiądz Filip Rinaldi w 1911 r. na spotkaniu z dyrektorkami Córek Maryi Wspomożycielki stwierdził odnośnie do stowarzyszenia: „Ksiądz Bosko byłby je powołał, ale czasy jeszcze nie były odpowiednie, ale gdyby nie zamysł księdza Bosko, to nie założyłbym stowarzyszenia”.

Były wychowanki 1914 r. Carmen de Patagones

2. Historia od założenia do dzisiaj

Oficjalnie stowarzyszenie zostało uznane jako gałąź Rodziny Salezjańskiej przez przełożonego generalnego ks. Egidio Viganò 29 października 1988 r., w stulecie śmierci ks. Bosko, a przez Instytut Cór-

Caterina Arrighi, współzałożycielka

rek Maryi Wspomożycielki jest uznane w art. 74 Konstytucji. Stowarzyszenie powstało we Włoszech publicznym i notarialnym aktem pod datą 12 lutego 1990 r., zgodnie z art. 36 i następnymi Kodeksu Cywilnego; tym samym zatwierdzony został Statut. Obecny został zatwierdzony na V Zgromadzeniu Wyborczym w 2015 roku.

W pierwszym Regulaminie z 1908 r. zaproponowano byłym wychowankom za wzór życia mamy ks. Bosko Małgorzaty Occhieneny, silnej i mądrej kobiety, heroicznej matki chrześcijańskiej i mądrej wychowawczynie.

Od razu, z zaskakującą zaradnością, były wychowanki rozpoczęły dzieła konkretnej solidarności i wychowania, docierając do młodych, dzieci, matek rodzin, robotnic, nauczycielek i wieśniaczek. Powołały

Przewodnicząca Konfederacji, Delegatka i Radczynie Konfederacji w Polsce

szkoły wieczorowe dla gospodyń i włoskich emigrantek; darmowe szkoły zawodowe, stowarzyszenia wzajemnej pomocy, ruchome biblioteki i trupy teatralne.

3. Tożsamość

Była/y wychowanka/ek jest osobą, która po otrzymaniu salezjańskiego wychowania angażuje się w życie wartościami zdobytymi dzięki przewencyjnemu systemowi ks. Bosko. Staje się w społeczeństwie zaczynem i siłą przekształcającą, twórczo rozwijając charyzmat Instytutu Córek Maryi Wspomożycielki w różnych realiach społeczno-kulturowych i geograficznych.

Jak powiedział ks. Egidio Viganò do byłych wychowanków w 1987 r.: „przedrostek «były» połączony ze słowem «uczeń» pokazuje rzeczywistość asymilacji wielu wychowawczych wartości, ich dojrzałość, a więc ciągłość postawy permanentnej formacji, przez całe życie”, co znajduje swoją żywotność w przynależności do stowarzyszenia.

Do stowarzyszenia przystępują kobiety i mężczyźni uformowani przez dzieło sióstr salezjanek, niezależnie od ich wyznaniowej, kulturowej, społecznej i etnicznej przynależności, którzy chcą dzielić, pogłębić i świadczyć o ludzkich i religijnych wartościach, w których zostali wychowani, według systemu przewencyjnego ks. Bosko. Na tych samych warunkach mogą przystąpić również ci, którzy chociaż niewychowani

w jakimś dziele siostr salezjanek, poznali je i po odpowiedniej drodze formacyjnej przyjęli w swoim życiu salezjańskie wartości. Jest to gałąź Rodziny Salezjańskiej, w której ksiądz generał – następca ks. Bosko – jest ojcem i centrum jedności.

4. Aktualna sytuacja

Misja

Byłe wychowanki i byli wychowankowie, w duchu ks. Bosko i matki Mazzarello, zwracają szczególną uwagę na dziewczyny, kobiety, młodzież, a zwłaszcza na tych, którzy znajdują się w sytuacji biedy czy wykluczenia, by ich włączyć i uczynić protagonistami ich integralnej formacji i ich powołaniowego wyboru.

Organizacja

Na całym świecie jest 35 973 byłych wychowanków. Stowarzyszenie jako punkt odniesienia uznaje przełożoną generalną Córek Maryi Wspomożycielki. Stowarzyszenie dzieli się na Światową Konfederację, federacje i stowarzyszenia lokalne. Światowa Konfederacja jest złożona ze wszystkich federacji świata.

Bangalore. Inicjatywy na rzecz promocji kobiety

- Federacje składają się ze stowarzyszeń lokalnych.
- Na poziomie światowym stowarzyszenie jest w bezpośrednim kontakcie z członkami stowarzyszenia, a na poziomie lokalnym punktem odniesienia dla każdego członka.
- Na każdym poziomie są utworzone organy animacji, decydowania i wykonawcze, zgromadzenie i rada.
- Światowa Konfederacja ma swój oficjalny periodyk „Unione”, który jest organem łączności, formacji i informacji. Publikowany na papierze po włosku, a na stronie internetowej w innych językach.

Delegatka byłych wychowanków

Delegatka konfederacji, federacji i/lub stowarzyszenia to córka Maryi Wspomożycielki, która reprezentuje instytut w animacji i formacyjnym towarzyszeniu stowarzyszeniu, będąc gwarantem charyzmatycznego dziedzictwa.

Pierwszy Kongres w Afryce (2017 r.)

Pierwsze Włoskie Konwenium Narodowe w Asyżu (2018 r.)

Pierwszy Kongres Azjatycki (maj 2013 r.)

Stulecie założenia Byłych Wychowanków FMA (Turyn 2009 r.)

Pierwsze Włoskie Konwentium Narodowe w Asyżu (2018 r.)

5. Wyzwania na przyszłość

Według Statutu, co dwa lata są organizowane spotkania na czterech kontynentach (w Europie, Afryce, Azji i Ameryce), nazywane konwentami, na temat kierunków zaangażowania, aby aktualizować kierunki zaplanowane na zgromadzeniu.

Wspólnymi tematami są:

- kontynuacja tworzenia więzi między konfederacją, federacjami i stowarzyszeniami;
- określenie koniecznych potrzeb różnych środowisk, wykorzystując zalety każdego byłego wychowanka, aby być obecnymi dzisiaj ze spojrzeniem w przyszłość;
- słuchanie młodych, angażując ich w różne projekty, doceniając ich talenty.

IV Kongres Amerykański w Santo Domingo

7.

Świecki instytut na prawie papieskim

Ochotniczki Księdza Bosko (VDB)

Bł. Filip Rinaldi

Turyń (Włochy), 1917 r.

VDB
Volontarie di Don Bosco

1. Założyciel i początki

Świecki Instytut Ochotniczek Księdza Bosko oficjalnie powstał 20 maja 1917 roku. Tego dnia w pierwszym oratorium sióstr salezjanek w Turynie ks. Filip Rinaldi, w obecności inspektorki s. Felicyny Faudy, dał początek pierwszemu w Rodzinie Salezjańskiej doświadczeniu świeckiego życia konsekrowanego, powołując do życia Instytut Ochotniczek Księdza Bosko. Stało się to dzięki Marii Verzotti, Franciszce Riccardi i Luiginie Carpanerze, kobietom bardzo zaangażowanym w animację oratorium, które od dłuższego już czasu nosiły w sercu pragnienie życia taką formą życia konsekrowanego w świecie.

Ksiądz Rinaldi rozumiał potrzebę życia całkowicie poświęconego Bogu przez śluby czystości, ubóstwa i posłuszeństwa w sercu świata, w pełni przenikniętego świeckimi realiami, aby odnawiać społeczeństwo od wewnątrz przez wiarygodne, dyskretne i spójne świadectwo.

W tamtych czasach w Kościele oficjalnie nie uznawano takiej formy życia konsekrowanego, ale święci umieli odczytywać znaki Ducha

Szkola

Oratorium

Świętego i w 1919 r. pierwsze siedem młodych kobiet poświęciło swoje życie Bogu.

2. Historia od założenia do dzisiaj

Po śmierci założyciela, 5 grudnia 1931 r., ochotniczki przeszły czasy prób i niepewności, ale pomimo braku przewodnika pozostały wierne swojemu powołaniu i nauczaniu ks. Rinaldiego, podtrzymując rozpalony „ogień w popiele”. W ten sposób mała roślinka urosła powoli i stała się wielkim drzewem.

Kiedy w 1947 r. przez konstytucję apostołską *Provida Mater Ecclesia* – uściślona i rozwinięta następnego roku przez *motu proprio Primo Feliciter* i przez dekret *Cum Sanctissimus* – Kościół zatwierdził instytuty świeckie, to znalazło się w nich także Stowarzyszenie Zelatorek (bo taka była pierwotna nazwa).

Od samego początku solidnie zakorzenione w Rodzinie Salezjańskiej, w pewnym sensie uprzedziło to, co miało się później narodzić w Kościele. Rozpoczęła się droga różnych kościelnych zatwierdzeń, również dzięki poparciu przełożonych generalnych salezjanów: ks. Renato Ziggiołtiego, ks. Alojzego Ricceriego i salezjanina Stefana Maggio, który przez wiele lat wspierał ochotniczki z wielkim braterskim oddaniem.

Tej drodze towarzyszyło owocne zaangażowanie formacyjne, głównie dzięki zaangażowaniu pierwszej przewodniczącej instytutu Velii Iannicari. 31 stycznia 1964 r. Ochotniczki Księdza Bosko zostały

uznane przez Kościół jako pobożne stowarzyszenie. 31 stycznia 1971 r. zostały uznane jako świecki instytut na prawie diecezjalnym, a 5 sierpnia 1978 r. papież Paweł VI uznał ten instytut jako instytut świecki na prawie papieskim.

3. Tożsamość

Ochotniczki Księdza Bosko są świeckimi konsekrowanymi. Żyją duchowością salezjańską i są zaangażowane w zwyczajne zajęcia, w różne prace zawodowe, aby uobecniać miłość Boga we wszystkich świeckich środowiskach. W nich odkrywają się i stają się widoczne wartości, które znajdują się tam od stworzenia. Konsekrowane, przez profesję rad ewangelicznych czystości, ubóstwa i posłuszeństwa, stawiają Chrystusa w centrum swego życia i zobowiązują się być świadkami radykalnej natury miłości.

Według wskazań Kościoła żyją w owocnej tajemnicy swoją konsekracją, aby móc działać z większą skutecznością, zwłaszcza w szczególnie trudnych środowiskach, w których zadeklarowana przynależność do instytutu życia konsekrowanego mogłaby być powodem uprzedzeń. Tajemnica jest znakiem ubóstwa; zaproszeniem, „aby bardziej być niż mówić czy się obnosić”; kierowaniem uwagi na znaki Bożej obecności. Chcą być jak sól, która się rozpuszcza i nadaje smak, jak zaczyn, który znika w masie, ale czyni chleb dobrym.

Patrzą na świat z miłością i optymizmem, są otwarte na przyjęcie autentycznych wartości zawartych w ludzkiej rzeczywistości. Angażują się w tworzenie komunii i dialogu, by budować społeczeństwo oparte na otwartości, sprawiedliwości i szacunku dla godności ludzkiej. Uważają za ważne wypełnianie pracy kompetentnie i profesjonalnie, aby budować bardziej ludzki świat, według chrześcijańskich wartości; stawiać bardziej na osobę niż zysk i współpracować dla dzieła Bożego w świecie. Ożywiane życiem modlitewnym, szczególną uwagę zwracają na młodych i biednych, z taką pasją jak ksiądz Bosko.

Żyją z rozpaloną miłością duchem błogostawieństw, aby pokazać ludziom ewangeliczny styl, którym żył Chrystus. Przez ślub czystości chcą dawać świadectwo światu, że można kochać bezinteresownie każde stworzenie. Przez ślub ubóstwa chcą powiedzieć, że można

żyć pośród dóbr w stylu dzielenia się i solidarności. Przez ślub posłuszeństwa chcą ukazywać pełną dyspozycyjność wobec Boga, który objawia się w historii i przyjmując styl życia oparty na służbie.

Nie mają życia wspólnego, ale żyją komunią życia, tworząc zespoły, w których się spotykają, formują i wzajemnie wspierają.

4. Aktualna sytuacja

Posłannictwo

Ich misją jest żyć tam, gdzie mieszkają, w ich codzienności, angażując się przede wszystkim „na frontowych miejscach”, na peryferiach egzystencji. Są obecne tam, gdzie są najbardziej palące potrzeby, pomiędzy nowymi biedami, na polu wychowawczym i społecznym, w środowiskach, w których sprawiedliwość i prawa są negowane, aby zanieść Chrystusa przez znaczącą obecność i szczodre działanie, złożone ze zdolności słuchania, czułości, zrozumienia.

Chcą być obecne, aktywnie i odpowiedzialnie, według możliwości i zdolności każdej, w świecie kultury i mediów, aby mówić do współczesnego człowieka i nieść przesłanie nadziei.

Struktura i organizacja

Instytut ma organizację, na którą składają się zespoły i regiony. Ogólny zarząd jest powierzony odpowiedzialnej generalnej z Radą Centralną, wybraną na zgromadzeniu generalnym. Zarówno na poziomie lokalnym, jak i regionalnym są odpowiedzialne, które z ich radami towarzyszą ochotniczkom w ich drodze.

Ochotniczki spotykają się w zespole co miesiąc na dniu skupienia, aby się wesprzeć, dzieląc się modlitwą, formacją i duchem braterstwa. W regionie spotykają się na rekolekcjach, kursach formacyjnych i dniach wspólnoty.

Na wszystkich poziomach instytut prosi o duchową asystencję Salezjanów Księdza Bosko (SDB).

Aktualnie jest 1200 ochotniczek Księdza Bosko, w 183 zespołach, obecnych na całym świecie i przynależących do różnych kultur, aby nieść wartości ewangeliczne do każdego środowiska.

5. Wyzwania na przyszłość

W 2017 r. na Valdocco w Turynie razem z Rodziną Salezjańską celebrowały stulecie założenia i patrzą z odnowionym entuzjazmem w przyszłość, aby odpowiadać na wyzwania aktualnego społeczeństwa i aby być spójnymi i wiernymi świadkami Bożej miłości według charyzmatu ks. Bosko.

Wrażliwe na znaki czasu i potrzeby środowiska, w którym żyją, chcą z radością ofiarować swoje życie na służbę wszystkim, szczególnie młodym i biednym, znajdując przestrzeń do działania z kreatywnością i elastycznością.

8.

Zgromadzenie zakonne na prawie papieskim

Córki Najświętszych Serc Jezusa i Maryi

(HHSSCC)

Bl. Alojzy Variara

Agua de Dios (Kolumbia), 1905 r.

1. Założyciel i początki

a) Założyciel: ks. Alojzy Variara Sdb (1875-1923)

Urodził się w Viarigi (Asti) 15 stycznia 1875 r., do oratorium na Valdocco wstąpił 1 października 1887 roku. W spojrzeniu księdza Bosko odkrył swoje powołanie. Salezjańską profesję zakonną złożył 2 listopada 1892 roku. W wieku 19 lat wyruszył z ks. Michele Unia do Kolumbii i 6 sierpnia 1894 r. przybył do lazaretu w Agua de Dios. 24 kwietnia 1898 r., niedługo po ukończeniu 23 roku życia, otrzymał w Bogocie święcenia kapłańskie. Agua de Dios było wówczas znane jako miasto cierpienia. Miejscowość liczyła ok. 2000 osób, z których ponad 800 było dotkniętych trędem.

Obecność młodego salezjanina napełniła lazaret radością: zorganizował oratorium świąteczne, orkiestrę, teatr, kino, stworzył tam oratorium, ochronkę dla małych trędowatych i dla dzieci chorych.

Orkiestra bł. Alojzego Variary złożona z chorych dzieci

Wypełniając swoją posługę przez sakrament pokuty, odkrył powołanie zakonne dziewcząt dotkniętych już trądem oraz innych – zdrowych córek chorych ludzi – które pragnęły zrealizować swój ideał poświęcenia się Panu.

7 maja 1905 r. zostało założone zgromadzenie. W 1919 r., po wielu cierpieniach i niezrozumieniu, założyciel musiał opuścić Agua de Dios. Był gościem rodziny Faccini w Cúcuta, która otoczyła go opieką.

W tym czasie odwiedzali go współbracia z Tariba, jednak po kilku dniach, 1 lutego 1923 r., zmarł w opinii świętości. Miał 48 lat. W 1957 r. rozpoczął się proces beatyfikacyjny i kanonizacyjny, a 14 kwietnia 2002 r. został beatyfikowany przez papieża św. Jana Pawła II.

b) Współzałożycielki (pierwsze siostry)

Niektóre dziewczęta z lazaretu, które należały do grupy Córek Maryi, podczas spowiedzi wyjawily ks. Variarze swoje gorące pragnienie zostania zakonnice, choć wyraźnie nie mogły zrealizować swojego pragnienia jedynie dlatego, że były chore. Sześć z nich, kierowanych przez założyciela – cztery chore na trąd i dwie zdrowe, ale córki trędowatych – zaczęły tworzyć instytut.

Osobiste doświadczenie powołania zakonnego zrodzone w chorych na trąd dziewczętach lub w córkach trędowatych rodziców, szczególny nacisk wezwania powołaniowego, łagodność, zaangażowanie i okazywana odpowiedzialność były czynnikami, które sprzyjały realizacji projektu założyciela, pomimo niepewności, niezrozumienia i cierpień.

*Sługa Boża Matka Anna Maria
Lozano Diaz*

Oratorium w Kartagenie, Kolumbia

Ruch Świecki Księdza Alojzego Variary

Oratorium w Kamerunie

„Nabożeństwo czterdziestogodzinne” w Agua de Dios

Pierwsze siostry traktowały chorobę i cierpienie jako wartości odkupieńcze, całkowitą ofiarę z siebie, wyraz solidarności z cierpiącymi w duchu salezjańskim. W grupie wyróżniała się Oliva Sánchez, pierwsza przełożona, trędowata i kamień węgielny instytutu, która zmarła dwa lata po założeniu zgromadzenia.

Oratorium w Kartagenie (Kolumbia)

2. Historia zgromadzenia do dzisiaj

Drugą przełożoną była s. Anna Maria Lozano, której ojciec był trędowaty. Od czerwca 2014 r. jest służebnicą Bożą. Przez wiele lat (1907–1969) kierowała instytutem z dwoma trzyletnimi przerwami na wypoczynek. Jej zasługą jest wzrost dzieła, włączenie zdrowych dziewcząt nietrędowatych rodziców oraz przybycie instytutu do Kolumbii i innych krajów.

Instytut początkowo nosił nazwę Córki Najświętszego Serca Jezusa. Jednak już w 1908 r. przyjął obecną nazwę: Córki Najświętszych Serc Jezusa i Maryi.

Zatwierdzenie instytutu na prawie diecezjalnym: 5 czerwca 1930 roku. Dekret pochwalny Stolicy Apostolskiej: 12 czerwca 1952 roku. Zgromadzenie na prawie papieskim: 6 kwietnia 1964 roku. Zatwierdzenie odnowionych Konstytucji: 22 marca 1986 roku. Oficjalne uznanie przynależności do Rodziny Salezjańskiej: 23 grudnia 1981 roku.

“Ruch świecki Alojzego Variary”

Decyzją kapituły generalnej z 1975 r. powstał Ruch Świecki Alojzego Variary, zależny od sióstr, który ponownie podjął świecką konsekrację, która poprzedziła narodziny zgromadzenia (1902–1904). Do tego ruchu przynależą kapłani diecezjalni, mężczyźni i kobiety, małżonkowie i stanu wolnego, młodzi lub dorośli, zdrowi i chorzy, którzy pozostają w świecie i żyją charyzmatycznym doświadczeniem ofiarnego daru z siebie i służby małym i chorym.

3. Tożsamość

a. Salezjańska oryginalność charyzmatu

Duchowość zgromadzenia i cechy jego posłannictwa zrodziły się i rozwinęły w typowo salezjańskim środowisku – wśród dzieci i młodzieży lazaretu w Agua de Dios w Kolumbii. Trąd zdeterminował ofiarną specyfikę charyzmatu salezjańskiego zainspirowaną przykładem ks. Andrzeja Beltramiego SDB. Herb instytutu został wymyślony przez ks. Variarę. Czytamy w nim: *Ibi nostra fixa sint corda ubi vera sunt gaudia* (Niech nasze serca wpatrują się tam, gdzie są prawdziwe radości). Córka Najświętszych Serc kocha krzyż, znak zbawienia. Dlatego żyjąc w swej codzienności, przyjmuje chorobę, utrapienia, trudności, troski... z radością tego, kto wierzy w zmartwychwstanie.

Ks. Variara przyjął w swoim życiu owo doświadczenie salezjańskiego programu życia ofiarnego. Poznał ks. Bosko pod koniec jego życia, gdy ten, już bardzo chory, nadal oczekiwał na chłopców, ofiarując się dla nich.

Ten obraz ojca i założyciela przyjmie formę doktrynalną w doświadczeniu i pismach ks. Andrzeja Beltramiego, który odkrył w nabożeństwie do Najświętszego Serca Jezusa, obecnego w Eucharystii, apostołski sens swojej choroby. Dlatego ks. Beltrami jest wzorem salezjanina, który ks. Variara przedstawia swoim duchowym córkom.

Ponadto ks. Variara już od prenowicjatu przekazywał specyfikę dyscypliny zakonnej ks. Bosko i wzywał siostry, żeby uznawały się za córki świętego. Odwoływał się do apostołatu młodzieżowego czy do innych apostołatów wspominanych przez Reguły i możliwych do pogodzenia z chorobą jako środków do świętości.

b. Szczególne świadectwo wspólnoty

Doświadczenie ofiarnej duchowości salezjańskiej realizuje się w praktykowaniu ewangelizacji ubogich, zwłaszcza trędowatych i chorych, dzieci i młodzieży. Dlatego instytut prowadzi różne dzieła wychowawcze, w których szerzy także duszpasterstwo zdrowotne. Istnieją ponadto ośrodki opieki nad chorymi, dzieła społeczne i misyjne.

c. Patroni

Patronami instytutu są Najświętsze Serca Jezusa i Maryi. Opiekunami są: św. Józef, św. Jan Bosko, św. Małgorzata Maria Alacoque. Wspomnienie liturgiczne od początku obchodzone jest w całym instytucie 24 maja, w uroczystość Maryi Wspomożycielki. Obecnie 15 stycznia obchodzi się również święto liturgiczne założyciela.

d. Przynależność do Rodziny Salezjańskiej

„Jesteśmy wraz z innymi grupami apostołskimi Rodziną Salezjańską, która jest darem Ducha Świętego w Kościele. Uznajemy przełożonego generalnego Towarzystwa św. Franciszka Salezego za ośrodek jedności oraz punkt odniesienia duchowego i charyzmatycznego. Jesteśmy świadome postępowania i wspólnego ducha, ale także tego, jak wzbogaca nasz własny charyzmat” (Konst. 6).

Poczucie komunii z innymi grupami Rodziny Salezjańskiej jest charakterystyczne dla instytutu już od jego początków. Taka komunია ukazała się specyficznie w świadomym uczestnictwie w jednym wspólnym duchu dzięki łączności, uczestnictwu w Konsulcie Światowej, konsultach inspektorialnych, komisjach roboczych, Dniach Duchowości i wydarzeniach własnych Rodziny Salezjańskiej.

4. Obecna sytuacja

Instytut liczy 308 sióstr, żyjących w 55 wspólnotach w 11 krajach: Kolumbii, Ekwadorze, Wenezueli, Boliwii, Dominikanie, Brazylii, Meksyku, Hiszpanii, Włoszech, Gwinei Zwrotnikowej.

5. Wyzwania na przyszłość

Od XV Kapituły Generalnej Instytut Córek Najświętszych Serc wybrał program: „Odrodzenie w kolegalności i równości na wzór pierwszej wspólnoty chrześcijańskiej”, tak zaangażowałyśmy się w pracę podejmowaną wspólnie, rozpoczynając od życia w każdej wspólnocie;

zamierzamy troszczyć się o relacje z członkami rad, rolę sióstr, w różnych komisjach, które odpowiadają za różne pola naszego życia i organizacji, ale także we wzajemnej współpracy z członkami Ruchu Świeckich ks. Alojzego Variary i ze świeckimi współpracownikami naszego posłannictwa.

Aktualny program dzieli się na trzy duże projekty, które obejmują zasadnicze aspekty nowej organizacji instytutu:

- 1) władza jako służba w stylu Jezusa Dobrego Pasterza;
- 2) zmierzanie ku większej tożsamości charyzmatycznej;
- 3) na poziomie organizacji: budowanie Królestwa Bożego.

Podkreśla się wymiar życia braterskiego przez solidarność i równość, ale także uczestnictwo, odpowiedzialność i tożsamość charyzmatyczną samego instytutu, Rodziny Salezjańskiej i Kościoła.

Zajęcia edukacyjne w Agua de Dios (Kolumbia)

9.

Zgromadzenie zakonne na prawie papieskim

Salezjanki Oblatki Najświętszego Serca (SOSC)

Bp. Giuseppe
Cognaty

Bova Marina (Włochy), 1933 r.

1. Założyciel i początki

Salezjanki Oblatki Najświętszego Serca zrodziły się z duszpasterskiego serca salezjanina bp. Giuseppe Cognaty (1885–1972), mianowanego w 1933 r. biskupem w Bova (Reggio Calabria), stolicy biskupiej wakującej od wielu lat z powodu trudnych i skomplikowanych warunków społecznych, kulturalnych, ekonomicznych i religijnych.

Młody biskup salezjański, tworząc plan duszpasterski, zrozumiał prędko konieczność „utworzenia ochronek dla dzieci i powierzenia ich siostrom, które miałyby także objąć opieką dziewczęta, pomagać proboszczowi w katechizacji i wzmocnić działalność parafialną”. Gdy nie znalazł żadnego zgromadzenia zakonnego gotowego na ten rodzaj apostołatu, który wymagał prawdziwie misyjnego poświęcenia, w jego sercu zrodził się pomysł założenia instytutu o duchu misyjnym, odpowiadającym na potrzeby ubogiej ludności.

Sześć miesięcy po ingresie do diecezji, 8 grudnia 1933 r. powstały Salezjanki Oblatki Najświętszego Serca, które rozpoczęły swoją działalność 17 grudnia 1933 r. w Pellaro (Reggio Calabria).

Matka Bice Carini

2. Historia zgromadzenia do dzisiaj

Instytut rozszerzał się bardzo szybko jako odpowiedź na zaproszenia do przyścia i otwarcia nowych misji – tak zostały nazwane dzieła salezjanek oblatek – a w 1936 r. rozszerzył się z Kalabrii na Sycylię i Lazio. Siostry

włączyły się w pracę wychowawczą i parafialną w małych ośrodkach, pozbawionych innych placówek zakonnych.

W 1939 r. w wyniku bolesnych pomówień założyciel został oskarżony w Rzymie. Pozbawiono go opieki nad rodzącym się instytutem, a w styczniu 1940 r. został skazany na opuszczenie diecezji. Zaakceptował nakaz życia jako zwykły salezjanin. Żył w domach salezjańskich w Trento, Rovereto i Castello di Godego. Rozpoczęła

Matka Graziella Benghini z młodymi ludźmi

Wśród ludzi biednych w Boliwii

się „cicha kalwaria”, ofiarowana przez młodego biskupa Bogu, która potrwa przez prawie trzydzieści lat.

Dla założonego przez niego zgromadzenia był to czas umocnienia i stabilizacji, mimo rozpętywania się destrukcyjnej siły. Młode siostry zachowały świeżość ducha przekazanego przez założyciela i wiernie z misyjnym zapałem kontynuowały dzieło. 5 czerwca 1959 r., w uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa, pozwoliło to Pobożnemu Towarzystwu Sióstr Oblatek Najświętszego Serca stać się zgromadzeniem zakonnym w diecezji Tivoli. Instytut po wielu latach,

podczas których znajdował się pod kierownictwem wizytatorów apostołskich i przełożonych innych zgromadzeń, w październiku 1959 r. przeżywał swoją pierwszą kapitułę generalną, która wybrała na matkę generalną s. Bice Giuseppinę Carini. Boży zamysł sprawił, że poznała ona bp. Cognatę w Rovereto, dokąd w latach młodości przeprowadziła się z krewnymi, napełniła się duchem oblacji bezpośrednio u źródła, aby ze świeżością charyzmatu kierować następnie córkami, które jej Bóg powierzył.

Pod jej kierownictwem instytut się umocnił, rozszerzył na inne regiony Włoch, a ona miała radość widzieć założyciela ponownie włączanego do episkopatu przez Jana XXIII (1962), a następnie, 26 sierpnia 1963 r., dopuszczonego do udziału w obradach Soboru Watykańskiego II, po udzielonej przez Pawła VI nominacji na biskupa tytularnego w Farsalo. W listopadzie 1965 r. instytut otrzymał pozwolenie na spotkanie z założycielem.

W święto św. Franciszka Salezego w 1972 r. Stolica Święta erygowała instytut jako zgromadzenie na prawie papieskim. W czerwcu tego

Dzień skupienia wraz ludźmi młodymi

Oratorium i życie parafialne

roku założyciel otrzymał ostateczne pozwolenie, aby mógł na nowo nawiązać relacje z założonym przez siebie zgromadzeniem. Kilka tygodni później, 22 lipca 1972 r., zmarł w domu macierzystym w Pellaro. W 1985 r. zgromadzenie otworzyło się na *missio ad gentes* w Puerto Acosta w Boliwii.

W lipcu 1989 r. VI Kapituła Generalna wybrała na przełożoną generalną matkę Carmelinę Francescę Mosca. Zgromadzenie otrzymało mocny impuls, aby przygotować siostry do udzielenia odpowiedniej odpowiedzi na nowe oczekiwania apostołskie. 14 października 2006 r. została otwarta pierwsza misja w Peru. W latach 90. zostały opublikowane pisma duchowe założyciela oraz listy okólne matki Bice. Utworzono liczne misje o celu wyłącznie duszpasterskim, które odpowiadały na konkretne i naglące zaproszenia jako zaproszenie do „Kościoła wychodzącego”.

W tych latach coraz bardziej nabierał kształtu i struktur ruch świecki ALOS, którego członkowie dążą do życia charyzmatem oblacji w życiu świeckim. W 2008 r. w kaplicy domu generalnego w Tivoli, gdzie znajduje się grób bp. Cognaty, w obecności przełożonego generalnego salezjanów ks. Pascuala Cháveza odbyły się pierwsze przyrzeczenia.

Konwenium ALOS

Grupa ALOS z Kalabrii

3. Tożsamość

Salezjanki Oblatki Najświętszego Serca to instytut o życiu aktywnym, na prawie papieskim, o ślubach czasowych (Konst. 1). Siostry naśladują Jezusa w Jego dobrowolnej ofierze Ojcu przez ewangelizację i promocję ludzką w małych ośrodkach pozbawionych innych placówek zakonnych, w bezpośredniej służbie Kościołowi lokalnemu, z misyjnym poszukiwaniem obszarów trudnych i porzuconych i z żywą współpracą w działaniach parafialnych (por. Konst. 2–3). Są wierne hasłu *Caritas Christi urget nos* (2 Kor 5, 14).

24 grudnia 1983 r. zgromadzenie zostało uznane jako członek Rodziny Salezjańskiej, wyróżniający się specyfiką charyzmatu oblacyjnego (por. Konst. 8). Siostry odwołują się do św. Franciszka Salezego i św. Jana Bosko, uznawanych za patronów, żyją otwartą dobrocią, zaufaniem i Opatrznością, pogodą i radością, inspirując się systemem prewencyjnym w pokorze i prostocie; jest to powołanie wielkiej małości, a zarazem wielkiej hojności (Konst. 9).

4. Aktualna sytuacja

W lipcu 2019 r. zgromadzenie liczyło 262 siostry, które pracują w 57 misjach w 4 krajach i 25 diecezjach. W lipcu 2019 r. obchodziło XI Kapitułę Generalną w świetle Maryi, Matki Ofiarowania. Od 16 lipca 2013 r. przełożoną generalną jest s. Graziella Maria Benghini, wybrana ponownie podczas Kapituły Generalnej w 2019 r.

5. Wyzwania na przyszłość

W ostatnim sześcioleciu Salezjanki Oblatki Najświętszego Serca stawiały czoła wyzwaniom podobnym do wyzwań, jakie mają wszystkie zgromadzenia zakonne, z nieograniczonym zaufaniem w zasoby i Opatrzność Bożą, troszcząc się o życie charyzmatycznym dziedzictwem oblacji, zawsze gotowe do odpowiedzi na potrzeby Kościoła. W 2016 r., w odpowiedzi na szczególne zaproszenie oraz w drodze.

10.

Zgromadzenie zakonne na prawie papieskim

Apostołki Świętej Rodziny (ASF)

Kard. Giuseppe Guarino

Messyna (Włochy), 1889 r.

1. Założyciel i początki

Kardynał Giuseppe Guarino (1827–1897), założyciel Apostolek Świętej Rodziny, urodził się w Montedoro 6 marca 1827 roku. Studiował w Agrigento przed prezbiteratem i po nim (22 września 1849 r.). W Palermo pełnił funkcje w administracji publicznej (1855–1871). Był bardzo szanowanym i lubianym arcybiskupem najpierw w Syrakuzach (1872), a potem w Messynie (1875), gdzie z zapałem i kompetencją odnawiał duszpasterstwo. Został ustanowiony kardynałem w 1893 r. przez papieża Leona XIII. Zmarł 21 września 1897 roku. Dokładnie sto lat później zakończył się etap diecezjalny jego beatyfikacji, który obecnie trwa w Rzymie. Kardynał Giuseppe Guarino szybko zafascynował się duchowością młodzieżową ks. Bosko i został salezjaninem współpracownikiem (zapisy listowne). Zaprosił, a potem z zapałem gościł pierwszych salezjanów na Sycylii (Randazzo); angażował się w Kurii Rzymskiej dla ks. Bosko (MB XIV 352–355; XV 286, 289–292, 428), przekazał na rzecz salezjanów spadek po małżonkach Marino, co umożliwiło otwarcie w Alì domu Córek Maryi Wspomożycielki (1890) i dzieła salezjanów w Messynie (1893).

29 czerwca 1889 r. w San Pier Niceto bp Guarino założył z grupą Córek Maryi Zgromadzenie Małych Służebnic Świętej Rodziny, dzisiejsze Apostolki Świętej Rodziny, dając im regułę zainspirowaną Wizytkami św. Franciszka Salezego „dla wychowania moralnego i społecznego synów ludu”.

2. Historia zgromadzenia do dzisiaj

W tym samym celu, również w Messynie, powstaje w 1890 r. Dom Świętej Rodziny – Instytut Leona XIII. Trzęsienie ziemi w Messynie w 1908 r. zniszczyło dzieło, rozproszyło nieliczne siostry. W 1912 r. siostra Teresa Ferrara podejmuje dzieło ponownego utworzenia i odbudowy instytutu, którym kieruje jako przełożona generalna aż do swej śmierci w 1956 r.

W 1957 r. Stolica Święta wyznacza córkę Maryi Wspomożycielki na przełożoną apostolską, a kontakty z salezjanami stają się coraz częstsze. Począwszy od Kapituły Generalnej Specjalnej z 1970 r. instytut określa swoją tożsamość wychowawczą, przyjmuje obecną nazwę, prosi salezjanów o kierownictwo duchowe.

Powstanie: 23 listopada 1890 r. (Messyna); zatwierdzenie Konstytucji: 26 stycznia 1902 roku. Nowy dekret erekcyjny: 11 lutego, sanowany i ratyfikowany 21 listopada 1981 r. Ostateczne zatwierdzenie Konstytucji: 13 grudnia 1982 r. Uznanie przynależności do Rodziny Salezjańskiej (na prośbę IV Kapituły Generalnej z 1982 r.): 18 grudnia 1984 r. (ACS 313, 47). Dekret erekcyjny instytutu na prawie papieskim i zatwierdzenie Konstytucji: 19 czerwca 1998 roku.

3. Tożsamość

Hasło zgromadzenia „Wiara płodna w uczynki miłości” (Gal 5,6). Patronami są Święta Rodzina, św. Franciszek Salezy, św. Teresa z Avila i św. Jan Bosko.

„Nasz Założyciel inspirował się św. Franciszkiem Salezym jako wzorem chrześcijańskiego wychowania oraz wychwalał jego ducha działania i Kościoła. Chciał, aby nasze życie konsekrowane wyrażało się w stylu jego duchowości.

Tak w zadaniu wychowania młodzieży przekazał mu dziedzictwo jego działania duszpasterskiego, wewnętrzną równowagę, rys serdeczny i delikatny, ducha poświęcenia oraz obfity i ciągle nowy ładunek miłości dla dusz” (Konst. art. 3).

„Jako Apostołki Świętej Rodziny jesteśmy zanurzone w miłosnym kroczeniu ku Bogu dla naszego uświęcenia oraz mamy radość współpracy na rzecz powołania w Kościele, w formacji rodzin prawdziwie chrześcijańskich przez wychowanie młodzieży.

Zgodnie ze stylem Założyciela w praktykowaniu rad ewangelicznych przez profesję ślubów czystości, ubóstwa i posłuszeństwa oraz w wypełnianiu swego posłannictwa trzymamy się jako przewodnika słowa Bożego, nauczania Kościoła i metody prewencyjnej ks. Bosko”.

Przynależność do Rodziny Salezjańskiej

„Na drodze świadectw ofiarowanych przez Założyciela, który chciał być zapisanym do współpracowników ks. Bosko i podtrzymywać ze swoimi synami duchowymi relacje żywe i budujące, w imię pewnej tożsamości powołaniowej i wspólnej duchowości, instytut poprosił i została uznana jego przynależność do Rodziny Salezjańskiej” (Konst. art. 4) [*List przełożonego generalnego ks. Egidio Viganò z 24 grudnia 1984 r.*].

4. Aktualna sytuacja

Zgromadzenie szerzy integralność i świętość rodziny przez wychowanie dzieci i młodzieży, pracę w szkołach, w internatach, oratoriach, w działalności młodzieżowej, parafialnej, przez stowarzyszenia byłych wychowanków Świętej Rodziny oraz na misjach zagranicznych. Apostołki, szczęśliwe swoją konsekracją Bogu, niosą radość Paschy Pana (Konst. art. 5).

Matka Maria Diana Melluce została wybrana przełożoną generalną na X Kapitule Generalnej w 2019 r. wraz z innymi 4 radczyniami generalnymi.

W lipcu 2019 r. Apostołki Świętej Rodziny liczyły 54 siostry (51 profesek wieczystych, 3 czasowych, 1 aspirantka), obecne w 10 wspólnotach: 8 we Włoszech (Lazio, Kalabria i Sycylia), 2 w Brazylii.

11.

Zgromadzenie zakonne na prawie papieskim

Siostry Miłości Jezusa (SCG)

*Ks. Antonia
Cavali*

*bp. Vincenzo
Amatti*

Miyazaki (Japonia), 1937 r.

1. Założyciel i początki

8 lutego 1926 r. przybyło do Japonii pierwszych dziewięciu misjonarzy salezjańskich pod kierownictwem bp. Vincenzo Cimattiego. W 1929 r., widząc ubogie i nędzne warunki ludu, ks. Antonio Cavoli, ówczesny proboszcz kościoła w Miyazaki, zaprosił niektóre dziewczęta z grupy parafialnej Córki Maryi do postępowania wśród ubogich i chorych. I tak w grudniu 1932 r. zainicjowano ochronkę dla sierot i starszych, w której grupa kobiet nazywanych Córkami Miłości, żyjąc razem, pracowała bezpłatnie na rzecz ubogich.

Przed II wojną światową, gdy rodziły się nacjonalizm i ruchy przeciwne obcokrajowcom, bp Cimatti poradził ks. Cavoliemu przekształcenie grupy w zgromadzenie zakonne, aby można było kontynuować działalność. Pod naciskiem bp. Cimattiego ks. Cavoli odpowiedział ostatecznie jak św. Piotr: „Ponieważ mówisz to Ty, zarzucę sieci”. I tak 15 sierpnia 1937 r. rodzi się w Miyazaki nowe zgromadzenie zakonne.

Miyazaki 1937 r. ksiądz Antonio z dziećmi hospicjum

2. Historia zgromadzenia do dzisiaj

Podczas II wojny światowej nowe zgromadzenie napotkało na olbrzymie trudności, jednakże dzięki heroicznemu poświęceniu zdołało przetrwać mimo ogromnego ubóstwa tamtych czasów. Po tym okresie zgromadzenie zaczęło się szybko rozwijać.

W 1956 r. zgromadzenie wysłało swoje pierwsze siostry do Korei. Następnie posłało misjonarki do Ameryki Południowej (1964) i Europy (1977). 24 stycznia 1986 r. zgromadzenie zostało oficjalnie uznane za członka Rodziny Salezjańskiej. Kontynuowało wysyłanie misjonek do Oceanii (1989), Ameryki Północnej (1991), a także do Afryki (2011).

1 stycznia 1998 r. zgromadzenie zostało uznane jako instytut papieski. W 2008 r. dom generalny został przeniesiony z Tokio do Rzymu. W 2009 r. została zmieniona nazwa zgromadzenia z Sióstr Miłości z Miyazaki na Siostry Miłości Jezusa, bowiem to ostatnie określenie lepiej wyraża charyzmat zgromadzenia.

Animacja liturgii

3. Tożsamość

Duch zgromadzenia opiera się na kontemplacji Serca Jezusa, jego głównego Patrona. Siostry Miłości Jezusa, praktykując spotkanie z Jezusem w Eucharystii jako centrum miłości i myśli, podtrzymują jedność miłości do Boga i czynią z Niego źródło działania.

Posłannictwem zgromadzenia jest świadczenie miłości miłosiernej Jezusa wszystkim, zwłaszcza ubogim i cierpiącym, przez różne dzieła ewangelizacji. Siostry troszczą się nie tylko o dzieci i młodzież, ale także o chorych, starszych i tych, którzy cierpią z powodu różnych form ubóstwa. Dlatego czczą one jako patronów zgromadzenia św. Wincentego a Paolo i św. Jana Bosko.

Apostolat wśród biednych dzieci

Inspiracją do użycia słowa „miłość” w nazwie zgromadzenia było przemówienie pożegnalne ks. Filipa Rinaldiego, ówczesnego przełożonego generalnego Towarzystwa Salezjańskiego, wysłane do Japonii w 1925 roku. Ksiądz Cavoli, przypominając słowa ks. Rinaldiego, napisał: „Miłość jest jedynym i niezbędnym środkiem, aby dotrzeć do serc Japończyków”.

Razem ze współpracownikami

Zgromadzenie zrodzone i wzrosłe w środowisku salezjańskim praktykowało posłannictwo św. Jana Bosko w Kościele w sposób odpowiedni dla każdego miejsca i czasu. Rzeczywiście, cechy ducha zgromadzenia inspirują się duchem salezjańskim. Są to: duch rodzinny, zaufanie i nabożeństwo do Maryi Wspomożycielki, wierność Kościołowi, optymizm i radość, praca i umiarkowanie, duch inicjatywy i elastyczność.

Wychowanie do wiary

Siostry, będąc członkiniami Rodziny Salezjańskiej, angażują się aktywnie we wspólne posłannictwo, widząc ducha salezjańskiego w stylu właściwym dla zgromadzenia.

4. Aktualna sytuacja

Obecnie zgromadzenie liczy 930 sióstr, które pracują w 16 krajach jako apostołki miłości Serca Jezusa dla zbawienia dusz. Działa ono w parafiach i posługuje w ramach opieki społecznej i wychowania na rzecz zdrowia fizycznego i psychicznego noworodków, dzieci i młodzieży, jak również potrzebujących rodziców i starszych. Zgromadzenie jest zaangażowane w apostołat rodzin i misje zagraniczne dla ewangelizacji *ad gentes*.

5. Wyzwania na przyszłość

Zgromadzenie zapoczątkowane w Japonii, złożone z Japonek i Koreanek, rozkwitło przede wszystkim w Japonii i Korei. Mimo spowodowanych wojną konfliktowych relacji między obydwoma krajami zgromadzenie pragnie być znakiem jedności i komunii w świecie. Wierzy też, że świadectwo wartości wspólnoty przeżywanego w miłości Bożej będzie ukazywać nadzieję tym, którzy cierpią na samotność zrodzoną z indywidualizmu i coraz bardziej rozpowszechnioną w społeczeństwie.

Ponadto zgromadzenie odczuwa wezwanie, aby zapalić na nowo odwagę i zapał przekazane przez założyciela, aby przenieść się na bardziej ubogą przestrzeń misyjną. Jest zaangażowane także w formację współpracowników, z którymi dzieli charyzmat i pracuje nad organizacją stowarzyszeń współpracowników na poziomie międzynarodowym.

12.

Zgromadzenie zakonne na prawie papieskim

Siostry Misjonarki Maryi Wspomożycielki Chrześcijan (MSMHC)

Bp. Stefano Ferrando

Guwahati (Indie), 1942 r.

1. Założyciel i początki

Zgromadzenie Sióstr Misjonek Maryi Wspomożycielki Chrześcijan zostało założone 24 października 1942 r. w Guwahati w stanie Assam w Indiach przez bp. Stefano Ferrando pod opieką Maryi Wspomożenia Chrześcijan. Tworzą je religijne kobiety poświęcone służbie potrzebującym, zwłaszcza najuboższym i zmarginalizowanym przez społeczeństwo, głównie kobietom, dziewczętom i dzieciom. Była to odpowiedź na szczególną sytuację historyczną północno-wschodnich Indii.

II wojna światowa szalała w Assam z całą brutalnością łez, cierpienia, krwi i śmierci. Setki misjonarzy zostało deportowanych tysiące kilometrów do obozów zagłady.

Siostry pochodzące z innych krajów musiały przebywać wewnątrz klasztorów. Zwłaszcza najsłabsi w wioskach, jak kobiety, dziewczęta i dzieci, żyły w ekstremalnej biedzie, ignorancji i ubóstwie. Właśnie w tym momencie bp Stefano Ferrando zaczął myśleć o stworzeniu lokalnego zgromadzenia.

Arcybiskup Stefano Ferrando odwiedza wioskę

Założył je po długim okresie rozeznania. 20 lipca 1942 r. otrzymał od Świętej Kongregacji Propagandy Wiary pozwolenie na rozpoczęcie swojego dzieła.

2. Historia zgromadzenia do dzisiaj

Założenie zgromadzenia w momencie wstąpienia pierwszych ośmiu kandydatek do nowicjatu 24 października 1942 roku. Przy klasztorze Matki Bożej w Guwahati wspólnota córek Maryi Wspomożycielki kontynuowała przygotowania nowych miejscowych dziewcząt przez dwadzieścia sześć długich lat. Kiedy zgromadzenie stało się autonomiczne, formację i zarząd pozostawiono jego członkiniom.

Siostra Magdalene Surin, mianowana matką generalną przez bp. Ferrando 15 lipca 1967 r., prowadziła umiejętnie zgromadzenie podczas okresu przejściowego: od kierowania przez córki Maryi Wspomożycielki aż do pierwszej przełożonej generalnej Sióstr Misjonek Maryi Wspomożycielki Chrześcijan matki Rose Thapa. Mianowana została przełożoną generalną 4 lutego 1970 r. przez abp. Huberta D’Rosario z Shillong-Guwahati. Zgromadzenie ogłoszono na prawie papieskim 21 marca 1977 roku.

Początki Sióstr Misjonek Maryi Wspomożycielki: aspirantki, postulantki, nowicjuszek i siostry z Matką Nellie Nunes

3. Tożsamość

Zgromadzenie Sióstr Misjonek Maryi Wspomożycielki Chrześcijan stanowi część Kościoła i jest zgromadzeniem zakonnym na prawie papieskim poświęconym pracy apostołskiej, ze ślubami publicznymi, należy także do Rodziny Salezjańskiej ks. Bosko.

Jego posłannictwem jest ewangelizowanie w ścisłym znaczeniu tego słowa. Ma na celu wychowanie kobiet, dziewcząt i dzieci ze wsi, nauczanie młodzieży w szkołach, opiekę zdrowotną nad ubogimi i potrzebującymi, troskę o dowartościowanie kobiet i zaangażowanie w rozwój społeczny.

Przynależność do Rodziny Salezjańskiej

Zgromadzenie zostało oficjalnie uznane za członka Rodziny Salezjańskiej 8 lipca 1986 roku.

S. Luigina Saletta FMA, pierwsza matka generalna (1955-1956)

S. Teresa Villa, matka generalna (1956-1962)

Aspekty i wartości Sióstr Misjonek Maryi Wspomożycielki Chrześcijan, które należą do ducha salezjańskiego, są następujące: zapał misyjny, który ukazuje miłość duszpasterską ks. Bosko, ewangelizacja kobiet, potrzebujących dziewcząt i dzieci, szczególnie ubogich i cierpiących; zaangażowanie w ewangelizację misyjną i towarzyszenie osobom

w ich drodze duchowej, duch rodzinny i pobożność maryjna; zaangażowanie w życie ewangeliczne (śluby, modlitwa i asceza) w stylu ducha ks. Bosko i przyjęcie systemu prewencyjnego jako metody duszpasterkiej, wychowawczej i duchowej.

4. Aktualna sytuacja

Struktura jest typowa dla Rodziny Salezjańskiej. Przełożona generalna reprezentuje władzę najwyższą zgromadzenia i zajmuje miejsce założyciela. Wspiera ją rada generalna składająca się z sześciu członkiń, każda ze specyficznym zadaniem do wypełnienia, w ścisłej współpracy i pod kierownictwem przełożonej generalnej.

Przełożona generalna i członkinie rady są wybierane podczas kapituły generalnej, która odbywa się co sześć lat. Poza radą generalną jest sześć przełożonych prowincjalnych z ich radczyniami. Przełożone prowincjalne stoją na czele sześciu prowincji zgromadzenia i są mianowane przez przełożoną generalną z jej radą na trzy lata.

Obecnie jest 1244 sióstr w 205 domach. Oprócz sześciu prowincji hinduskich zgromadzenie posiada delegaturę we Włoszech i subdelegaturę w Afryce. Subdelegatura afrykańska podlega bezpośrednio przełożonej generalnej, która zarządza i administruje wspólnotą przez subdelegowaną przełożoną i trzy członkinie rady. Każdą wspólnotą Sióstr Misjonek Maryi Wspomożycielki Chrześcjan przez trzy lata kieruje przełożona lokalna, z możliwością ponowienia na kolejne trzy lata.

5. Wyzwania na przyszłość

Jednym z wyzwań zgromadzenia jest promocja zapału misyjnego w sercach jego członkiń wobec wzrastającej tendencji do dostosowania się do „obszarów komfortu” i podtrzymania status quo wewnątrz i na zewnątrz.

Innym wyzwaniem jest brak odpowiednio przygotowanego personelu, by odpowiedzieć na ciągle napływające zaproszenia misyjne. Zgromadzenie otrzymuje liczne zaproszenia do współpracy w misjach zagranicznych, jak np. w Indiach. Dyspozycyjność i zapał misyjny

otworzyły drogę dla wielu znaczących wyborów, który przyczyniły się do wzrostu oraz skuteczności i płodności apostolskiej.

Kolejnym wyzwaniem jest brak odpowiednio przygotowanego personelu do formacji i towarzyszenia młodym w różnych apostolatach, zwłaszcza na misjach w obszarach dalekich i zapomnianych.

Zgromadzenie patrzy w przyszłość ku radykalnej odnowie życia konsekrowanego i misyjnego zgodnie z wizją założyciela. Jest to droga studium, refleksji, rozeznania, wyrzeczenia i ryzyka. To proces coraz trudniejszy, wymaga wierności charyzmatowi założyciela, otwartości na Ducha Świętego, twórczego myślenia, podjęcia wyzwania i radykalnych wyborów, aby osiągnąć upragnioną odnowę.

S. Philomena Mathew, matka generalna

13.

Zgromadzenie zakonne na prawie papieskim

Córki Boskiego Zbawiciela (HDS)

*Bp. Pedro Arnaldo
Aparicio Quintanilla*

San Vicente (Salvador), 1956 r.

1. Założyciel i początki

Ojciec Pedro Arnaldo Aparicio, salezjanin, kiedy był kierownikiem Kolegium „Don Bosco”, odkrył w konfesjonale powołanie wielu dziewcząt, które z różnych powodów nie mogły być przyjęte do innych zgromadzeń.

W 1948 r. został mianowany przez papieża Piusa XII pierwszym biskupem diecezji San Vicente w Salwadorze w Ameryce Centralnej. Zauważył w rodzącej się diecezji brak kapłanów i zakonnic. Wobec tej rzeczywistości salezjanin o. Pedro Tantardini, który został inspektorem Centralnej Ameryki, zasugerował utworzenie żeńskiej wspólnoty zakonnej o prostym życiu i zwyczajach, które pomagałoby w katechizacji w szkołach parafialnych i duszpasterstwie młodzieży.

Biskup Aparicio powierzył się wstawiennictwu Maryi Wspomożycielki przez siostrę salezjanekę Ersilię Crugnola, inspektorę w Meksyku, która miała szczególną relację z Madonną. Napisał listy do siostry Ersilii, aby przedstawiła je Matce Najświętszej. Uzyskał taką odpowiedź: „Ujrzysz spełnienie Twoich pragnień, jeśli zawierzysz Twojej Niebieskiej Matce.

Bp Pedro Arnaldo Aparicio z papieżem Pawłem VI

Zgromadzenie, o którym myślisz, Mój Synu, powstanie. Zostanie utworzone w duchu św. Jana Bosko, ducha apostołskim, ucząc tych, którzy nie wiedzą, wznosząc dusze ku niebu. Wszystko będzie gotowe, Mój Synu, błogosławię Ci. Maryja Wspomożycielka, zawsze twoja Matka”.

Dziesięć lat później, 24 grudnia 1956 r. o północy, spełniło się zapewnienie Maryi Wspomożycielki – Zgromadzenie Córek Boskiego Zbawiciela zostało utworzone. Pięć dziewcząt zainicjowało tę przygodę wiary pod hasłem: *Oportet Illum Regnare*.

2. Historia zgromadzenia do dzisiaj

W 1972 r., w czasie pontyfikatu papieża Pawła VI, zgromadzenie zostało uznane za zgromadzenie zakonne na prawie diecezjalnym. W 1989 r., w czasie pontyfikatu papieża Jana Pawła II, zostało ogłoszone zgromadzeniem na prawie papieskim.

Odbyło się 8 kapituł generalnych, a instytutem kierowały 4 przełożone generalne. W trakcie VI Kapituły Generalnej (2005) została zatwierdzona grupa świecka Unia Apostolska Dzieciątka Bożego.

Pierwsza grupa z dwiema salezjankami, które służyły pomocą w czasie formacji

3. Tożsamość

Córki Boskiego Zbawiciela określają się jako zgromadzenie żeńskie na prawie papieskim, przyjęte do Rodziny Salezjańskiej 5 lutego 1987 r. przez przełożonego generalnego salezjanów ks. Egidio Viganò.

Założone przez bp. Pedro Arnaldo Aparicio Quintanillę, salezjanina, w Republice Salwadorskiej w Ameryce Centralnej określają się jako zakonnice-katechistki-wychowawczynie-misjonarki, które żyją duchowością dziecięctwa Dzieciątka Jezus w żłóbku betlejemskim i ks. Bosko w służbie dzieciom i młodzieży (*Konst.* 1–13).

Duchowość żłóbka jest typowym elementem charyzmatu z prostego faktu, że instytut został założony w noc Bożego Narodzenia. Cnoty, które charakteryzują żłóbek betlejemski – prostota, ubóstwo, pokora, duchowa łagodność – stanowią część stylu życia każdej córki Bożego Zbawiciela. Zgromadzenie bierze swą nazwę od patrona El Salvador (Zbawiciel), kraju, w którym zostało utworzone.

Duchowość przeżyta przez ks. Bosko została przekazana przez założyciela od początków instytutu i była uczona stale jako sposób do osiągnięcia świętości.

Wśród cnót salezjańskich opisanych w Konstytucjach wymienione są: cierpliwa miłość Boga i łagodność Chrystusa Dobrego Pasterza, zapal duszpasterski, wyrozumiałość, radość, duch rodzinny, okazywane uczucie, pracowitość, umiarkowanie i zjednoczenie z Bogiem. Są one wyraźnie obecne one już w pierwszych fazach formacji (*Konst.* 2, 4, 9, 60, 61, 66, 67).

Córki Bożego Zbawiciela uznają przełożonego generalnego za ojca i ośrodek Rodziny Salezjańskiej i przyjmują jego nauczanie (*Konst.* 4). Uczestniczą w Dniach Duchowości Rodziny Salezjańskiej i w Światowej

Konsulcie Rodziny Salezjańskiej. Na poziomie lokalnym podtrzymują jedność ducha z różnymi grupami, wzmacniając dialog i bratnią współpracę.

4. Aktualna sytuacja

Zarząd centralny z siedzibą w Salwadorze pełni przełożona generalna ze swoją radą. W innych krajach zgromadzenie jest zorganizowane w delegatury.

Aktualnie jest 170 sióstr i 10 nowicjuszek. Są obecne w 8 krajach: w Salwadorze (9 dzieł), Gwatemali (2 dzieła), Panamie (1 dzieło), Wenezueli (3 dzieła), Boliwii (6 dzieł, wszystkie misyjne), Argentynie (2 dzieła, oba misyjne), we Włoszech (1 dzieło) i w USA (1 dzieło).

Posłannictwo polega na tym, aby Chrystus królował w środowiskach, gdzie jesteśmy posłane do ewangelizacji (*Konst. 2, 10, 82. Reg. 36–64*). Rozwijamy je zwłaszcza w:

- **katechezie:** przez koordynację katechezy parafialnej i formację katechetów.

Siostry, które uczestniczyły w VIII Kapitulce Generalnej (2017 r.)

- **wychowaniu:** w kolegiach, szkołach parafialnych, domach dziecka, przedszkolach i żłobkach i innych formach promocji ludzkiej (*Konst.* 3, 5, 10).
- **duszpasterstwie parafialnym:** zaangażowanie córek Boskiego Zbawiciela w parafie wnosi charakterystyczny styl w duszpasterstwo młodzieżowe, w rady parafialne, w katechezę i opiekę nad chorymi.

5. Wyzwania na przyszłość

Aktualne wyzwania instytutu skupiają się na wzroście grupy i zachowaniu jej elementów, aby jeszcze wierniej zachować charyzmat odziedziczony od założyciela.

Niesienie miłości Bożej do różnych środowisk na całym świecie oraz utworzenie prowincji zakonnych. Jednym z marzeń Córek Boskiego Zbawiciela jest otwarcie do 2020 r. wspólnoty w Afryce.

Posługa edukacyjna wśród ludzi młodych

14.

Zgromadzenie zakonne na prawie diecezjalnym

Siostry Służebniczki Serca Maryi Niepokalanej (SIHM)

Bp. Gaetano Parretti

Bangkok (Tajlandia), 1937 r.

1. Założyciel i początki

Założycielem zgromadzenia jest bp Gaetano Pasotti, włoski salezjanin, który złożył profesję 15 września 1906 r. i otrzymał święcenia kapłańskie 18 marca 1916 roku. Wyjechał w 1918 r. na dziewięć lat na misje do Chin pod kierownictwem bp. Alojzego Versiglii. 15 października 1927 r. opuścił Chiny i jako kierownik ekspedycji salezjańskiej wyruszył do Tajlandii, w epoce nazywanej Siam. Został konsekrowany na biskupa 24 czerwca 1941 r. w Bangkoku w czasie II wojny światowej.

Z żywym rozumieniem Kościoła lokalnego i zapałem apostołskim do ewangelizacji ludu założył zgromadzenie sióstr Auxiliatricum i Xi Song Khro; później, w 1971 r., została zmieniona nazwa zgromadzenia na Siostry Służebniczki Serca Maryi Niepokalanej.

Z relacji do Kongregacji Propagandy Wiary z 1 sierpnia 1932 r. wiemy, że ks. Pasotti wyraził zamiar uzyskania współpracy przez te siostry dla utworzenia pewnego miejscowego żeńskiego zgromadzenia zakonnego. Faktycznie jednak zdecydował o założeniu nowego zgromadzenia z grupą młodych kobiet, które pracowały w kuchni salezjańskiej i które posiadały już formację chrześcijańską. Zgromadzenie zostało założone oficjalnie, według listu bp. Gaetano Pasottiego, 7 grudnia 1937 roku. Następnego dnia, w uroczystość Niepokalanego Poczęcia, siedem młodych kobiet zaczęło nowicjat. Tego samego dnia rok później sześć z nich złożyło pierwszą profesję.

Siostra Antonietta Morellato

2. Historia fundacji do dzisiaj

Biskup Pasotti wybrał Maryję Niepokalaną Poczętą na patronkę nowego zgromadzenia. W 1942r., po poświęceniu kościoła Niepokalanemu Sercu Maryi, także Jemu poświęcił zgromadzenie.

Pasotti otrzymał opiekę nad swoim zgromadzeniem ze strony córek Maryi Wspomożycielki: jedna z nich, s. Antonietta Morellato, była pierwszą mistrzynią nowi-

cjatu przez 15 lat, a s. Luigina di Giorgio była pierwszą przełożoną generalną zgromadzenia (1941–1964).

Zgromadzenie wzrastało liczebnie i działało w wielu parafiach diecezji Ratchaburi. W 1949 r., podczas noworocznej mszy św., bp Pasotti przedstawił siostrom pierwszą oficjalną kopię Konstytucji, z cenną wskazówką: „Córki, moim życzeniem jest, żebyście wszystkie były zjednoczone z Sercem Jezusa. Bądźcie święte, żyjąc tymi Konstytucjami”.

W 1964 r. zgromadzenie uzyskało autonomię, a s. Agata Ladda Satvinit została wybrana na pierwszą przełożoną generalną Sióstr Służebniczek Serca Maryi Niepokalanej. Na kapitule generalnej w latach 1985–1986 zostały przejrane, a następnie zaaprobowane oficjalnie Konstytucje. Kolejna kapituła generalna (1990) zaaprobowwała Regulaminy. Obecnie matką generalną jest od 2015 r. s. Maria Goretti Maliwan Paramatthawirote.

Siostra Luigina Di Giorgio

W 2000 r. została utworzona grupa świeckich o nazwie Słudzy Świeccy Niepokalanego Serca Maryi. Są to katolicy, nauczyciele szkół i pracownicy ich domów formowani stopniowo w duchu zgromadzenia. Współpracują z siostrami w ich posłannictwie, wspierają rozwój powołań zakonnych i są mostem dla apostołatu rodzin. W 2012 r., z okazji 75-lecia założenia zgromadzenia, została utworzona Grupa Animatorów Młodzieżowych Sióstr Służebniczek Serca Maryi Niepokalanej, a w 2015 r. Grupa Animatorów Sióstr Służebniczek Serca Maryi

Niepokalanej. Obie grupy są obecne w każdej szkole i animowane przez ekipę młodzieżową.

3. Tożsamość

Siostry ze zgromadzenia pomagają misjonarzom w pracy wychowawczej w małych ośrodkach i parafiach.

Zgromadzenie Sióstr Służebniczek Serca Maryi Niepokalanej jest zgromadzeniem na prawie diecezjalnym. Od początku wszyscy biskupi byli salezjanami: bp Peter Carretto (1951–1988), bp Michael Praphon Chaicharoen (1988–2003) i bp Joseph Prathan Sridarunsil (2004–). Siostry służebniczki Serca Maryi Niepokalanej są zakonnicami poświęconymi służbie Kościołom lokalnym, ale są też uważne na potrzeby Kościoła powszechnego.

W 1997 r. dwie zakonnice zostały wysłane do Kambodży jako pierwsze misjonarki i przyłączone do Thai Missionary Society, pracowały w diecezji Battambang.

Siostry służebniczki Serca Maryi Niepokalanej są zaangażowane w parafiach, animują różne grupy. Żyją fiat Dziewicy Maryi, zawsze gotowe na pełnienie woli Bożej. Żyją w pełni dzięki własnej pracy, nawiązują relacje ze wszystkimi osobami w duchu rodzinnym, w prostocie, radości, ukazując optymizm i zdolność adaptacji do sytuacji. Ich motto zaproponował bp Gaetano Pasotti: *Caritas Christi urget nos!* –

50. rocznica

Miłość Chrystusa przynagla nas! (2 Kor 5, 14), a ich duchowość wyraża się w słowach: „Kochać, służyć i przebaczać”.

Przynależność do Rodziny Salezjańskiej

Zgromadzenie zostało przyjęte jako oficjalny członek Rodziny Salezjańskiej 28 lutego 1987 r. w złotym roku jubileuszowym jego założenia. Siostry wierzą, że ich przynależność do Rodziny Salezjańskiej jest rzeczywiście zamysłem Bożej Opatrzności.

Pod stałym kierownictwem bp. Pasottiego oraz uformowane w szkole Córek Maryi Wspomożycielki mogły poznać, wchłonąć i żyć duchem ks. Bosko oraz matki Marii Dominiki Mazzarello. To pomaga im być „znakami i nosicielami miłości Bożej” do młodzieży w swoich dziełach parafialnych, w duszpasterstwie dzieci i młodzieży w szkołach. Żyją zgodnie z charyzmatem salezjańskim, który wyraża się w pracy, umiarkowaniu, miłości wychowawczej, miłości braterskiej i kompetencji wychowawczej.

Zgromadzenie podtrzymuje ścisłe relacje z salezjanami, siostrami salezjankami i innymi grupami Rodziny Salezjańskiej przez dzielenie ducha salezjańskiego ks. Bosko i wspólne inicjatywy apostołskie.

75. rocznica w miejscu założenia

Współpracuje z różnymi grupami przy okazji spotkań, konferencji, refleksji i pracy w zespole.

Siostry zaangażowane w parafię w duchu misyjnym, animują różne grupy.

4. Aktualna sytuacja

Jest zgromadzeniem diecezjalnym. Dom macierzysty znajduje się w diecezji Surat Thani.

Liczy 91 sióstr, z których 73 to profeski wieczyste, 7 sióstr czasowych, 4 nowicjuszki, 2 postulanki i 5 aspirantek.

Pracują w 4 diecezjach Tajlandii (Ratchaburi, Surat Thani, Bangkok i Chiangmai) i w dwóch ośrodkach w Kambodży, w diecezji Battambang. Pracują w 32 centrach/parafiach (11 wspólnot). Polami posłannictwa są szkoły i parafie różnych diecezji:

- **Duszpasterstwo młodzieżowe:** w szkołach diecezjalnych i we własnych szkołach: przedszkolach, szkołach podstawowych i ponadpodstawowych oraz z młodzieżą, która kończy studia.
- **Duszpasterstwo rodzin:** podstawowe wspólnoty chrześcijańskie, wychowanie i katecheza.
- **Duszpasterstwo rodzin:** dla własnych współpracowników.
- **Katechizacja:** młodzieży i dorosłych, apostołat misyjny.
- **Dzieła dobroczynne:** dla ubogich i opuszczonych, zwłaszcza dla dzieci i młodzieży.

5. Wyzwania na przyszłość

Wielkim wyzwaniem jest spadek liczby powołań uzależniony od wielu czynników. Zmiany społeczne wpływają na wartości rodzin katolickich. Komórki rodzinne bowiem stają się małe, z jednym lub dwojgiem dzieci.

Rodzice muszą sprostać wielu trudnościom, mają mało czasu dla dzieci, zostawiają je same, aby uczyły się z takich źródeł, jak media społecznościowe. W wyniku tego większość posiada braki w podstawowej formacji ludzkiej i chrześcijańskiej.

Innym wyzwaniem jest poszerzenie zakresu pracy z ubogimi rodzinami, które znajdują się na obszarach peryferyjnych Tajlandii. Potrzebujemy większej promocji powołań w Kambodży, aby było więcej sióstr kambodżańskich, które służyłyby temu ludowi.

Wyzwaniem jest także pogłębienie naszego charyzmatu, zakorzeniając go w sercu nowych pokoleń sióstr; wzmacniać je w powołaniu, aby mogły stać się „znakami i nosicielami miłości Bożej do młodych” i by stały się „wszystkim dla wszystkich”.

Jest więcej sióstr starszych niż młodszych, podczas gdy jest wiele potrzeb na różnych płaszczyznach. Nie będziemy w stanie służyć dobrze Kościołowi lokalnemu bez współpracy ze świeckimi.

Aby sprostać tym wyzwaniom, XI Kapituła Generalna zdecydowała, by:

- odnowić nasze świadectwo zakonne jako Siostry Służebniczki Serca Maryi Niepokalanej: być bardziej wiarygodnymi uczennicami misjonarkami zgodnie z naszą tożsamością – znakami miłości, radości i współczucia;
- promować powołania świeckie i zakonne, wzmacniając formację młodzieży do wiary i towarzysząc jej na drodze jej życia;
- wychowywać i zatroszczyć się o rodziny katolickie i o wszystkie rodziny w naszym szybko zmieniającym się społeczeństwie, ze szczególnym uwzględnieniem rodziców w szkołach, w parafiach i społeczeństwie.

W towarzystwie biskupa w Kambodży

15.

Zgromadzenie zakonne na prawie diecezjalnym

Siostry Jezusa Młodzieńca (IJA)

Bp. Vicente Priante

Campo Grande (Brazylia), 1938 r.

1. Założyciel i początki

Założyciel bp Vicente Priante (1883–1944), salezjanin, urodził się w Barra Mansa (Rio de Janeiro) 17 października 1883 roku. Śluby zakonne złożył 19 lipca 1904 r. w Lorena, a święcenia kapłańskie otrzymał 28 stycznia 1912 roku w Taubaté. Najpierw był dyrektorem kolegiów, potem proboszczem w São Paulo. 13 maja 1933 r. został biskupem diecezji Corumbà (Mato Grosso), rozległej jak Francja (przynależy do niej Campo Grande; w 1952 r. została podzielona na trzy diecezje). Potroił w niej liczbę parafii. Założył z grupką córek Maryi Zgromadzenie Sióstr Jezusa Młodzieńca. Był człowiekiem, który kontemlował świat i Kościół swojego czasu, miał głębokie doświadczenie Boga w historii osób potrzebujących ewangelizacji. Zmarł w São Paulo 4 grudnia 1944 r.

Zamiar założenia zgromadzenia był odpowiedzią na dwie potrzeby, które dostrzegł:

- niezmierzone potrzeby duszpasterskie diecezji rozległej na ok. 400 000 km², z niewielką ilością księży;
- ograniczony dostęp do życia religijnego dla dobrych dziewcząt, w większości córek rodziców znajdujących się w sytuacjach nieuregulowanych, bądź dziewcząt, których istniejące zgromadzenia nie przyjmowały.

Taka sytuacja doprowadziła biskupa do zbudowania podwalin pod zgromadzenie misyjne, które zostało założone 8 grudnia 1938 roku.

Siedem pierwszych nowicjuszek złożyło śluby w 1939 roku. Śmierć bp. Priante w 1944 r. pozostawiła instytut w słabej kondycji.

*Siostra Maria Rodrigues Leite
przełożona generalna*

2. Historia zgromadzenia do dzisiaj

Nowy biskup Chaves zajął się zgromadzeniem (aż do jego przeniesienia do Cuiabà), powierzając jego kierownictwu wspaniałej salezjance matce Josefinie (1952–1967). Aż do 1967 r. przełożonymi generalnymi instytutu były siostry salezjanki.

W tym czasie zgromadzenie poznało i pogłębiło charyzmat ks. Bosko, jego duchowość, metodę formacyjną świętego.

Zrodziły się jednak nowe poważne trudności (liczba profesek spadła z 74 do 28), aż do reorganizacji i odnowy w 1975 r. (Kapituła Generalna Specjalna) z nowymi Konstytucjami, udoskonalonymi jeszcze w 1982 roku. Instytut zaczął się powiększać.

3. Tożsamość

Jest zgromadzeniem diecezjalnym, pozostającym pod kierownictwem arcybiskupa Campo Grande. Jego hasłem jest: „Wszystko dla wszystkich”. Słowa św. Pawła kierują zaangażowaniem sióstr. Można również wspomnieć przesłanie systemu prewencyjnego ks. Bosko: stać się osobami konsekrowanymi dla dobra własnych odbiorców, których Pan posyła.

Patronami zgromadzenia są Jezus Młodzieniec i Matka Boża. Patrzymy na Nazaret, gdzie oni żyją i działają, oraz przyjmujemy ducha rodzinnego i radość relacji międzypsobowych.

Jak młody Jezus, jesteśmy powołane do zatroszczenia się o sprawę Ojca, uobecniamy Jego miłość do najbardziej potrzebujących i odrzuconych, aby świat stał się jedną rodziną.

Początkowa nazwa Małych Sióstr Jezusa Młodzieńca została uproszczona w 1978 r. i brzmiała: Siostry Jezusa Młodzieńca. W nazwie zostały zawarte różne elementy, które charakteryzują życie instytutu. Z duchowego punktu widzenia ich centralnym odniesieniem jest Jezus.

Duszpasterski punkt widzenia zwraca uwagę na całościowy wzrost odbiorców: ludzki, chrześcijański i duchowy.

Duchowość jest skupiona na osobie Jezusa Chrystusa i karmi się Ewangelią. Siostry próbują naśladować Pana w radości, w prostocie,

w zaufaniu, w posłudze swojego posłuszeństwa Ojcu, w darze z siebie w służbie królestwa, wrastając w latach, mądrości oraz łasce wobec Boga i ludzi, stając się "wszystkim dla wszystkich". Starają się kontemplować i naśladować Niepokalaną Dziewicę Wspomożycielkę w jej pełni miłości do Boga i swoich braci oraz sióstr.

Żyją szczególną troską o „wcielenie się” w lud jak Jezus z Nazaretu i o pozostanie wrażliwymi na potrzeby Kościoła lokalnego. Realizują system prewencyjny ks. Bosko i starają się go zgłębić, aby zaczerpnąć bogactwo pedagogii i duchowości zawarte przez ks. Bosko na kilku stronicach.

Przynależność do Rodziny Salezjańskiej

Institut narodził się i karmi się duchem i posłannictwem św. Jana Bosko. Uznaje przełożonego generalnego salezjanów za ośrodek jedności i węzeł wierności duchowi salezjańskiemu. Oficjalne uznanie przynależności do Rodziny Salezjańskiej przez ks. Egidio Viganò, przełożonego generalnego, nastąpiło w Rzymie 1 stycznia 1989 roku.

4. Aktualna sytuacja

Siostry Jezusa Młodzieńca liczą 19 sióstr w 6 wspólnotach. Są obecne w 3 diecezjach brazylijskich. Po trudnych latach drastycznego spadku liczby sióstr, duży wysiłek promocji powołań przyniósł owoce.

Zgromadzenie, otwarte na wartości duchowe i społeczne, stara się żyć swoim posłannictwem, dając ewangelizacyjną odpowiedź na konkretne problemy Kościołów lokalnych: przez powszechną edukację, duszpasterstwo rodzin, różne działania społeczne, uwzględniając szczególnie dzieci i starszych, szczególnie najuboższych. Rodzina jest miejscem i przestrzenią ich ewangelizacji, szczególnie dzieci i młodzież. Duch i posłannictwo św. Jana Bosko w instytucie charakteryzują się:

- ukierunkowaniem całego życia na rzecz ubogich i opuszczonych;
- promocją religijną, społeczną i kulturalną w środowisku ludowym;
- uprzywilejowaniem ubogich Kościołów lokalnych, w których brakuje księży i gdzie są rodziny, które żyją swoją religią;
- stosowaniem systemu prewencyjnego ks. Bosko;
- zapałem ks. Bosko.

5. Wyzwania na przyszłość

Strategie i wyzwania na czterolecie (od 2018 do 2021):

- określić wspólny projekt dla całego zgromadzenia;
- organizować oratorium w kontekście animacji zawodowej;
- organizować spotkania formacyjne dla wszystkich sióstr na temat różnych aspektów życia zakonnego;
- wzmocnić siostry w pewnych kluczowych sferach „spraw Ojca”, o które zechcą się zatroszczyć;
- wzmocnić siostry w formacji biblijnej i antropologicznej;
- postarać się o wsparcie konsultacyjne zgromadzenia;
- dowartościować siostry, integrując ich charyzmaty osobiste z charyzmatem zgromadzenia;
- formować siostry i świeckich do bycia liderami we wspólnotach i posłannictwie;
- dokonywać zmian w zakresie odpowiedzialności we wspólnotach i w posłannictwie;

Wspólnota parafialna młodych ludzi z Nostra Signora z Pilar Città di Jaur

Siostra Alzenir Maria Severino w pracy z bezdomnymi w Campo Grande

- zaangażować się w animację powołaniową;
- działać w internecie, w radach miejskich, brać udział w konferencjach, projektach społecznych;
- znaleźć wspólnotę, gdzie są potrzebujący „troski Ojca”, uobecniając Jego miłość;
- zaktualizować programy formacji początkowej i stałej;
- dokonać przeglądu miejsc pracy w perspektywie innych miejsc i obszarów posłannictwa.

Struktury

- promować studium, dyskusję i aktualizację niektórych części Konstytucji;
- poszukiwać nowych form koordynacji zgromadzenia;
- zająć się miejscami zamieszkania sióstr;
- zbudować większe wspólnoty;
- zwiększyć zaangażowanie w użycie środków technologicznych na rzecz realizowanego projektu;
- uzyskać środki materialne;
- wspierać lokalny Kościół (pomieszczenia, projekty, posłannictwo).

Wyzwania

- „Być w świecie, nie będąc ze świata”;
- przezwyciężać zniechęcenie i niewiarę;
- dokonać z odwagą rewizji stylu życia wspólnotowego oraz wyborów ekonomicznych na poziomie osobistym, wspólnotowym i zgromadzenia w perspektywie „bycia uczniami pośród równych, jak w Betanii”;
- przezwyciężać zależność od systemu hierarchicznego i duszpasterskiego Kościoła w perspektywie powołania do bycia uczniem;
- mieć zasadniczą postawę do rozpoczęcia od samego początku;
- określić „sprawy Ojca”, które On wyznacza zgromadzeniu do objęcia swoją troską.

Zakończenie rekolekcji (styczeń 2019 r.) w obecności pomocniczego monsignora Mariano biskupa Danecke OFM Conv. I ks. P. Lima SDB

16.

Prywatne stowarzyszenie wiernych

Salezjańskie Stowarzyszenie Kobiet (ADS)

Ks. Miguel González

Caracas (Wenezuela), 1968 r.

*Asociación
Damas
Salesianas
Sembradoras de Esperanza*

Centrum Dzieciątka Jezus w Bogocie

1. Założyciel i początki

Ksiądz Miguel González urodził się w Urdiales del Pàramo w prowincji León w Hiszpanii 27 kwietnia 1927 roku. Poznał salezjanów przez ks. Rosendo Gonzáleza, salezjanina, który zapoczątkował Instytut Ochotniczek ks. Bosko w Wenezueli. Ksiądz Miguel otrzymał święcenia kapłańskie w San Salvadorze w Ameryce Środkowej 14 listopada 1954 roku. W młodości przeżył trudne chwile w Europie w czasie powojennym, dramat społeczno-polityczny Ameryki Środkowej i rewolucję kubańską.

Ksiądz Miguel González ukierunkował członkinie Salezjańskiego Stowarzyszenia Kobiet na oryginalne szlaki, dzieląc wspólne elementy z Rodziną Salezjańską, jak powołanie, posłannictwo młodzieżowe, duchowość, charyzmat i metodę wychowawczą.

Od początku stwierdzał: „Jesteśmy ruchem apostołskim promocji ludzkiej i ewangelizacji...”, zanurzając żywotność w wielkim projekcie dzieła świeckich”. W maju 1968 r. podpisuje akt ustanawiający stowarzyszenie. Tak powstało prywatne stowarzyszenie wiernych utworzone z woli szczególnej grupy wiernych świeckich.

2. Historia stowarzyszenia do dzisiaj

Salezjańskie Stowarzyszenie Kobiet rodzi się, kiedy do Wenezueli przybywa w roku 1961 jego późniejszy założyciel po tym, jak został usunięty z Kuby.

Budowa narodowej świątyni św. Jana Bosko w Altamira, Caracas (obietnica salezjanów z Wenezueli, długo planowana i śniona), znalazła skuteczną realizację w naszym założycielu. Minęło już 75 lat obecności salezjańskiej w Wenezueli i nie było lepszego

sposobu na uczczenie tego jubileuszu. Obok powstał potem kompleks socjalny Don Bosco, dziś dom macierzysty Salezjańskiego Stowarzyszenia Kobiet.

3 grudnia 1967 r. grupa kobiet, współpromoterek dzieł socjalnych Don Bosco, zdecydowała, że pozostaną zjednoczone, wolne i autonomiczne, aby dać życie aspiracjom społecznym kompleksu i stworzyć nowe stowarzyszenie.

Salezjańskie Stowarzyszenie Kobiet zostało oficjalnie założone 13 maja 1968 r., w święto Matki Bożej Fatimskiej i św. Marii Dominiki Mazzarello, współzałożycielki, razem z ks. Bosko, Córce Maryi Wspomożycielki. 29 grudnia 1988 r. przełożony generalny ks. Egidio Viganò uznał je oficjalnie za nową część Rodziny Salezjańskiej. 14 marca 2014 r. umiera ks. Miguel González, a jego szczątki zostają złożone w kaplicy Maryi Wspomożycielki w narodowej świątyni św. Jana Bosko w Caracas.

3. Tożsamość

My, kobiety salezjańskie, jesteśmy grupą kobiet katolickich świeckich zanurzonych we wspólnocie chrześcijańskiej i chrześcijankami w społeczeństwie i tworzymy prywatne stowarzyszenie wiernych. Promujemy autonomię świeckich i staramy się przemieniać społeczeństwo według Ewangelii.

Nasze powołanie jest wezwaniem Ducha Świętego do poświęcenia się w codziennych zajęciach, pracując dla odnowy świata w Chrystusie. Jest inicjatywą Ducha, który ofiaruje naszą instytucję Kościołowi, społeczeństwu i dzisiejszym kobietom, aby interpretując znaki czasu, rozwinęło w szczególny sposób i we własnych strukturach promocję ludzką i ewangelizację. Zwraca się do kobiety jako aktywnego podmiotu i jednocześnie odbiorczynie posłannictwa, kobiety często

Małe ADS w Siedzibie Centralnej w Caracas

niepewnej społecznie, z niewystarczającymi wartościami i cechami, która poświęca część swojego czasu, aby być czynnikiem zmiany i promocji społecznej, ufając wspólnotom, rozpoczynając od pracy, którą wypełnia tam, gdzie jest obecna.

My, kobiety salezjańskie, żyjemy duchowością działania, dawania, poświęcenia, hojnej służby dla innych i żywimy się modlitwą, Eucharystią i nabożeństwem do Maryi Wspomożycielki, św. Jana Bosko, św. Michała, naszych patronów. Kierownik duchowy animuje charyzmat ducha salezjańskiego we wszystkich centrach.

4. Aktualna sytuacja

My, kobiety salezjańskie, troszczymy się o zdrowie fizyczne, moralne i duchowe szczególnie potrzebujących. Młodzież, zmarginalizowana i pozostająca poza procesem wychowania, jest znaczącą przestrzenią naszego apostołatu. Wspierając matki, troszczymy się o dzieciństwo naznaczone brakami materialnymi, fizycznymi i duchowymi.

Czujemy się świeckimi misjonarkami, apostołkami w epoce nowej ewangelizacji, zaangażowanymi społecznie; wolontariuszkami z natury i powołania do służby, przedsiębiorczymi, ponieważ angażujemy się w wymiarze ludzkim i religijnym w dzieło królestwa Bożego; maryjnymi jako kobiety, matki i oblubienice na wzór Maryi; z kobiecą wrażliwością, zapałem, intuicją i hojnością kobiety.

Ewangelizujemy przez promocję ludzką, aby stworzyć społeczność miłości. Chcemy uwolnić współczesną kobietę, bez względu na klasę, aby przywrócić ją działaniu społecznemu i ewangelizacyjnemu. Działamy w naszych ośrodkach, uprzywilejowując ludzi, wychowanie do pracy, odzyskanie młodzieży i kobiet, wychowanie kobiety jako narzędzia ukierunkowania na macierzyństwo, promocję ludów miejscowych, „odzyskanie” kobiet przebywających w więzieniach i przez inicjatywę mikroprzedsiębiorstw.

Jesteśmy zorganizowane na trzech poziomach: międzynarodowym, narodowym i lokalnym, tam, gdzie jesteśmy liczniej obecne, istnieje także poziom regionalny. Każdy ośrodek ma swoją radę lokalną, która pozostaje w kontakcie z radą narodową i międzynarodową.

Stowarzyszenie liczy 3153 członkiń w 115 ośrodkach: 24 centra w Ameryce Środkowej (Costa Rica, Salwador, Gwatemala, Panama, Honduras, Nikaragua); 7 centrów na Karaibach (Puerto Rico,

Dominikana, Curazao); 6 centrów w Ameryce Północnej (USA, Meksyk); 72 centra w Ameryce Południowej (Argentyna, Brazylia, Boliwia, Kolumbia, Chile, Ekwador, Paragwaj, Perù, Urugwaj, Wenezuela); 2 centra w Europie (Hiszpania); 2 centra w Azji (Filipiny) i 3 centra w Afryce (Angola).

5. Wyzwania na przyszłość

Nagłym wyzwaniem Salezjańskiego Stowarzyszenia Kobiet na najbliższe trzy lata jest to, aby wzrastała liczba wolontariuszy i powołań świeckich, którzy podejmą i wzmocnią wykonywaną pracę. Praca nad aktualizacją naszych programów ewangelizacji i katechezy, aby odpowiedzieć na wyzwania i nieustanne

Centrum Ojca Miguela Gonzaleza w Leon (Hiszpania)

Stowarzyszenie Kobiet Salezjańskich organizuje ubrania w Kolumbii.

zmiany proponowane przez Kościół w świetle jego najnowszych dokumentów o nowej ewangelizacji.

Wzmocnić każdą członkinię w posługiwaniu się nowymi technologiami, zwłaszcza na poziomie użytkownika, jako sieci społecznościowych, użycia internetu, polepszenia zdolności operacyjnej w komunikacji.

Tworzyć treści związane z ewangelizacją, animacją i formacją wolontariuszy powołaniowych naszego stowarzyszenia, aby dotrzeć do większej liczby osób na świecie.

Stowarzyszenie Kobiet Salezjańskich jako organizacja ma podstawowy element fundamentalny, kobietę-salezjanekę, która w świetle Ducha Świętego jest wykonawczynią postannictwa (art. 44), a nasze wysiłki są ukierunkowane na pozyskiwanie nowych wolontariuszy, ich formacji duchowej i zdolności do pracy w grupie, co gwarantuje trwałość organizacji w czasie.

Przedstawicielki Kobiet Salezjańskich wraz z założycielem ks. Miguelem Gonzálezem SDB

Eucharystia w świątyni Księdza Bosko w Caracas

17.

Publiczne stowarzyszenie wiernych świeckich
zmierzące do stania się instytutem świeckim

Ochotnicy z Księdzem Bosko (CDB)

Ks. Egidio Viganò

Rzym (Włochy), 1994 r.

1. Założyciel i początki

W drugiej połowie lat osiemdziesiątych grupa młodych mężczyzn w czterech różnych krajach (Włochy, Malta, Paragwaj i Wenezuela) natchniona przez Ducha Świętego, nie wiedząc o sobie, wyraziła pragnienie poświęcenia się Bogu w świecie.

Towarzyszyło im trzech salezjanów i jedna ochotniczka ks. Bosko. Zaczęli doświadczać tej formy życia. Przełożony generalny ks. Egidio Viganò poinformowany o drodze, jaką przeszli, uznał ją za dar Ducha Świętego oraz zachęcił młodzieńców i ich animatorów do pójścia naprzód.

W grudniu 1993 r. zaprosił do Rzymu niektórych członków grup i osoby im towarzyszące. Zaproszeni w następnym roku, 12 września 1994 r., w święto Imienia Maryi, zdecydowali o oficjalnym zainicjowaniu grupy Ochotników z Księdzem Bosko. Przy tej okazji zredagowano Konstytucje *ad experimentum* i zostały złożone pierwsze śluby.

2. Historia od początku do dzisiaj

24 maja 1998 r., na prośbę przełożonego generalnego ks. Juana Edmundo Vecchiego, arcybiskup Caracas kard. Ignacio Antonio Velasco García SDB wydał dekret erekcyjny Ochotników z Księdzem Bosko jako publicznego stowarzyszenia wiernych świeckich zmierzającym do stania się instytutem świeckim. Tym samym dekretem kard. Velasco zatwierdził Konstytucje. Już w tej fazie została uznana jego przynależność do Rodziny Salezjańskiej.

Od 1998 r. do dziś Ochotnicy z ks. Bosko przeżyli 6 zgromadzeń generalnych, pogłębiając i określając toż samość świeckich konsekrowanych salezjanów, swoje posłannictwo, treści i rodzaje formacji.

Konstytucje Ochotników z Księdzem Bosko

3. Tożsamość

Tożsamość Ochothników z Księdzem Bosko można zawrzeć w trzech słowach: świeckość, konsekracja i salezjańskość.

Świeckość: Ochothnicy z Księdzem Bosko żyją w świecie, dla świata, ale nie przynależą do świata. Realizują własne powołanie w pracy, w kompetencji zawodowej i w zwyczajnych okolicznościach życia, pozostając w rodzinach lub żyjąc sami. Mają za wzór Jezusa z Nazaretu, z cichą i dyskretną obecnością Jego ukrytego życia. Żyją „między” innymi „jako” inni. Dla lepszego zagwarantowania swojej skuteczności apostołskiej, w miejscach szczególnie trudnych i w przestrzeni świeckiej zachowują ostrożność i odpowiedzialną powściągliwość na temat swojej oraz innych przynależności do instytutu. To życie ma mówić, świadczyć, stawiać pytania dlaczego, a zwłaszcza dla Kogo ci mężczyźni żyją i o Kim dają świadectwo.

Konsekracja: Ochothnicy z Księdzem Bosko prowadzą życie zgodne z radami ewangelicznymi czystości, ubóstwa i posłuszeństwa, przez które angażują się w służbę Chrystusowi z radykalizmem, aby świadczyć o miłości do Boga, który przemierza ludzkie drogi. Nie prowadzą życia wspólnotowego, ale są zjednoczeni silnymi więzami komunii braterskiej. Spotykają się, by wspólnie się formować i umacniać w powołaniu.

Salezjańskość: Ochothnicy z Księdzem Bosko są częścią Rodziny Salezjańskiej i wybierają życie zgodne z duchem ks. Bosko, troszcząc się o głębokie życie wewnętrzne, patrząc uważnie na potrzeby świata młodzieżowego, świadczą z radością i optymizmem o miłości Boga do świata. Włączeni w Rodzinę Salezjańską i w komunii z innymi grupami, ofiarują specyficzność swojego powołania. Uznają przełożonego generalnego, następcę ks. Bosko, za ośrodek jedności i wierności w posłannictwie; ochothnicy proszą Zgromadzenie Salezjańskie o posługę towarzyszenia duchowego.

4. Aktualna sytuacja

Małe ziarno z 1994 r. rozrosło się dziś aż w 26 krajach na czterech kontynentach. Instytut liczy 83 osoby, z których 52 żyją profesją rad ewangelicznych ubóstwa, czystości i posłuszeństwa, a inni są na drodze rozeznania i formacji początkowej (dane z 10.04.2019 r.).

Ochotnicy z ks. Bosko są ludźmi szczęśliwymi, bo są kochani w szczególny sposób przez Boga, który konsekruje ich w Kościele dla świata. Uważni na znaki czasów, chcą być świadkami Boga, który przemierza ludzkie drogi i dlatego realizują swoją pasję dla świata, która jest pasją Boga.

Całe życie ochotnika jest posłannictwem Kościoła i wpisuje się z zaangażowaniem oraz kompetencjami w świat pracy i w różne sektory ludzkiej aktywności. Właśnie w niej doświadcza spotkania z Bogiem i z braćmi, odpowiadając z radością i kreatywnością na potrzeby i nalegania społeczeństwa, które go otacza.

Drogą życia jest dla każdego z nich droga świętości: prostej, konkretnej, budowanej w zgodzie z wolą Bożą, pośród codziennego cierpienia i trudności.

W marcu 2012 r. został rozpoczęty proces beatyfikacyjny ochotnika z ks. Bosko Nino Baglieriego (1951–2007), który przez 39 lat żył swoim powołaniem do świętości w warunkach szczególnego cierpienia w chorobie, poświęcając się apostołatowi i świadectwu człowieka odkupionego i kochanego przez Pana.

Sługa Boży Antonino Baglieri

Sługa Boży Antonino (Nino) Baglieri urodził się w mieście Modica na południu Sycylii 1 maja 1951 r. w rodzinie Pietro i Giuseppy Rivarolo. Miał dwóch braci i jedną siostrę. Po ukończeniu szkoły podstawowej i rozpoczęciu pracy murarza, 6 maja 1968 r., w wieku 17 lat, spadł z 17-metrowego rusztowania. Natychmiast po wypadku Nino trafił do szpitala, mimo tego przyszło mu przyjąć gorzką prawdę o całkowitym paraliżu. Niektórzy lekarze subtelnie zaproponowali jego rodzicom eutanazję jako rozwiązanie problemu. Matka, ufając Bogu, odmówiła zgody, deklarując gotowość osobistej opieki nad synem przez całe jego życie. Młody mężczyzna był leczony w wielu szpitalach, jednak poprawa jego zdrowia nie następowała. Tak rozpoczęła się długa droga cierpienia Antonina Baglieri.

Po powrocie do Modicy w 1970 roku i pierwszych dniach upływających na wizytach przyjaciół, rozpoczęło się dziesięć długich mrocznych lat naznaczonych rozpaczą. Nino pozostał w domu, a jego jedynym towarzyszem stało się cierpienie. 24 marca 1978 r., w Wielki Piątek, o czwartej po południu, gdy grupa członków Wspólnoty Odnowy w Duchu Świętym modliła się nad nim, Nino doświadczył wewnętrznej przemiany, przyjął swój krzyż i mówił Bogu „tak”. Rozpoczął od czytania Ewangelii, a później całej Biblii, co doprowadziło do ponownego odkrycia cudownego daru wiary.

Pomagając niektórym dzieciom w odrabianiu lekcji, nauczył się pisać ustami. W ten sposób spisał swoje wspomnienia, podjął korespondencję z ludźmi wszystkich kategorii w różnych częściach świata, odśłaniał głębię swojego serca tym, którzy go odwiedzali. Dzięki odpowiednio przygotowanej klawiaturze wybierał numery telefonów i nawiązał bezpośredni kontakt z wieloma chorymi, a jego pełne pokoju i przekonujące słowa stanowiły pociechę dla wielu.

Sługa Boży Antonino Baglieri

Rozpoczął się nieustanny rozwój relacji, który nie tylko wyprowadza go z poczucia wyizolowania, ale również prowadzi do głoszenia Ewangelii radości i nadziei. Nino publikuje swoją pierwszą książkę o znaczącym tytule „*Od cierpienia do radości*” oraz broszurę, w której rozważa 14 stacji Drogi Krzyżowej.

Od 6 maja 1982 r. mężczyzna zaczyna obchodzić rocznice podjęcia swojego krzyża. W tym samym roku, jako współpracownik salezjański, staje się członkiem Rodziny Salezjańskiej.

Po przeprowadzonym procesie rozeznania swojego powołania, poprosił Przełożonego Generalnego SDB, ks. Egidio Viganò, o zgodę na złożenie ślubów jako salezjanin żyjący w świecie. W czasie, gdy

rodziły się początki Ochootników z Księdzem Bosko, Nino został przyjęty do ich grona. Pierwszą profesję złożył 4 lutego 1996 r., a profesję wieczystą - 31 sierpnia 2004 r. 2 marca 2007 r. Nino Baglieri, po okresie długich cierpień i prób, powrócił do domu Ojca. Jego wolą był pochówek w dresie i butach sportowych. Tak też się stało.

Tysiące ludzi przybyło do domu pogrzebowego, aby pożegnać Antonina w modlitewnym milczeniu. 8 kwietnia 2007 r. ukazała się publikacja poświęcona jego osobie pod tytułem „W cieniu krzyża”, a 2 marca 2008 r., w pierwszą rocznicę śmierci, wydano książkę: „Na skrzydłach krzyża. Nino Baglieri... i wielkie pragnienie biegania!” W dniu 3 marca 2012 r. biskup Antonio Staglianò, biskup Noto (SR), w Kościele Katedralnym w obecności Przełożonego Generalnego Salezjanów ks. Pascuala Chaveza Villanuevy, otrzymał *Supplex libellus* od ks. Pierluigiego Cameroniego, postulatora generalnego Zgromadzenia Salezjańskiego. W ten sposób zainicjowano proces przygotowawczy do beatyfikacji i kanonizacji Nino Baglieriego.

18 kwietnia 2012 r. biskupi Sycylii, po zapoznaniu się z życiem oraz doświadczeniem Nino Baglieriego, wyrazili zgodę na oficjalne otwarcie procesu beatyfikacyjnego.

5. Wyzwania na przyszłość

Ochootnicy z ks. Bosko dostrzegają naglącą potrzebę, aby osoby pozostające świeckimi w świecie mogły odpowiedzieć na propozycję życia radami ewangelicznymi.

Ze szczególną uwagą troszczą się o wspólnotę życia i formacji, przezwyciężając rozmaite bariery językowe i kulturowe, dowartościowując bogactwo każdego. Uważają za rzecz fundamentalną oddanie się na służbę egzystencjalnych peryferii, by nieść dobry „zapach” Ewangelii we współczesnym świecie.

18.

Zgromadzenie zakonne na prawie papieskim

Siostry Katechistki Maryi Niepokalanej Wspomożenia Wiernych (SMI)

*Bp. Levisa La Raveire
Merrewa*

Krishnagar (Indie), 1948 r.

1. Założyciel i początki

Instytut został założony 12 grudnia 1948 r. przez bp. Louisa La Ravoire Morrowa, gorliwego misjonarza, znamienitego pisarza i biskupa Krishnagar we wschodnim Bengalu w Indiach. Urodzony 24 grudnia 1892 r. w Teksasie (USA) w ciągu 30 lat biskupstwa odbudował ubogą diecezję na wszystkich frontach, pełniąc wiele znaczących posług dla miasta Krishnagar.

Podczas brutalnej rewolucji meksykańskiej, gdy wygnano wszystkich zagranicznych kapłanów, ks. Louis Morrow był dyrektorem salezjańskiego seminarium. Budynek został przekształcony na koszary. Kiedy pewien kapitan nakazał ks. Louisowi otwarcie kaplicy, aby wpuścić tam ludzi i konie, on odmówił. Grozono mu śmiercią, ale ks. Louis odpowiedział, że wojsko mogłoby wejść do kaplicy jedynie przechodząc po jego ciele. Został więc uwięziony, następnie zwolniony na polecenie konsula amerykańskiego. Otrzymał święcenia kapłańskie w 1921 r. w Puebla w Meksyku. Założył fundusz La Buena Prensa, aby promować literaturę i kino w celu formacji młodzieży. Arcybiskup

Biskup Morrow na rowerze

zezwoił mu na projekcję filmów w ramach programu miasta. W latach 1922–1939 był sekretarzem delegata apostolskiego na Filipinach. W 1926 r. założył Catholic Truth Society of Manila w celu drukowania i rozpowszechniania literatury katolickiej. Autor ok. 25 publikacji: serii tomów katechizmu dla wszystkich grup wiekowych, pobożnych ksiąg i 9 podręczników szkolnych. Wyróżnia się wśród nich *My Catholic Faith (moja wiara katolicka)*, nazwaną potem *Our Catholic Faith (nasza wiara katolicka)*.

Był wziętym rekolekcjonistą i animatorem parafialnym. Ksiądz Morrow zorganizował Międzynarodowy Kongres Eucharystyczny w Manili w 1937 roku. Kierował olbrzymim 50-tysięcznym chórem. Posiadał wielką zdolność do intensywnej pracy, uczenia się i pisania z sukcesem. Nominacja biskupia zaskoczyła go. Nigdy nie śnił, że zostanie biskupem, ani tym bardziej, że będzie pracował w Indiach. Jego miłość misyjna zwracała się najpierw w kierunku Meksyku, potem Filipin.

W 1939 r. został konsekrowany w Rzymie przez papieża Piusa XII na biskupa Krishnagar. Papież, pokazując mu krzyż z pektorału, powiedział: „Ten krzyż jest lżejszy. Posyłam cię do bardzo ubożego miejsca. Bądź ojcem dla wszystkich”. Kochał go zawsze i wypełnił ten mandat, co potwierdził także przełożony generalny. Po przybyciu do Krishnagar bp Morrow zaangażował się w tworzenie solidnej wspólnoty chrześcijańskiej. Wizytował swoje ubogie stado złożone z analfabetów. Tak żywo promował nauczanie języka, że procent osób wykształconych za jego biskupstwa wzrósł z 4% do prawie 100%.

Zmierzył się odważnie i w całkowitej zależności od Boga z wielkim kryzysem II wojny światowej, katastroficznym głodem w Bengala i podziałem Indii. Dzięki celowemu działaniu zdołał zapobiec internowaniu podlegającego mu kleru włoskiego. Był to jedyny wyjątek we wszystkich misjach katolickich w Indiach.

Katastroficzny głód w Bengala uderzył w jego misję. Ochraniał się Bogiem jak tarczą i był przekonany, że zaufanie Panu wszystko uczyni możliwym. Został wybrany przewodniczącym wolontariackiego komitetu żywnościowego mieszkańców złożonego z 49 członków. Zbierał żywność w każdym możliwym miejscu, zwłaszcza od Catholic Relief Services z Nowego Jorku, i uratował życie tysiący osób.

Ofiarował gościnę uchodźcom, którzy zmierzali do Krishnagar, niezależnie od kasty czy wiary, i był prawdziwym autorytetem we wspólnocie. Podział Indii spowodował niespodziewane odcięcie dwóch trzecich jego kwitnącej diecezji.

Przez dwanaście lat bp Morrow był komisarzem rady miejskiej w Krishnagar i szerzył znaczący rozwój: rozwinął wodociągi, instalacje telefoniczne i aparaty rentgenowskie. Był oficjalnym wizytatorem Szpitala Prowincjalnego Jailand i konsultantem Towarzystwa Czerwonego Indyjskiego Krzyża. Przyczynił się do budowy stadionu, parku dla dzieci, biblioteki miejskiej i ośrodka zdrowia dla studentów. Uformował i wspierał swoich katechistów oraz zbudował proste kościoły przydatne w katechizacji. Jako pionier w użyciu środków audiowizualnych zbudował dużą salę teatralną, a by szerzyć wiarę, zorganizował w weekendy darmowe spektakle dla wszystkich kast i wyznań.

Miał sekcję mobilną do odwiedzania wsi. Promował mszę św., która była jego główną radością.

Założenie zgromadzenia

W momencie obejmowania diecezji bp Morrow omówił z kapłanami plan duszpasterski. Mówili mu: „Mamy trudność w dotarciu do kobiet. Zwyczajnie nie możemy ich spotkać”. Widać było wyraźnie potrzebę religijnie wykształconych kobiet. Tak więc modlono się w nadziei, że pojawią się siostry do odwiedzania domów. Biskup Morrow zaprosił siostry z różnych zgromadzeń, jednak wszystkie były zajęte swoimi własnymi dziełami.

W 1948 r. bp Morrow udał się do Stolicy Świętej, aby uzyskać wskazówki co do przyszłości swojej diecezji. Poradzono mu założenie

Rozmowy prowadzone z rodzinami

Siostry poruszające się na rowerach po wioskach

własnego zgromadzenia, które byłoby błogosławieństwem dla jego diecezji. Po modlitwie i odpowiednim rozeznaniu zgodził się. Uklękawszy przed ołtarzem, zdecydował, że nowe zgromadzenie będzie nosiło nazwę Maryi Niepokalanej oraz jego patronki, św. Teresy od Dzieciątka Jezus.

2. Historia od założenia do dzisiaj

Przygotował konstytucje, zatwierdzone następnie przez Stolicę Świętą w 1954 roku. Z ogromnym poświęceniem sfinansował z korzyścią dla ludzi edukację zakonną i zawodową swoich sióstr. Znany jako uśmiechnięty biskup dzielił tę radość ze wszystkimi i udzielał uśmiechniętego apostołatu swoim siostrom jako narzędzia do zdobywania dusz. Jako czciciel ks. Bosko przekazał siostrom zasady systemu prewencyjnego dla życia i posłannictwa.

W 1964 r. odbyła się pierwsza kapituła generalna. W 1966 r. zgromadzenie zostało uznane na prawie papieskim. W 1990 r. utworzono prowincje zakonne. Biskup Morrow był energicznym ojcem soborowym Vaticanum II. Miał wielki wpływ na wprowadzenie języka lokalnego do liturgii i na modyfikację norm abstynencji i postu eucharystycznego. Po przejściu na emeryturę zaczął tworzyć książki i w różnych językach, rozpowszechniać Biblię drukiem oraz na kasetach audio.

Był gorliwym obrońcą praw kobiet i twierdził, że sprawiedliwość i pokój nie zwyciężą, dopóki kobiety nie będą miały jednakowego głosu w zgromadzeniach legislacyjnych na całym świecie. Biskup Morrow został powołany po wieczną nagrodę 31 sierpnia 1987 roku.

3. Tożsamość

Charyzmat duchowy i apostołski: małe życie dziecięctwa duchowego, ewangelizacja i katechizacja. Nasza tożsamość jest następstwem małej drogi dziecięctwa duchowego, którą nam wyjaśnił nasz założyciel. Jest doświadczeniem Abba Jezusa. Specyficznym celem zgromadzenia jest ewangelizacja i katechizacja, zwłaszcza przez odwiedziny rodzin w miastach i we wsiach, głosząc Dobrą Nowinę, aby wszystkich przyprowadzić do Ojca. Naszymi uprzywilejowanymi odbiorcami są kobiety, dziewczęta i dzieci.

Przynależność do Rodziny Salezjańskiej

10 czerwca 1992 r. przełożony generalny salezjanów wydał oficjalny dokument przynależności. Nasze Konstytucje, art. 18, i Dyrektorium, artykuły 15–30, określają nasze praktykowanie systemu prewencyjnego. Potwierdzamy przynależność do Rodziny Salezjańskiej w łączności z naszym duchem i posłannictwem dla wzajemnego zbudowania i dla większej płodności apostołskiej, zachowując naszą tożsamość.

Szkolenie zawodowe

4. Aktualna sytuacja

Zgromadzenie liczy 665 członkiń, które żyją w 88 wspólnotach w służbie Kościoła w Indiach, Niemczech, we Włoszech, w Kenii, Tanzanii i USA, w 5 inspektoriatkach i jednej delegaturze. Mamy 25 nowicjuszek i 120 prenowicjuszek. Współpraca z posłannictwem Rodziny Salezjańskiej na polu ewangelizacji i katechizacji:

Posługa wśród kobiet na oddziale położniczym

duszpasterstwo - nauczanie katechizmu, odwiedzin rodzin, nauczanie osób w celu otrzymania sakramentów i przygotowanie celebracji parafialnych.

druk - podręczniki katechizmu bp Morrowa, szczególnie *My Bible History* (moja historia biblijna), są używane w różnych salezjańskich domach formacyjnych, parafiach i szkołach w Indiach.

Nasze posłannictwo

Odwiedziny rodzin: odwiedzamy rodziny chrześcijańskie i inne; opiekujemy się chorymi, modlimy się z nimi, słuchamy ich i pomagamy żyć życiem chrześcijańskim.

Apostolat wiejski: obecność pośród ludzi, przygotowanie do sakramentów, dzielenie radości i smutków, pomoc w polepszeniu poziomu ich życia.

Duszpasterstwo: aktywnie uczestniczymy w działaniach duszpasterskich i w posłudze powierzonej zakonnicom oraz zachęcamy wszystkich do świadomego i aktywnego uczestnictwa w liturgii, do spotkania Chrystusa w sakramentach i do życia w głębszym zjednoczeniu z Bogiem.

Media dla katechezy: wydane katechizmy bp. Morrowa są dostępne dla wszystkich; są w użyciu w całych Indiach, także w USA i w innych krajach. Tysiące uczniów z każdej kasty i wyznania używa jako podręcznika *My Bible History*.

Wśród dzieci i mieszkańców wsi

Posługa przeciw handlowi ludźmi

Odwiedzamy odległe wioski z programami formacji kobiet, dziewcząt i dzieci. Nasza grupa prawna jest aktywna w odzyskiwaniu, reintegracji i w pomocy prawnej ofiarom handlu ludźmi, współpracując z grupami, które myślą podobnie.

Podstawowe wspólnoty chrześcijańskie

Promujemy je na poziomie parafialnym, diecezjalnym, regionalnym i krajowym w Indiach oraz pomagamy wiernym w doświadczaniu głębi wewnętrznej Eucharystii oświeconej słowem Bożym.

Posługa zdrowotna jest realizowana głównie w naszych ośrodkach zdrowia.

Posługa edukacji. Prowadzimy szkoły na różnych poziomach, internaty dla ubogich dziewcząt. Uczymy je postawy współczucia zwłaszcza wobec ubogich, starszych, potrzebujących i cierpiących. Wpajamy im miłość i szacunek do Bożego stworzenia oraz aby były odpowiedzialnymi obywatelkami. Jesteśmy zaangażowane także w inne posługi, jak hostele, ośrodki powołaniowe i kulturalne, oraz w promocję dziewcząt i kobiet.

5. Wyzwania na przyszłość

- Pogłębić osobistą świętość, żyjąc wiernie „małym życiem” we wszystkich aspektach naszego życia.
- Być wewnętrznie zjednoczonymi z Bogiem, złączonymi z ludzkością, dzieląc jej radości, nadzieje i niepokoje.
- Być bardziej pokornymi, wiernymi naszemu stylowi życia prostego, zdystansowanego, poświęconymi i miłosiernymi dla wszystkich.
- Promować powołania przez modlitwę, poświęcenie, świadectwo życia wspólnotowego, radość własnego powołania, motywując do wierności i ułatwiając trwanie w niej.
- Bardziej zaangażować się w nasz główny apostołat.
- W odpowiedzialny sposób używać mediów.
- Być transparentne w użyciu środków finansowych w oparciu o nauczanie naszego założyciela.

19.

Świecki instytut na prawie diecezjalnym

Córki Królowania Maryi (DQM)

*Sluga Bazy
Carlo della Torre*

Bangkok (Tajlandia), 1954 r.

1. Założyciel i początki

Założyciel ks. Carlo della Torre SDB urodził się 9 lipca 1900 r. w ubogiej i bardzo pobożnej rodzinie wieśniaczej w Cernusco sul Naviglio w prowincji Mediolan we Włoszech. W 1917 r., na progu I wojny światowej, młody, jeszcze niepełnoletni Carlo został powołany na półtora roku do wojska i jako porucznik specjalnych oddziałów szturmowych, ze względu na swoją odwagę i karność, wysłany do Albanii. Po powrocie do domu był przy swoim ojcu, gdy ten umierał na raka żołądka. Był aniołem pocieszenia dla rodziny: pomagał matce i uczęszczał do kościoła parafialnego, gdzie uczył młodzież katechizmu.

Ksiądz Carlo Della Torre w otoczeniu pierwszych młodych Córek Królowania Maryi

W wieku 23 lat wstąpił do Instytutu Salezjańskiego im. kard. Cagliero w Ivrei, który w tym czasie był instytutem misyjnym zgromadzenia, skąd wyjeżdżali na cały świat młodzi misjonarze. Po trzech latach nauki w gimnazjum poprosił przełożonych, by mógł służyć Bogu i ks. Bosko w pierwszym szeregu. I tak 26 października 1926 r. wypłynął z Genui na misje salezjańskie do Chin. To była podróż bez powrotu, jako że ks. Carlo – był misjonarzem przez dobrych 56 lat – nie wrócił już nigdy do ojczyzny, aby zobaczyć swoich bliskich, jak mu to przepowiedziała mama: „Jedź i już nie wracaj”.

Po zaledwie siedmiu miesiącach nowicjatu w Macao w Chinach przełożeni wysłali go na nową salezjańską placówkę misyjną w Tajlandii. Przybył do Bangkoku 25 października 1927 r. razem z ks. Gaetano Pasottim, przyszłym biskupem. 8 grudnia 1927 r. Carlo złożył pierwsze śluby zakonne, a 26 stycznia 1936 r. został wyświęcony na kapłana. W czasie II wojny światowej ks. Carlo della Torre, kapłan i misjonarz salezjański w Tajlandii, zaczął gromadzić grupę dziewcząt we wsi Tha Muang w prowincji Kanchanaburi, aby przygotowywać

je do ofiarowania życia Panu. Formował je w atmosferze wiary rodzinnej i w duchu wiary chrześcijańskiej, jak poświęcać się i stawiać czoła trudnościom życiowym, starając się zawsze wypełniać wolę Boga. Po wojnie przeniósł tę grupę do Bangkoku. W 1949 r. ksiądz Carlo stanął wobec trudnego wyboru: zrezygnować z kierowania świeckim instytutem, który sam zapoczątkował, czy też prosić o indult zezwalający na opuszczenie Zgromadzenia Salezjańskiego i bycie inkardynowanym do diecezji Bangkoku. Z wielkim bólem opuścił zgromadzenie i został przyjęty przez biskupa diecezji, który pozwolił mu oddać się całkowicie instytutowi.

3 grudnia 1954 r. abp Bangkoku Louis Chorin erygował oficjalnie Córki Królowania Maryi Niepokalanej jako żeński instytut świecki na prawie diecezjalnym. W 1955 r. nowy instytut przyjął pierwszych pięć neoprofesek. Ksiądz Carlo troszczył się aż do końca życia o założony przez siebie instytut, ożywiał w nim ducha salezjańskiego i apostołskie oddanie, szczególnie pośród najuboższej młodzieży. Gdy był już pewny, że instytut posiada solidne fundamenty i rysuje się przed nim pomyślna przyszłość, sam, dotknięty bolesną chorobą, poprosił o ponowne przyjęcie do Zgromadzenia Salezjańskiego, którego jako syn ks. Bosko nie przestał nigdy kochać. Jego prośba została spełniona. Do domu Ojca odszedł 4 kwietnia 1982 r. w wieku 82 lat.

2. Historia od powstania do dzisiaj

Kryzys tożsamości

Charyzmat życia konsekrowanego w świecie został jasno wyrażony zarówno w pierwszych Konstytucjach instytutu, jak i w ponownym ich

Motto Instytutu brzmi: „Aby szerzyć Królestwo Boże poprzez modlitwę i pracę pod przewodnictwem Maryi, naszej Matki”

rozpatrzeniu po soborze watykańskim II, a także w specjalnym liście uznającym jego przynależność do Rodziny Salezjańskiej. Jednak nasze konstytucje nie różniły się wiele od konstytucji zgromadzeń zakonnych, co uświadomiło nam, że nasz sposób życia jest tylko okresem przejściowym od konsekracji świeckiej do konsekracji zakonnej.

Dokumenty kapituły generalnej z 2004 r., która gruntownie przestudiowała naszą tożsamość charyzmatyczną w świetle pism założyciela i dokumentów Kościoła, potwierdziły na nowo charyzmat życia konsekrowanego w świecie, wprowadzając pewne zmiany w Konstytucjach, jaśniej ukazujące ten charyzmat: życie w świecie, ale wiedzione we wspólnocie jako bardziej zgodne z naszą kulturą i myślą założyciela.

Jednak część członkiń w przekonaniu, że przejście od życia konsekrowanego w świecie do życia zakonnego było intencją założyciela, nie chciała zaakceptować dokumentów kapitulnych. Rozbieżności były tak duże, że zwrócono się do Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Apostolskich z prośbą o rozstrzygnięcie kwestii. Kongregacja, po rozważeniu osobistej prośby każdej z członkiń, zaaprobowała podział instytutu na dwa, którym nadano następujące nazwy: Świecki Instytut Córek Królowania Maryi i Siostry Królowania Maryi.

Konsekwencją tego były narodziny nowego instytutu na prawie diecezjalnym, złożonego z tych członkiń, które pragnęły żyć na drodze powołania zakonnego. Należało też wypracować nowe konstytucje, osobne dla zakonnicy i osobne dla świeckich.

3. Tożsamość

Instytut Córek Królowania Maryi jest instytutem świeckim na prawie diecezjalnym, którego celem, zgodnie z duchem konstytucji apostolskiej *Provida Mater Ecclesia* papieża Piusa XII (1947), jest dawanie świadectwa orędziu ewangelicznemu.

Mottem instytutu są słowa: „Rozszerzać królestwo Boże modlitwą i pracą pod przewodnictwem Maryi, naszej Matki”. Ksiądz Carlo mocno ufał, że członkinie instytutu zobowiążą się, w postawie córek, do przeżywania swojego szczególnego powołania, naśladowując Maryję w Jej prostocie, pokorze, posłuszeństwie i spontaniczności, w atmosferze miłości i w duchu rodzinnym. Instytut Córek Królowania Maryi poświęca się duszpasterstwu młodzieżowemu. „Nasze

Tajlandia, chwila modlitwy

zaangażowanie ewangelizacyjne, nasze świadectwo wiary wyrażane w słowach i w pracy, nasze życie wspólnotowe w atmosferze miłości braterskiej i nasze praktykowanie rad ewangelicznych dokonują się w świecie, razem za światem i dla świata, aby świat mógł się zmieniać i uświęcać od środka”.

Przynależność do Rodziny Salezjańskiej

Córki Królowania Maryi stają się grupą Rodziny Salezjańskiej 12 lipca 1996 roku. Mają szczególne relacje ze Zgromadzeniem Salezjańskim tak przez swojego założyciela, jak i przez ducha salezjańskiego, którego im przekazał. Instytut uznaje przełożonego generalnego salezjanów jako następcę ks. Bosko, ojca i przewodnika całej Rodziny Salezjańskiej, jako powołanego, aby wspierać jej wzrost i jedność. Aspekty naszego instytutu, które wcielają w życie charyzmat salezjański, to: zaangażowanie na rzecz młodzieży, będące najbardziej znaczącą wspólną cechą rodziny ks. Bosko; duch ks. Bosko, który tworzy Rodzinę Salezjańską; przyjęcie systemu prewencyjnego wraz z uczuciem wdzięczności i miłości do ks. Bosko, którego stawiamy sobie za mistrza i konkretny wzór pracy z młodzieżą oraz z dorosłymi, aby proponować im skuteczne sposoby wzrastania jako ludzi i chrześcijan.

4. Stan aktualny

Po podziale nasz instytut doprowadził do skutku zwołanie nowej kapituły generalnej i wybór nowego zarządu, który wakował od dłuższego czasu. Obecnej radzie przewodniczy koordynatorka Maria Kesorn Chaikaeo. Potwierdzony został również wybór szkoły jako przestrzeni działalności ewangelizacyjnej. Mamy obecnie 40 członkiń w 5 domach. W roku 2016 instytut poszerzył zakres swojej działalności ewangelizacyjnej i wychowawczej, obejmując opieką większą liczbę młodzieży. Otworzył nową szkołę w prowincji Udun Thani, w północno-wschodniej części Tajlandii. W tym samym czasie otworzył też w mieście Prachuap w prowincji Khiri Khan – ok. 300 km na południe od Bangkoku – małe centrum dla młodzieży szkolnej,

będącej w trudnej sytuacji życiowej, w którym mogłaby spędzać czas po lekcjach. Instytut posiada swoje struktury o wymiarze krajowym, które dają możliwość życia we wspólnotach lub indywidualnie we własnych rodzinach. Obecnie większość członkiń żyje we wspólnotach po dwie osoby lub więcej.

Ponieważ córki królowania Maryi są osobami konsekrowanymi świeckimi, posłannictwo instytutu realizuje się głównie przez świadectwo życia. Oprócz tego podejmuje różne działania ewangelizacyjne, jak na przykład:

- **nauczanie** i formację młodzieży w szkołach;
- okazjonalne inicjatywy **katechetyczne**;
- tworzenie ochotniczych grup codziennej modlitwy **różańcowej**;
- **akcje młodzieżowe** grupy Przyjaciele Maryi;
- **akcje charytatywne** przy różnych okazjach, na przykład podczas powodzi;
- organizowanie grup **samotnych mam**, czyli matek, które zostały opuszczone przez mężów i samotnie wychowują dzieci;
- **współpracę z działaniami Kościoła** w ramach komisji Konferencji Episkopatu Tajlandii, takich jak środki społecznego przekazu (mass media), biuro do spraw liturgii, towarzystwo misyjne;

5. Przyszłe wyzwania

- **Prostota życia:** wybieramy konkretne ubóstwo co do mieszkania, odzieży, w codziennym życiu, w miejscu pracy. Wzorem naszego życia jest Maryja.
- **Wychowywanie młodzieży:** promocja osoby ludzkiej, prowadzenie młodzieży w życiu duchowym, wspomaganie jej w wypracowywaniu dobrych przyzwyczajeń i promowaniu wartości ewangelicznych.
- **Formowanie dobrych chrześcijan:** ponieważ chrześcijanie w Tajlandii są skromną mniejszością, oferujemy dzieciom sposobność doświadczenia atmosfery rodzinnej i spotkania z dorosłymi, którzy się o nie troszczą.
- **Propagowanie modlitwy różańcowej:** modlitwa różańcowa i jej propagowanie są dla naszego instytutu dziedzictwem pozostawionym przez ks. Carlo i wielkim zobowiązaniem.

20.

Świeckie powołanie paschalne

Świadkowie Zmartwychwstałego (TR)

Ks. Sabino Palumbieri

Rzym (Włochy), 1984 r.

1. Założyciel i początki

Pod koniec lat siedemdziesiątych kilku świeckich katolików pragnących zgłębiać słowo Boże tak, by przejawiało się w sposobie ich życia, znalazło przewodnika w salezjaninie ks. Sabino Palumbierim. 8 grudnia 1984 r. luźne idee konkretyzują się w projekcie o nazwie: „Świadkowie Zmartwychwstałego w stronę roku 2000”. Było to możliwe dzięki małżonkom Cesirze Ambrosio i Agostino Aversie oraz organizowanym spotkaniom, na których dokonywano refleksji antropologicznej oraz egzegezy tekstów, skupiając się na wydarzeniach Paschy. Grupę tworzą przede wszystkim rodziny, zatem wprowadza się też doświadczenie katechumenatu małżeńskiego. Idee zbiegają się w projekt, którego pierwszą propozycją był ruch skupiający się na radości zmartwychwstania.

2. Historia od powstania do dzisiaj

Świecki ruch o charakterze duchowym, jako grupa Rodziny Salezjańskiej, został uznany przez Konferencję Episkopatu Włoch i 25 września 2008 r. dołączony do Konsulty Krajowej Stowarzyszeń Świeckich.

Następcą Agostino Aversy od roku 2010 był Rafaele Nicastro, a dziś koordynatorką generalną jest Diana Moscioni (2015–2020), która została też wybrana, jako osoba świecka, członkiem Sekretariatu do spraw Rodziny Salezjańskiej. Drugim po założycielu przewodnikiem duchowym grupy z nominacji przełożonego generalnego salezjanów jest od 2011 r. ks. Luis Roson Galache SDB.

To w tym ruchu, który poszukiwał modlitwy dla wyrażenia własnego charyzmatu, zrodziła się droga światła (*Via Lucis*) z 14 stacjami, któ-

Rekolekcje, sierpień 2016 r.

re prowadzą od pustego grobu poranka wielkanocnego i do zesłania Ducha Świętego w dzień Pięćdziesiątnicy. To nabożeństwo głosi Wielkanoc jako styl życia, aby światu зараżonemu smutkiem nieść optymizm i radość, światu naznaczonemu poczuciem bezsensu proponować *odwagę*,

Droga światła w Kamerunie

światu, który odczuwa lęk i sprawia lęk, przypominać o nadziei.

Via Lucis od razu spodobała się siódmemu następcy księdza Bosko, ks. Egidiemu Viganó. Stopniowo była przyjmowana w różnych parafiach i diecezjach, aż do zatwierdzenia jej przez Kongregację Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów. W roku jubileuszowym 2000 Jan Paweł II włączył ją do praktyk pobożności ludowej obok nabożeństwa drogi krzyżowej i różańca świętego.

3. Tożsamość

Ruch Świadkowie Zmartwychwstałego reprezentuje drogę wiary i przyjaźni przeżywanych wspólnie w wieczernikach, w których młodzież i dorośli starają się lepiej rozumieć, odczuwać, wprowadzać w życie i promieniować wydarzeniem Wielkiej Nocy tam, gdzie Pan ich wzywa każdego dnia: w życiu rodzinnym, szkolnym, zawodowym i kościelnym. We chrzcie, który jest w najwyższym stopniu sakramentem paschalnym, łaska Boża formuje każdego chrześcijanina tak, że podejmuje on zobowiązanie przyzwolenia na działanie w nim ducha Zmartwychwstałego. Paschalna nowość ruchu jest nowym sposobem życia na trzech poziomach antropologicznych: myślenia, kochania i postawy. Świadek Zmartwychwstałego kształci się w świetle słowa Bożego, aby przyjąć jakby nową świadomość i postrzegać świat umysłem Zmartwychwstałego. Stara się kochać w nowy sposób – jak kocha Jezus – i postępować w nowy sposób, aby służyć Chrystusowi, Kościołowi i bliźnim, zaczynając od ostatnich.

Duchowość ruchu streszczona jest w słowach Drugiego Listu do Tymoteusza (2,8): „Pamiętaj na Jezusa Chrystusa, Potomka Dawida, (że) powstał z martwych”. Realizuje się ona w codziennej służbie ubogim i będącym w potrzebie, w ciągłej formacji, w codziennej modlitwie i w celebrowaniu drogi światła, szczególnie w czasie między Wielkanocą

Przedstawienie teatralne podczas rekolekcji w 2018 r.

a Pięćdziesiątnicą. Obraz dwóch uczniów w drodze do Emaus jest dla ruchu wzorcem drogi wiary: spotkanie z Jezusem Zmartwychwstałym „na drogach świata”, skłania do tego, aby biec do braci i przynosić wiadomość: „Widzieliśmy Pana” (J 20, 25).

Przynależność do Rodziny Salezjańskiej

25 marca 1999 r. ruch Świadkowie Zmartwychwstałego staje się dwudziestą grupą Rodziny Salezjańskiej. Łączy się z duchowością radości paschalnej ks. Bosko, z jego uwagą skierowaną na biednych i na młodzież. Jest salezjański w swoim stylu i przez to, że każdy, stosownie do własnej sytuacji życiowej, zobowiązuje się żyć miłością duszpasterską i gorliwością o królestwo Boże, a także jest po bratersku aktywny, aby budować rodzinę.

4. Stan aktualny

Świeckie powołanie paschalne nakazuje świadkom Zmartwychwstałego, dziś bardziej niż kiedykolwiek, aby dawać radosne świadectwo w społeczności ludzkiej, która w świetle słowa Bożego i nauki społecznej Kościoła oddaje się służbie integralnej godności człowieka, we wspólnocie i we współpracy z instytucjami kościelnymi, z Rodziną Salezjańską i innymi grupami świeckimi, które wspierają nową ewangelizację, zaczynając od rodziny. *Droga światła* odprawiana jest dziś na całym świecie. Przypomnijmy nadzwyczajne celebracje w Ziemi Świętej, na Colle Don Bosco, w Asyżu, Pompejach, Chinach, Rzymie podczas Świątowych Dni Młodzieży w roku 2000, w Kamerunie, Argentynie, Fatimie... Czasem z wykorzystaniem taśm nagranych przez włoskich artystów, Giovanniego Dragoniego i Giorgia Rossiego. Po wejściu w trzecie milenium 500 osób należących do ruchu przybiera oficjalną nazwę Świadkowie Zmartwychwstałego. Świadomi tej przynależności mają z odnowionym zapałem świadczyć i głosić pełną nadziei wieść, że Chrystus prawdziwie zmartwychwstał. Ruch żyje w wieczernikach (22 już

utworzonych i 6 w trakcie tworzenia) głównie we Włoszech, a ostatnio również w Argentynie i Hiszpanii. Zorganizowany jest w trzech sektorach: młodzi, dorośli, wolontariat.

- **Młodzi** pragną tworzyć autentyczne więzi przyjaźni; rozsiewać optymizm i zarażać dynamizmem; odkrywać własne powołanie; przekazywać chęć stania się „młodym paschalnym człowiekiem”, który razem ze swymi kolegami marzy, aby głęboko odcisnąć swoje piętno na tym kawałku świata, w którym żyje.
- **Dorośli** chcą poddawać się stałej formacji; nieustannie się modlić; mieć konkretne zobowiązania; dawać codzienne świadectwo. Trzy siostry konsekrowane idą za Zmartwychwstałym w duchu oblubienic, ufne w Bożą Opatrzność i hojne wobec ubogich; troszczą się o tę młodzież, która najbardziej potrzebuje orędzia paschalnego; budują wzajemne relacje z delikatnością i stanowczością, z łagodnością i siłą, ze skromnością i życzliwością, z serdecznością i roztropnością, z prostotą i pogodą ducha.
- **Wolontariat** jest naturalną konsekwencją kontemplacji paschalnej. Zmartwychwstały zaprasza nas, byśmy w realiach naszych wieczerników współpracowali z Nim dla „zmartwychwstania” tych, którzy upadli na skutek braku chleba lub poczucia sensu. To zaproszenie, dzięki wsparciu dla projektów rozwoju, uzyskanemu m.in. przez Stowarzyszenie ONLUS Volontari per il Mondo (Wolontariusze dla świata), objęło również Kamerun i Rwandę.

Cesira Ambrosio i Agostino Aversa, świeccy, którzy wraz z księdzem Sabino założyli TR, na zdjęciu wraz z Enrichettą w domu małżeństwa Beati Luigi i Marii Beltrame Quattrocchi.

Droga formacji

- **Każdego roku:** rekolekcje.
- **Dwa razy w roku:** spotkania ogólne dla lepszego poznania się i pogłębienia tematyki rekolekcyjnej bądź też w celu zmierzenia się z bieżącymi zagadnieniami w świetle słowa Bożego i dokumentów Kościoła.
- **Dwa razy w miesiącu:** aktywne uczestniczenie w zebraniach lokalnych wieczernika, aby na przemian podejmować refleksję podczas modlitwy i modlić się podczas refleksji, czemu służy odpowiednio lectio divina i rozważanie tematów wybranych przez dany wieczernik.
- **Codziennie:** przeżywanie duchowej jedności w „modlitwie Emaus” o godzinie dwudziestej: „Zostań z nami, Panie, bo ma się ku wieczorowi, i uczyn’ nas świadkami Twojej Paschy!”.

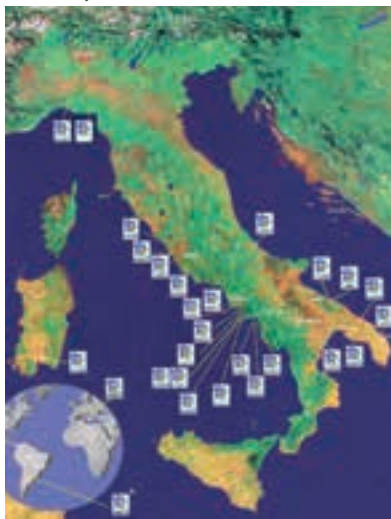
5. Przyszłe wyzwania

Obowiązek radosnego przeżywania wiary i dawania temu świadectwa odczuwany jest przez różne osoby, które wzrastają we wspólnym powołaniu i starają się żyć duchem Wielkanocy na co dzień w swoich naturalnych rodzinach, w rodzinie wieczernika i w rodzinie rodzin, jaką stanowi ruch Świadkowie Chrystusa oraz Rodzina Salezjańska. Wzorem jest dla nich ks. Bosko oraz błogosławieni Luigi i Maria Beltrame Quatrocchi. Wyzwaniem jest to, aby nieustannie współdziałać dla zbawienia młodzieży i rodzin: być w codziennym życiu świadkami błogosławieństw przez pedagogikę dobroci i formację chrześcijańską; głosić Ewangelię przejrzystością postępowania, entuzjazmem i radością w okazywaniu miłości, zapałem w podejmowaniu ekumenicznego i międzyreligijnego dialogu.

Droga Światła podczas jubileuszu 2000 r.

Lokalizacja Wieczerników TR w 2018 r.

21.

Zgromadzenie zakonne na prawie papieskim

Zgromadzenie Świętego Michała Archanioła (CSMA)

*Bł. Bronisława
Markiewicz*

Miejsce Piastowe (Polska), 1921 r.

1. Założyciel i początki

Zgromadzenie Świętego Michała Archanioła zostało założone przez bł. o. Bronisława Markiewicza (1842-1912). Bronisław Bonawentura Markiewicz urodził się 13 lipca 1842 r. w Pruchniku w Polsce, w dzisiejszej Archidiecezji Przemyskiej. Czując, że Bóg powołuje go do kapłaństwa, wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Przemysłu i 15 września 1867 r. został wyświęcony na kapłana. W roku 1875 został proboszczem w miejscowości Gać, a dwa lata później w mieście Błażowa. W 1882 r. powierzono mu nauczanie teologii pastoralnej w przemyskim seminarium. Ponieważ odczuwał także powołanie do życia zakonnego, wyjechał w listopadzie 1885 r. do Włoch i miał szczęście spotkać św. Jana Bosko, na którego ręce złożył śluby zakonne 25 marca 1887 roku.

W 1892 r. roku wrócił do Polski, aby objąć urząd proboszcza w Miejscu Piastowym, gdzie pozostał aż do śmierci, która przyszała 29 stycznia 1912 roku. Bronisław Markiewicz oddał się w duchu św. Jana Bosko formacji młodzieży biednej i osieroconej. Dla niej otworzył w Miejscu Piastowym instytut, w którym oferował swoim podopiecznym wsparcie tak materialne, jak i duchowe i przygotowywał ich do życia poprzez kształcenie zawodowe w szkołach otwartych przy samym instytucie. W 1897 r. odłączył się od salezjanów z zamiarem założenia nowego instytutu według duchowości św. Jana Bosko, jednak z własnymi regułami i szczególnym charyzmatem.

2. Historia od powstania do dzisiaj

Ojciec Markiewicz kontynuował działalność proboszcza i dyrektora instytutu (towarzystwa), któremu nadał imię Powściągliwość i Praca (1898) i powierzył opiece św. Michała Archanioła, a który posiadał dwie gałęzie – męską i żeńską. W 1921 r. aprobatę otrzymała gałąź męska, a w roku 1928 gałąź żeńska.

3. Tożsamość

Duchowość i styl życia tej rodziny zakonnej, popularnie zwanej michalitami, są określone przez dwa motta: „Któż jak Bóg?” oraz „Powściągliwość i praca”. Pierwsze motto wskazuje wyraźnie na Boga jako jedyny sens życia; drugie podkreśla charyzmat i styl życia właściwe dla michalitów. Zakonnik Zgromadzenia Świętego Michała

Monte Sant'Angelo-Foggia. Kościół poświęcony Świętemu Michałowi

Archanioła realizuje swoje powołanie poprzez cnotę powściągliwości rozumianej jako wolność od wszelkich uwarunkowań wewnętrznych i zewnętrznych powodowanych przez namiętności, służąc Bogu w całkowitym i radosnym poświęceniu się bliźnim, szczególnie opuszczonej młodzieży.

Innym elementem charakteryzującym działalność michalitów jest trojaki typ pracy: duchowy, intelektualny i manualny. Powściągliwość i praca, jako wymowny znak i styl życia, chcą przedstawić dzisiejszemu społeczeństwu zepsutemu przez konsumpcjonizm i szukanie dobrobytu zaproszenie do odnalezienia prawdziwych wartości, którymi są trzeźwość, sprawiedliwość i solidarność. Dlatego w swoim zaangażowaniu duszpasterskim michalici zwracają szczególną uwagę na młodzież i dzieci – ludzi jutra – czy to w pracy parafialnej, czy w szkołach, czy też przez tworzenie dla nich specjalnych instytutów (oratoria). Oprócz duszpasterstwa parafialnego michalici wypełniają swój charyzmat także przez głoszenie misji ludowych, organizowanie rekolekcji, działalność wydawniczą, troskę o powołania kapłańskie i zakonne, opiekę nad kilkoma sanktuariami.

Przynależność do Rodziny Salezjańskiej

Zgromadzenie charakteryzuje się odwołaniem do ks. Bosko, do jego ducha i wyboru apostołskiego, a w wielu aspektach także do jego wzorów organizacyjnych. Szczególnie w związku z duchowością

należy podkreślić: życie naznaczone pracowitością i powściągliwością; dyspozycyjność apostołską wobec wszelkich wymagań, jakie niesie ze sobą zadanie wprowadzania w życie systemu prewencyjnego; modlitwę jako umiejętność rozpoznawania Bożej obecności w życiu osobistym i w spełnianym posłannictwie. Jeśli chodzi o zaangażowanie apostołskie, wielką wagę przywiązuje się do obowiązku wychowywania ludzi młodych poprzez dobrą prasę, środki społecznego przekazu i krzewienie powołań. Oficjalne uznanie przynależności do Rodziny Salezjańskiej nastąpiło w 24 stycznia 2000 roku.

4. Stan aktualny

Michalitów jest ogółem 330 w 32 domach. Obecni są w Polsce, na Białorusi, na Ukrainie, we Włoszech, w Szwajcarii, Niemczech, Kanadzie, Stanach Zjednoczonych, Australii, Nowej Gwinei, Argentynie, Paragwaju, na Dominikanie i na Antylach. We Włoszech ojcowie michalici zostali powołani do opieki nad sławnym Sanktuarium św. Michała Archanioła w Monte Sant'Angelo, które jest poświęcone ich opiekunowi. Pełnią także swoją posługę w Castel Sant'Elia w prowincji Vitebro, gdzie prowadzą parafię i są kustoszami Papieskiego Sanktuarium Najświętszej Maryi *Ad Rupes*, które jest również siedzibą ich wyższego seminarium duchownego.

Kościół Michalitów w Miejscu Piastowym (Polska)

5. Przyszłe wyzwania

Charyzmat michalitów posyła ich w duchu św. Jana Bosko do ludzi młodych (szkoły, oratoria, katecheza). Młodych kapłanów przygotowuje się, by potrafili coraz lepiej odpowiadać na nowe wyzwania ciągle zmieniającego się świata. Przez swoje motto „Któż jak Bóg” (*Quis ut Deus?*) stawiają Boga w centrum swego apostołatu. Wspomagani opieką św. Michała Archanioła michalici głoszą wobec ludzi, że można być wolnym od różnych typów współczesnych zniewoleń. W realizacji tego celu szczególne znaczenie nadają peregrynacjom figury św. Michała Archanioła w parafiach, podczas których głoszone są specjalne rekolekcje.

22.

Zgromadzenie zakonne na prawie diecezjalnym

Siostry Zmartwychwstania

(HR)

San Pedro Carchá (Gwatemala), 1977 r.

1. Założyciel i początki

Mała Wspólnota Sióstr Zmartwychwstania została założona na misji salezjańskiej San Pedro Carchá w Gwatemali w 1977 roku. Jej założycielem jest ks. Jorge Puthenpura, salezjanin, Hinduś z Poovathode w stanie Kerala, który od 1970 r. był misjonarzem wśród tubylców w Gwatemali. W maju 1976 r. inspektor salezjanów ks. Ricardo Chinchilla wysunął niespodziewaną propozycję zorganizowania grupy dziewcząt, które miałyby pomagać niektórym zakonnicom podczas ich wizyt na wsi, służąc za tłumaczkki. Tworzyłyby one rdzenną wspólnotę zakonną i wskazywałyby siostronom sposób postępowania oraz zapewniłyby im odpowiednie środki. Propozycja okazała się znakiem Opatrzności. Dziewczęta, o średniej wieku osiemnaście lat, wszystkie tam urodzone i będące analfaberkami, pragnęły pomagać swoim braciom tubylcom, jak to czyniły zakonnice. Wspierane przez jedną z zakonnice dziewczęta nauczyły się czytać i pisać oraz poznały katechizm. Równocześnie uczyły się prostych kobiecych prac ręcznych. Skoro tylko nauczyły się czegoś nowego, zaraz pragnęły nauczyć tego także swoich braci. Nie trzeba było wiele, by inne dziewczęta przyłączyły się do grupy. Wszystkie bardzo interesowały się nauką i chciały dobrze przygotować się do przyszłego życia.

Siostra Gwadelupy – katechistka wśród dzieci

15 września 1977 r. nowe wolontariuszki, które żyły razem z tymi siostrami i były prowadzone przez ks. Jorge Puthenpura, rozpoczęły życie wspólnotowe z zamiarem otwarcia niezależnego domu. Zapaliły świecę paschalną i dały początek Małej Wspólnocie Sióstr Zmartwychwstania. Młode kobiety zorganizowały się, zgodnie z ich kulturowymi tradycjami wybrały grupę kierującą i przy pomocy salezjanina utworzyły nową wspólnotę.

Siostra Irma i siostra Gwadelupa z dziećmi z oratorium

Siostry i nowicjuszki z ks. Eusebio Muñozem

Chociaż na początku były nieco zdezorientowane i dezorganizowane, wkrótce odkryły, że mogą być w pełni odpowiedzialne za swoje życie, przeżywając je jako służbę pełnioną w wierność kulturze, z której się wywodzą.

31 stycznia 1980 r. troje dziewcząt z tej grupy wyraziło pragnienie utworzenia małej wspólnoty z zamiarem służenia braciom *campesinos*. Mała Wspólnota Sióstr Zmartwychwstania została zaaprobowana przez bp. Gerardo Flores Reyesa jako zgromadzenie na prawie diecezjalnym. Tego samego dnia czternaście dziewcząt, które wcześniej złożyły śluby prywatne, złożyło śluby czystości, ubóstwa i posłuszeństwa. Trzy z nich – te, które jako jedne z pierwszych rozpoczęły tę drogę – zostały natychmiast dopuszczone do profesji wieczystej. Pierwszą przełożoną została Luisa Che. Następnie otwarto dwa domy wspólnoty. Centrum „Talita Kumi” jest najbardziej znaczącym dziełem zgromadzenia.

2. Historia od założenia do dzisiaj

Siostry zmartwychwstania dały początek szerokiemu ruchowi misyjnemu, który szybko rozpowszechnił się prawie na całym terytorium tubylczej ludności Q’eqchi’, obejmując dwie diecezje i dwa wikariaty apostołskie. Garstka zakonnice katechizowała tysiące młodych ludzi i uformowała ich do bycia apostołami dzieci.

Przybycie relikwii ks. Bosko było wspaniałą okazją do przekształcenia młodych z Q’eqchi’ w małych Janów Bosko w swoich własnych wspólnotach. Dzisiaj siostry w czterech centrach wychowawczych formują za pomocą ducha i metody salezjańskiej setki tubylczych dziewcząt i chłopców ze wsi, przygotowując ich do podjęcia zmian

społecznych i kulturowych w ich wspólnotach oraz bycia prawdziwymi ewangelizatorami i katechistami.

Zgodnie z wizją posoborową siostry pracują ramię w ramię ze świeckimi, którzy wraz z nimi są współodpowiedzialni za podejmowanie działań promujących i misję ewangelizacyjną wśród ludów tubylczych.

3. Tożsamość

Zgromadzenie nosi nazwę Mała Wspólnota Sióstr Zmartwychwstania. Czerpie inspirację ze słów papieża Leona XIII do Kościoła w Indiach: „Ach, Indie, twój synowie będą twoim ratunkiem”. Także ks. Jorge zawsze zachowywał w sercu przekonanie, że tubylcy powinni być prawdziwymi apostołami tubylców. To doświadczenie całkowicie nowe, któremu towarzyszy znaczące motto: „Chrystus zmartwychwstał, zmartwychwstajemy także my z Nim”. Świeca paschalna jest symbolem wspólnoty.

*Siostra Juana ze starszą kobietą
w domu „Papieża Franciszka”*

*Siostra Amalia z małym pacjentem
w domu „Papieża Franciszka”*

Mała Wspólnota spełnia wymogi inkulturacji. Chociaż nie wymaga tego statutu, wszystkie siostry pochodzą z rdzennej ludności. W początkach wiele z nich było analfaberkami, lecz nie przeszkodziło im to w przekazywaniu głębokiego bogactwa kulturowego, którym żyły.

Specyficzny apostołat to inkulturacja Ewangelii i pomoc braciom najuboższym przez katechizowanie oraz ludzką i społeczną promocję, szczególnie w odniesieniu do młodych i do kobiet, przez alfabetyzację, wychowanie do troski o zdrowie, do życia w rodzinie, do prowadzenia ekonomii domowej, tworzenia obszarów rolnych i handlowych z małymi sieciami minikredytu spółdzielczego itp.

Siostra Zoila Candelaria z dziećmi z oratorium

4. Sytuacja aktualna

Mała Wspólnota składa się obecnie z 59 profesek, 12 nowicjuszek, 15 postulantek, 23 aspirantek – wszystkie rdzennego pochodzenia z różnych grup etnicznych. Zgromadzenie pracuje w jedenastu wspólnotach, w dwóch diecezjach i dwóch wikariatach, w regionie, w którym żyje większa część ludności Q'eqchi', jedna z głównych rdzennych, pochodząca od Majów, grup etnicznych w Gwatemali.

Siostry angażują się w misyjne duszpasterstwo parafialne, w centra wychowawcze i dzieła miłosierdzia, jak domy starców i chorych.

5. Wyzwania przyszłości

Liczebny wzrost sióstr zmartwychwstania jest powolny. Siostry są przekonane, że stanowią część rzeszy synów rdzennych ludów Ameryki, o których ks. Bosko śnił 31 stycznia 1885 roku. Są o tym przekonane, ponieważ ks. Pascual Chávez, IX następca ks. Bosko, potwierdził to, kiedy napisał do matki generalnej: „To piękne i bardzo mobilizujące, że ks. Bosko śnił o Was

Siostra Zoila Caal Cacao, przełożona generalna

31 stycznia 1885 roku. Najpiękniejsze jest przede wszystkim to, że czynicie realnym ten sen naszego umiłowanego Ojca”.

Dzięki mądrymu prowadzeniu ks. Pascuala Cháveza siostry rozwinęły swoją pracę duszpasterską wśród plemienia Q'eqchi', liczącego prawie sześćset tysięcy. Wyzwanie, z którym muszą się teraz zmierzyć, dotyczy tych, którzy zostali wezwani do niesienia swojego przesłania poza granice regionu i kraju.

Siostry odwiedzające wspólnoty wiejskie

23.

Zgromadzenie zakonne na prawie diecezjalnym

Siostry Zwiastunki Pana (SAL)

Święty Alojzy Versiglia

Shiu Chow (Chiny), 1936 r.

1. Założyciel i początki

Zgromadzenie Sióstr Zwiastunek Pana zostało założone w 1930 r. przez biskupa. Alojzego Versiglię, salezjanina. Urodził się on w Oliva Gessi (Pavia) we Włoszech, został salezjaninem w wieku 16 lat i pozostał na zawsze wiernym naśladowcą św. Jana Bosko.

Był on pierwszym misjonarzem salezjańskim w Chinach i został, wraz z ks. Kalikstem Caravario, pierwszym męczennikiem salezjańskim. Obydwaj zostali zabici w Li Thau Tseui 25 lutego 1930 roku.

Zgromadzenie Sióstr Zwiastunek Pana, założone w celu pomocy w pracy misyjnej w Shaoguan i w wychowywaniu młodzieży, miało swój dom macierzysty w Shiu Chow. Zostało uznane w 1936 r. i w tym samym roku został otwarty nowicjat.

Pierwsza grupa Sióstr Zwiastunek Pana

2. Historia od założenia do dzisiaj

Z powodu okupacji komunistycznej zgromadzenie przeżywało trudny okres próby. Liczyło w tym czasie 30 sióstr profesek, które jednak pod rządami komunistów nie były w stanie kontynuować swojej misji. Nowicjuszek i postulantki zostały odesłane do domów, a siostry, rozproszone po całym kraju, jedne zostały wysłane do prac rolnych, a inne do różnych miast, by mieć możliwość ucieczki. Wszystkie w tych trudnych latach wykazały się niezwykłą wiernością i odwagą. Dziesięć z nich zdołało dotrzeć do Kantonu i podjęło pracę jako opiekunki

Wizyta Kard. John Tong w domu generalnym

dzieci, sklepikarki bądź inne zajęcia. W 1953 r. trzy z nich otrzymały od chińskiego rządu ludowego paszporty, które umożliwiły im dotarcie do Hong Kongu.

W tych okolicznościach, choć wśród wielu trudności, mogły na nowo rozpocząć działalność z jeszcze większą gorliwością.

Biskup Bianchi w Hong Kongu był bardzo uprzejmy wobec sióstr uciekinierek i ofiarował im kawałek ziemi w pobliżu katolickiego cmentarza Chung Sha Wan, by mogły tam zbudować swój przejściowy dom.

Poproszono siostry, by uczyły w szkole podstawowej pw. Matki Miłosierdzia. Ta nowa posługa nauczycielska oraz pomoc w parafii przyniosła siostrom wiele radości.

Liczba sióstr rosła, a w 1954 r. pewna liczba dziewcząt przyłączyła się do nich, rozpoczynając aspirantat. W 1955 r. dwie siostry zostały wysłane, by pod kierunkiem o. Dempseya wspomóc dzieło misyjne w parafii Ngau Tau Kok. Odtąd zakres pracy sióstr poszerzył się.

W 1958 r., za pozwoleniem Kongregacji Propagandy Wiary, został założony nowicjat na misji Lung Shan w Ngau Tau Kok. Sześć nowicjuszek złożyło pierwsze śluby w 1960 roku. Biskup Hong Kongu udzielił pozwolenia na otwarcie szkoły z pomocą rządu. Siostry otrzymały teren w Yau Yat Chuen i rozpoczęto budowę szkoły podstawowej. Trzy klasy mieściły się w sali przy kościele św. Teresy.

Członkowie Domu macierzystego

Budynek szkoły podstawowej z 20 salami został ukończony w 1961 r. i został nazwany Tak Nga School.

Oddział chińskiej szkoły średniej został uruchomiony w 1962 roku. Otrzymana koncesja na działkę obok istniejącej szkoły pozwoliła na ukończenie budynku szkoły średniej w roku 1964. W tym samym roku dwie siostry zostały wysłane do Makao, aby pod kierownictwem salezjanina P.C. Nicosia zająć się trędowatymi. Siostry katechizowały kobiety i uczyły w pobliskiej szkole.

Rozwój i dobre funkcjonowanie Zgromadzenie Sióstr Zwiastunek Pana zawdzięcza P.J. Cucchiarze SDB, który był jego protektorem od przyjazdu sióstr do Hong Kongu. Za jego zachętą i z jego pomocą siostry ubiegały się o więcej ziemi pod budowę dotowanej szkoły średniej dla dziewcząt. Otrzymały ją w 1966 r. w Yau Yat Chuen, Kowloon, tuż przed śmiercią ich umiłowanego przewodnika. Z powodu ograniczeń finansowych siostry nie mogły rozpocząć realizacji projektu aż do roku 1970. Przyjmowanie uczniów rozpoczęto we wrześniu 1971 r., kiedy to przejęto pięć klas z Tak Nga School. Budynek został ukończony we wrześniu 1972 roku. Posiadał 24 sale, 10 sal specjalnych i audytorium. Został nazwany Kolegium Matki Bożej Różańcowej.

W 1967 r. trzy siostry udały się do Tai Wan, by posługiwać w parafii. Rok później siostry zbudowały przedszkole w Tai Pei. W 1970 r. ojcowie ze Zgromadzenia Misji Zagranicznych z Maryknoll poprosili zakonnicę o przejęcie Szkoły Podstawowej im. Papieża Piusa XII w Ngau Tau Kok. Zgodziły się na to z wdzięcznością.

W 1966 r. siostry otrzymały swoją pierwszą matkę generalną, mianowaną przez biskupa Hong Kongu na sześć lat. W 1971 r. w zgromadzeniu miało miejsce wielkie wydarzenie – pierwsza kapituła generalna. Trwała niemal miesiąc – na przełomie lipca i sierpnia. W tym

czasie zostały opracowane konstytucje. Kapituła przebiegała w dwóch sesjach: pierwsza zajmowała się administracją, finansami, formacją i apostołatem, druga życiem konsekrowanym, wspólnotowym i duchowym. Od 1 do 14 sierpnia 1978 r. odbyła się druga kapituła generalna, podczas której wybrana została druga matka generalna.

3. Tożsamość

Zgromadzenie zostało założone, aby katechizować dziewczęta i posługiwać chorym, a także by krzewić świętą wiarę katolicką i oddawać większą chwałę Bogu. W każdej okoliczności siostry są wezwane, aby służyć Panu w świętej radości i głosić Ewangelię królestwa słowami i czynami, zgodnie z celem zamierzonym przez założyciela: „Będą się wyróżniać przez gorliwość o zbawienie dusz i większą chwałę Bożą” (art. 4); „Należy bardzo miłować dusze. Miłość niech nas uczy, jakie środki zastosować dla czynienia dobra duszom” (art. 5). Główna misja polega na wychowywaniu młodzieży oraz duszpasterskiej posłudze parafialnej (art. 6).

Oprócz wychowywania dziewcząt w szkołach podstawowych i średnich siostry w różnych parafiach pomagają kapłanom głosić Dobrą Nowinę.

4. Sytuacja aktualna

Zgromadzenie liczy 19 sióstr profesek: 12 w Hong Kongu, 1 w Calgary (Kanada) i 7 w Shaoguan (Kanton, Chiny). Dom generalny znajduje się w Hong Kongu (Fa Po Street, Yau Yat Chuen, Kowloon). Siostry prowadzą szkołę podstawową i dwie szkoły średnie w Hong Kongu.

Kandydatki w momencie wstąpienia do postulatu muszą mieć przynajmniej 18 lat. Postulat trwa przynajmniej 6 miesięcy, nowicjat 2 lata. Nowicjuszkі muszą odznaczać się dobrym zdrowiem, szlachetnym charakterem i przynajmniej średnim wykształceniem. Profesję wieczystą składa się po 6 latach.

Przynależność do Rodziny Salezjańskiej

Zgromadzenie zostało przyjęte jako grupa Rodziny Salezjańskiej 28 lipca 2005 roku. Siostry dzielają charyzmat salezjański przekazany im przez założyciela – świętego misjonarza salezjanina, pierwszego salezjańskiego męczennika.

Zgromadzenie zawsze otrzymywało i nadal otrzymuje kierownictwo duchowe ze strony współbraci salezjanów i w swojej misji wychowawczej wobec młodzieży stosuje system prewencyjny ks. Bosko. Uczestniczy we wszystkich ważniejszych wydarzeniach Rodziny Salezjańskiej: celebracjach, liturgii, dniach studiów, inicjatywach duszpastersko-wychowawczych oraz duszpasterskich organizowanych przez Konsultę Rodziny Salezjańskiej. Pełne gorliwości apostołskiej siostry współpracują z salezjankami i salezjanami w programie duszpasterskim w Shitan (Chiny centralne).

5. Wyzwania przyszłości

Obecnie zgromadzenie jest bardzo małe. Wydaje się jednak, że są pewne znaki nadziei związane z nowymi i liczniejszymi powołaniami w Chinach. Jest nadzieja, że w przyszłości, z pomocą Bożą, zgromadzenie będzie mogło działać i rozkwiąć, aby królestwo Boże mogło być głoszone wszystkim.

Misja: „College of Our Lady of the Rosary” w Yau Yat Chuen, Kowloon

24.

Nowa forma życia konsekrowanego

Uczniowie (DISC)

Ks. Joe D'Souza

Chattisgarh (Indie), 1976 r.

1. Założyciel i początki

W 1973 r., w czasie gdy ks. Joe D'Souza SDB był odpowiedzialnym za budzenie powołań w diecezji Krishnagar, pewna grupa starszych dziewcząt żyjących w swoich rodzinach i podejmujących pracę zawodową, nie chcąc zostać zakonnice ani wyjść za mąż, zwróciła się do niego, wyrażając pragnienie ofiarowania się Bogu. Tak zrodziła się idea instytutu świeckiego – rozpoczęły się okresowe spotkania o charakterze dni skupienia, kierownictwo duchowe i stała formacja. Wkrótce liczba dziewcząt wzrosła do szesnastu.

W 1979 r., gdy ks. Joe został przeniesiony do parafii Jokbahla w diecezji Raigarh, idea uczennic i ich rozwój znalazły bardziej sprzyjające środowisko. Na terenie tej rozległej parafii znajdowało się 60 odległych wiosek. Stanowiły one wielką wspólnotę katolicką, dobrze ugruntowaną w wierze, lecz żyjącą w wielkim ubóstwie. Na zaproszenie biskupa i kapłanów diecezji Raigarh, aby zaangażować się na tym polu apostołatu, dziewczęta odpowiedziały dyspozycyjnością. Praca apostołaska uczennic zaczęła przynosić owoce w różnych częściach parafii. Wędrując zawsze po dwie, uczennice odwiedzały kolejne wioski, a ich ewangeliczne świadectwo wywierało na mieszkańcach wielkie wrażenie. Stopniowo także inne diecezje zaczęły prosić uczennice o obecność i posługę.

Pierwsi uczniowie z ks. Joe D'Souza sdb

Pierwsza grupa salezjańska (1973 r.)

2. Historia od założenia do dzisiaj

W ciągu dekady, w latach 1979–1989, ks. Joe wyznaczył uczennicom i uczniom ściśle określony styl życia. Wzmocnił charyzmat i wskazał, że tereny potrzebujące są pierwszorzędnym miejscem ich apostołatu. Podkreślił potrzebę zdania się na gościnność mieszkańców oraz wymóg całkowitego zaangażowania się w wypełnianie nakazu Jezusa: „Idźcie na cały świat i głoscie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu” (Mk 16,16). Ksiądz Joe otrzymał pozwolenie na zamieszkanie w Kunkuri, w diecezji Jashpur, aby móc zajmować się stowarzyszeniem. Odwiedzając różne regiony, gdzie uczennice pełniły swoją służbę, miał możliwość doradzania im, kierowania nimi oraz nawiązywał kontakt z duchowieństwem, pod którego opieką spełniały swoją misję. Towarzystwo Salezjańskie, akceptując projekt sformułowany przez ks. Joe i uznając go jako założyciela i przewodnika stowarzyszenia „Uczniowie”, włączyło instytut do Rodziny Salezjańskiej. Ksiądz Joe, wspomagany przez współbraci, kontynuuje swoją pracę jako kierownik i przewodnik stowarzyszenia.

W 1983 r. pewna liczba młodych mężczyzn, widząc pracę sióstr uczennic, poczuła się zachęcona, by włączyć się do instytutu jako bracia i diakoni. Zostali przyjęci i posłani, pojedynczo lub po dwóch, aby pomagać w różnych parafiach diecezji i w dziełach innych zgromadzeń, które o nich prosiły, jako ewangelizatorzy, katecheci, wykładowcy akademicy, prowadzący internaty i administratorzy.

W 1992 r. bp Krishnagar Lukas Sirkar SDB, wieloletni towarzysz ks. Joe, od samych początków współpracujący z uczniami, zatwierdził i powołał do istnienia Uczniów jako pobożne stowarzyszenie swojej diecezji. W kwietniu 2000 r. bp Ambikapur Patras Minj SJ, który od 1983 r. był kapłanem grupy stowarzyszenia, zanim został prowincjałem i biskupem, zatwierdził stowarzyszenie jako oparte na regule stowarzyszenie publiczne.

Zatwierdzenia ze strony władz kościelnych, obiecujące rekomendacje i prośby ze strony licznych biskupów i instytucji kościelnych, wzmocniły w ks. Joe przekonanie o ważności i aktualności stowarzyszenia. Dzięki temu mógł dokładniej określić jego tożsamość, konkretniej wyodrębnić charyzmat i ducha instytutu, wytyczyć odznaczającą się prostotą regułę życia i rozwinąć duchowość właściwą dla poszczególnych członków, jak i dostosowaną do potrzeb poszczególnych regionów i krajów, w których podejmują działalność.

Podjął się organizacji i koordynacji ponad 415 członków rozproszonych w 184 centrach w 51 diecezjach w Indiach i za granicą, by z entuzjazmem i pasją utwierdzić założony instytut, zapewniając w ten sposób jego wzrost i stabilność charyzmatu. Kierował się troską, by spełniać „wszystko godnie i w należyłym porządku” (1 Kor 14,40). 5 października 2016 r. Kongregacja ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego w Watykanie zatwierdziła instytut jako nową formę życia konsekrowanego.

3. Tożsamość

Zgromadzenie Uczniów – nowa forma życia konsekrowanego, skupiająca siostry, braci i diakonów – zostało założone w 1973 r. przez ks. Josepha D’Souza SDB w diecezji Krishnagar.

Główną patronką zgromadzenia jest Maryja Wspomożycielka. Innymi patronami, zgodnie z poszczególnymi aspektami zgromadzenia, są: św. Józef (świeckość), św. Jan Bosko i św. Franciszek Salezy (miłość wychowawcza i system prewencyjny), św. Paweł, św. Fanciszek Ksawery i św. Teresa od Dzieciątka Jezus (apostolat misyjny).

Instytut praktykuje system i metodę wychowawczą ks. Bosko, który naśladując Jezusa Dobrego Pasterza, swoją działalność wychowawczą i duszpasterską oparł na rozumie, religii i miłości. Żył i przebywał z młodymi. Ta metoda pomaga rozpoznawać i szanować obraz Boży w każdej osobie i upodabniać się do tego obrazu przez dawanie siebie w darze wielkodusznej miłości. System prewencyjny pobudza uczniów do towarzyszenia ubogim w ich cierpieniach i życiu codziennym. Motto instytutu brzmi: „Idźcie zatem i nauczajcie wszystkie narody”.

Jego charyzmatem jest „zwiastować Dobrą Nowinę tym, którzy jej potrzebują, szczególnie na obszarach wiejskich”. Misją zaś – „głoszenie miłości Bożej” i zwiastowanie Ewangelii za przykładem apostołów, pierwszych uczniów Jezusa, przez służbę najuboższym i najbardziej potrzebującym, podejmowaną zgodnie z duchowością salezjańską, wyróżniającą się naśladowaniem ks. Bosko w stylu Dobrego Pasterza.

Instytut inspirowany jest osobą Chrystusa. Naśladując 12 apostołów i 72 uczniów, członkowie idą po dwóch, niekiedy w małych grupach, do odległych wiosek i nowych parafii, gdzie są większe potrzeby i gdzie

Uczennice zaangażowane w naukę szycia

Siostra Tripti wraz z siostrą Renu robią różańce

Grono uczennic w 1973 r.

trudno jest dotrzeć. Zwiastują miłość Boga Ojca, Syna i Ducha Świętego wszystkim, szczególnie potrzebującym, ubogim, grzesznikom, chorym, sierotom, wdowom, dzieciom, młodym, starszym i niepełnosprawnym. Żyją pośród ludzi (jako sól, zaczyn, światło, ziarno) i za przykładem Dobrego Pasterza odwiedzają ich w ich domach, barakach i na ulicach. Przyjmują pożywienie i mieszkanie, które ludzie i księża proboszczowie im ofiarują. Pracują, uwzględniając wiek, zdrowie, inteligencję, kwalifikację i sytuację; modlą się, uczą, otaczają opieką, służą, uświęcają się i cierpią jak Chrystus.

Przynależność do Rodziny Salezjańskiej

Uczniowie zostali przyjęci przez inspektorię w New Delhi w 1998 r. i uznani przez przełożonego generalnego salezjanów jako grupa Rodziny Salezjańskiej w 2009 roku.

Do cech salezjańskich charakteryzujących instytut należą: ukierunkowanie apostołskie, styl życia i metody wychowawcze, żywe poczucie Kościoła lokalnego, podejmowanie pracy wśród osób szczególnie ubogich i potrzebujących, żarliwa pobożność do Maryi Wspomożycielki (wzór słuchania słowa Bożego, akceptacji woli Bożej, odwiedzin i pomocy potrzebującym, otwartości na Ducha Świętego i obecności wśród apostołów i uczniów w dziele ewangelizacji), duch rodzinny, ubóstwo, praca, prostota i radość, oddanie się i odwaga, system prewencyjny (obecność salezjańska, amorevolezza, dialog), duszpasterstwo młodzieży.

4. Sytuacja aktualna

Instytut liczy 350 sióstr i 65 braci, którzy współpracują z 7 zgromadzeniami. Dom generalny sióstr mieści się w Shishya Niketan Shantipara, Kunkuri, Chhattisgarh (Indie). Instytut posiada 7 centrów koordynacji: Krishanagar (Bengal Zachodni), Kunkuri (Chhattisgarh), Jhabua (Madhya Pradesh), Tinsukia (Assam), Ambikapur (Chhattisgarh), Jagdalpur (Chhattisgarh) i Sycylia (Włochy). O każde z tych centrów troszczy się koordynatorka ze swoją radą. Dom generalny braci znajduje się w Don Bosco Ashram, Raidanr P.O. Narayanpur Dt., Jashpur, Chhattisgarh. Według ostatnich statystyk z 2019 roku Uczniowie są obecni w 51 diecezjach: 42 w Indiach i 9 za granicą (w jednej diecezji w Peru i w Ameryce Południowej i w 8 diecezjach we Włoszech).

5. Wyzwania przyszłości

- **Wyzwanie:** wielu biskupów i wiele zgromadzeń pragnęłoby, aby nasze siostry i bracia byli zatrudnieni w szkołach, internatach i w administracji, a nie w bezpośredniej ewangelizacji. To oddala nasze siostry od charyzmatu zgromadzenia, chociaż może nie budzić zastrzeżeń w odniesieniu do braci, ponieważ ich charyzmatem jest, jak w przypadku 7 diakonów, towarzyszenie kapłanom i biskupom w szkołach, internatach, w parafiach i w administracji.
- **Plany na przyszłość:** stopniowo wycofywać siostry ze szkół, z internatów i administracji i kierować je do bezpośredniej ewangelizacji. W przyszłości wszystkie nowe centra będą służyły wyłącznie bezpośredniej ewangelizacji.

Uczennica w trakcie wykonywanych prac. Peru

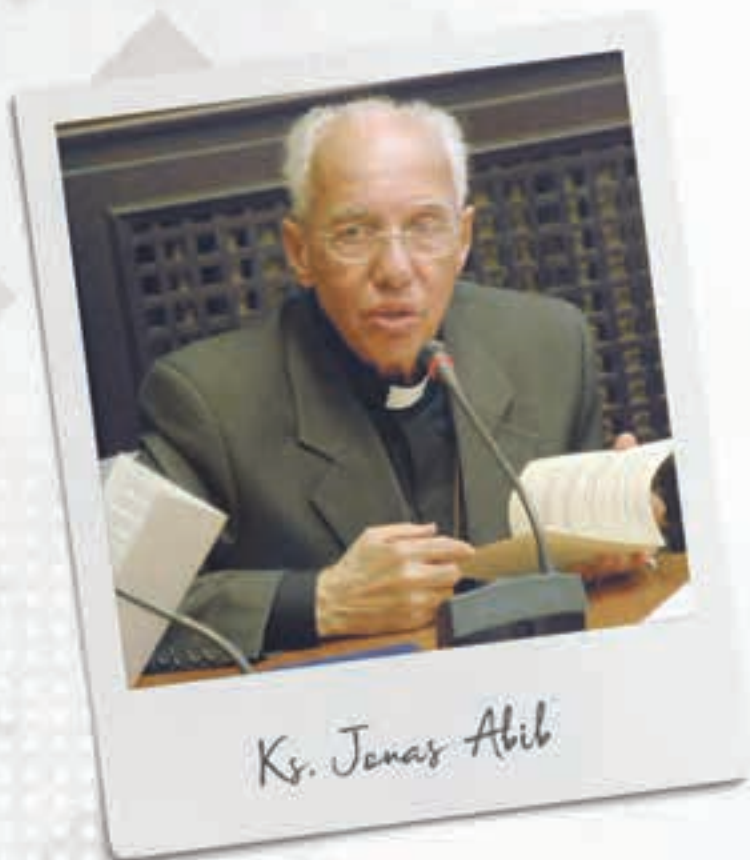

Siostry – uczennice z Saraskombo

25.

*Prywatne stowarzyszenie wiernych świeckich
na prawie papieskim*

Wspólnota Pieśń Nowa (CN)

Ks. Jonas Abib

Brazylia, 1978 r.

Canção Nova

1. Założyciel i początki

Wspólnotę Pieśń Nowa (Canção Nova) założył 2 lutego 1978 r. ks. Jonas Abib. Ten kapłan swoją salezjańską drogę powołaniową rozpoczął w 1949 r. w kolegium São Manoel w Lavrinhas w stanie São Paulo. Na kapłana został wyświęcony 8 grudnia 1966 roku.

W 1968 r. wraz z innymi współbraćmi rozpoczął pracę wśród młodzieży, organizując spotkania w Campos do Jordão. Był to wówczas ruch pionierski, łączący nauczanie, muzykę i dynamikę grupy. Służba młodzieży – także nocą, po pracowitym dniu – osłabiła jego siły i zachorował na gruźlicę. Pozostał przez trzy miesiące w Campos do Jordão, aby podreperować zdrowie. Jego zaangażowanie na rzecz młodzieży było tak wielkie, że także w szpitalu organizował niewielkie spotkania młodych pacjentów, co zwróciło uwagę lekarzy. Skoro tylko odzyskał zdrowie, lekarze zwrócili się do jego przełożonych, aby natychmiast go zabrali, ponieważ przesadza ze swoją aktywnością.

Współzałożycielka i współzałożyciel wspólnoty Canção Nova, Luzia De Assis Santiago i Wellington Jardim, wraz z ks. Jonaszem Abibem na audiencji u Jana Pawła II

Ksiądz Mario Bonatti wspomina: „Ksiądz Jonas cierpiał na tę samą chorobę, na którą cierpiał ksiądz Bosko: oszalał na punkcie młodości i nie oszczędzał się”.

Ksiądz Jonas został przeniesiony z São Paulo do Kolegium São Joaquim di Lorena. Otrzymał nowe i jedyne zadanie – objąć obowiązki wykładowcy eklezjologii w seminarium. Ten spokojny etap jego życia nie trwał jednak długo, ponieważ zostało mu powierzone kierownictwo duchowe katedry Nossa Senhora da Piedade.

W listopadzie 1971 r. ksiądz Jonas poznaje duchowość katolickiej odnowy charyzmatycznej, a rok później po raz pierwszy doświadcza tak zwanych seminariów nowego życia w Duchu. Ponownie rozpoczyna spotkania z młodymi. Aby móc zapewnić im miejsce spotkań, otrzymuje rodzaj farmy w Areias i zakłada stowarzyszenie Pieśń Nowa (Canção Nova).

Znaczącym faktem, który poprzedził założenie wspólnoty była rozmowa z biskupem Loreny Antônio Afonso de Miranda, który w 1976 r. wręczył kapłanowi posynodalną adhortację apostołską Pawła VI *Evangelii nuntiandi*, prosząc, aby zrobił coś dla młodości. Tak zrodziło się doświadczenie katechumenatu – pogłębiany kurs katechezy dla młodych.

Z czasem formacja i towarzyszenie młodym stawały się coraz bardziej wymagające i usystematyzowane. Widząc potrzebę własnego miejsca dla uczestników, w 1977 r. ks. Jonas wybudował w Queluz dom rekolekcyjny nazwany Pieśń Nowa (Canção Nova) – w „*Domu Maryi*”.

2. Historia od założenia do dzisiaj

Jest listopad 1978 r., uroczystość Chrystusa Króla, gdy ks. Jonas rzuca wyzwanie młodym uczestnikom tego spotkania: „Kto jest gotowy zostawić swój dom i przyjść, aby żyć we wspólnocie i pracować dla ewangelizacji?”. Z początkiem następnego roku dwudziestu młodych – chłopcy, dziewczęta i trzy siostry salezjanki – rozpoczęło z ks. Jonaszem doświadczenie wspólnotowe,

Centrum medyczne Ojca Pio w Cachoeira

pierwszy załączek wspólnoty. Zaczęto nagrywać na kasyety nauczanie, dając początek pierwszym nagraniom audio, które w przyszłości miały się rozwinąć w departament audiowizualny (DAVI).

Mnich benedyktyński br. Cyprian Chagas ofiaruje ks. Jonasowi magnetofon i profesjonalny sprzęt, które pozwalają nagrywać pierwsze programy radiowe. Także w tym przypadku dokument *Evangelii nuntiandi* okazał się przewodnikiem dla wspólnoty:

„Kościoł byłby winny przed swoim Panem, gdyby nie używał tych potężnych pomocy, które ludzki umysł coraz bardziej usprawnia i doskonali. Za ich pośrednictwem głosi orędzie, jakie mu zostało powierzone, «na dachach»(72); w nich znajduje nowe i skuteczne formy świętego oddziaływania, współczesną ambonę; poprzez nie może przemawiać do rzesz”. (Paweł VI, EV 45).

Bez żadnej finansowej pomocy ks. Jonas podjął odważną decyzję i kupił Radio Bandeirantes AM w Cachoeira Paulista, mieście, w którym obecnie znajduje się siedziba Canção Nova. Była to mała rozgłośnia o niewielkim zasięgu, która stała się początkiem wielkiego przedsięwzięcia medialnego. W 1982 r. powstaje Fundacja João Paulo II, mająca na celu finansowanie systemu medialnego Canção Nova.

Pragnienie poszerzenia zakresu głoszenia słowa Bożego poprowadziło wspólnotę do uruchomienia także telewizji. 8 grudnia 1989 r. miała miejsce pierwsza bezpośrednia transmisja celebracji mszy świętej ku czci Niepokalanej i dla uczczenia 25. rocznicy święceń kapłańskich księdza Jonasa Abiba.

Aktualnie Sistema Canção Nova de Comunicação obejmuje radio, telewizję, internet, czasopisma, sieci społecznościowe, księgarnię, wydawnictwo i studio nagrań.

Innym wymiarem ewangelizacji jest sieć oddziaływania społecznego, z propozycją wychowawczą, społeczno-kulturalną, asystencją merytoryczną i promocją życia.

Po latach intensywnej pracy 12 października 2008 roku wspólnota Pieśń Nowa otrzymała zatwierdzenie papieskie i od 21 stycznia 2009 r. stanowi część Rodziny Salezjańskiej.

3. Tożsamość

Wspólnota Pieśń Nowa jest międzynarodowym prywatnym stowarzyszeniem wiernych świeckich na prawie papieskim. Jej charyzmatem jest osobiste doświadczenie Jezusa Chrystusa w mocy Ducha Świętego.

Misją wspólnoty jest ewangelizowanie, głoszenie Jezusa i nowego życia, które On nam daje bądź przez spotkania modlitewne, bądź przez mass-media. Wspólnota jest także zaangażowana w wychowanie, opiekę zdrowotną, sztukę, kulturę i promocję społeczną, z uwzględnieniem specyficznego celu: przyczynić się do konkretnej przemiany człowieka i struktur społecznych.

Przynależność do Rodziny Salezjańskiej

Ksiądz Bosko był obecny w życiu ks. Jonasa już od momentu jego narodzin. Jego matka, kiedy już znalazła się w szpitalu, mimo prób nie mogła wydać go na świat.

Usłyszała wtedy, jak w sąsiedniej sali mówiono o nowym świętym dla młodzieży, jakimś ks. Janie Bosko. Zwróciła się więc do niego

Wizyta przełożonego generalnego ks. Angela Fernándeza Artime w Instytucie Canção Nova

ze szczerą modlitwą za dziecko, które miało się urodzić. I otrzymała łaskę cudu. Na skutek tego zdecydowała się poświęcić swoje nowo narodzone dziecko opiece ks. Bosko.

Rodzina przeżywała wiele trudności finansowych wskutek problemów z oczami, na które cierpiał mały Jonas. Zostali zmuszeni do przeniesienia się do São Paulo. W stolicy regionu chłopiec zaczął uczęszczać do dzieła o charakterze społecznym, prowadzonego przez siostry Bożej Opatrzności, które za patronkę miały Maryję Wspomożycielkę.

Opowiada się, że pewnego razu przybył do sióstr pewien salezjanin, który tak później mówił o ks. Jonaszu: „Był tak radosny, że powiedział mi wtedy: chciałbym być księdzem. Kocham mojego proboszcza, lecz chciałbym być salezjaninem”. Tak właśnie dalej potoczyły się jego losy – uczęszczał do salezjańskich szkół technicznych, gdzie uczył się grafiki, co było dla niego znakiem od ks. Bosko i co poprowadziło go do realizacji powołania.

Zostawszy salezjaninem, wzrastał w miłości do młodzieży. Wciałał w życie motto św. Jana Bosko: „Wystarczy, że jesteście młodzi, abym was bardzo kochał!”. Można powiedzieć, iż w całej aktywności ks. Jonasa głównym impulsem była miłość do młodych.

*Uroczystość zatwierdzenia Wspólnoty przez Stolicę Apostolską (3 listopada 2008 r.).
Wystąpienie ks. Pascuala Cháveza, przełożonego generalnego salezjanów*

Od pierwszych spotkań, przez powstanie wspólnoty i dzięki zdolności przemawiania do młodych za pomocą muzyki, gestu i słowa formuje „nowych” mężczyzn i kobiety, bez obawy zapraszając ich do świętości.

Ksiądz Jonas mówi, że wspólnota Pieśń Nowa jest przedłużeniem snu ks. Bosko – wspólnotą młodych, która żyje całkowicie dla ewangelizacji, mając świętość za cel ostateczny.

Obecność Maryi

Ksiądz Bosko wiele razy mówił, że wszystko uczyniła Maryja. Od początku wspólnota Pieśń Nowa uznaje macierzyńską i dyskretną obecność Matki Jezusa. Canção Nova jest Domem Maryi.

Pierwszy budynek TV Canção Nova

4. Sytuacja aktualna

Naśladując księdza Bosko, wspólnota angażuje się w proces formacji permanentnej. Mężczyzna i kobieta są zawsze na drodze wzrostu ludzkiego i duchowego, aż do osiągnięcia wzrostu i dojrzałości Chrystusa, człowieka doskonałego. Celem jest zawsze formowanie „nowych” ludzi dla „nowego” świata, zgodnie z radą księdza Bosko: dobrzy chrześcijanie i uczciwi obywatele.

System prewencyjny

System prewencyjny jest obecny nie tylko w wychowawczym środowisku Instytutu Don Bosco, lecz w całej wspólnotcie. To właśnie dzięki wspólnotcie uczymy się poznawać, kochać i respektować Pana w synowskiej wolności i świadomie wybierać dobro ze względu na Jego dobroć, piękno i prawdę. Jednocześnie uczymy się być odpowiedzialni za własny proces nawrócenia i współodpowiedzialni za nawrócenie innych. Żyjemy we wspólnotcie, aby ewangelizować, a ewangelizując samych siebie, stajemy się zdolni nieść Ewangelię innym.

Uświęcona praca

Canção Nova jest wspólnotą pracy dla królestwa niebieskiego. Wspólnota żyje – jak ksiądz Bosko, który spalał się dla młodzieży swoich czasów – całkowicie poświęcając się misji zbawiania dusz. Nie jest przypadkiem, że projekt ewangelizacji, realizowany po dziś dzień, jest projektem *Da mihi animas*. To nie slogan przywołany po to, by podtrzymać dzieło ewangelizacji, lecz projekt życia i misji.

Ubiór misjonarza

Przez jakiś czas myślano o stroju lub czymś podobnym, co mogłoby umożliwić innym rozpoznanie tożsamości misjonarskiej, lecz ks. Jonas wskazał na uśmiech jako jedyne widzialne narzędzie misjonarza Canção Nova. Jak mówi, powinno się ukazywać radość przynależności do Boga, nawet jeśli życie przynosi trudności i cierpienia.

Papieskie zatwierdzenie pomogło wspólnotcie w zorganizowaniu się z punktu widzenia instytucjonalnego. Zarząd generalny jest złożony z dziewięciu radców: przewodniczący (ks. Jonas Abib), wiceprzewodniczący, formator generalny, sekretarz generalny, ekonom generalny, radca ds. małżeństw, radca ds. kleryków, radca ds. celibatariuszy oraz dwóch radców generalnych.

Aktualnie wspólnota jest obecna w następujących krajach: Brazylia, Portugalia, Włochy, Francja, Mozambik, Stany Zjednoczone i Izrael.

W siedzibie wspólnoty katolickiej zostało otwarte diecezjalne sanktuarium poświęcone Ojcu Miłosierdzia, jako wyraz miłości miłosiernej Boga, który z otwartymi ramionami przyjmuje wszystkie swoje dzieci.

Członkowie wspólnoty mają za zadanie prowadzenie i utrzymanie tego sanktuarium.

5. Wyzwania przyszłości

Jednym z wyzwań wspólnoty Pieśń Nowa jest zachowanie wierności sposobowi życia i głoszeniu pryncypiów życia przy coraz pełniejszym zachowaniu tożsamości członków wspólnoty jako osób konsekrowanych, przyjmujących zobowiązania jako łaskę i odpowiedzialność. Pryncypiami wspólnoty są:

- **Autorytet i podporządkowanie** – życie ewangeliczną radą posłuszeństwa.
- **Zdanie się na Opatrzność** – życie ewangeliczną radą ubóstwa.
- **Zdrowe współistnienie między różnymi stanami życia** – życie ewangeliczną radą czystości.

Pierwsze miejsce spotkań modlitewnych w Rincão w latach 80.

26.

Zgromadzenie zakonne na prawie papieskim

Siostry Świętego Michała Archanioła

(CSSMA)

*Bl. Bronisława
Markiewicz*

Miejsce Piastowe (Polska), 1928 r.

1. Założyciel i początki

Zgromadzenie zostało założone pod koniec XIX w. przez bł. Bronisława Markiewicza (1842–1912) we współpracy z czcigodną słuźebnicą Bożą Anną Kaworek (1872–1936), która jest uważana za współzałożycielkę. Ksiądz Markiewicz, będąc salezjaninem, pragnął przeszczepić idee i dzieła ks. Bosko na ziemię Polski. Kiedy został proboszczem w Miejscu Piastowym w pobliżu Krosna (w tamtym czasie te ziemie stanowiły część Monarchii Austro-Węgierskiej), zaczął organizować instytucje wychowawcze i gromadzić kandydatki do Zgromadzenia Sióstr Salezjanek. Jesienią 1896 r. przybyła do Miejsca Piastowego s. Rozalia Zakrzewska CMW, aby wraz z ks. Piotrem Sikorą SDB przygotowywać kandydatki do życia zakonnego. Sześć z tych kandydatek 5 marca 1897 r. złożyło śluby (przyrzeczenia) prywatne.

Kiedy w późniejszym czasie ks. Markiewicz zaczął zakładać własne instytucje, te kandydatki zostały zaczątkiem powstającego zgromadzenia żeńskiego. Po jakimś czasie s. Anna Kaworek została przez siostry wybrana na przełożoną. Pod kierownictwem ks. Markiewicza organizowała życie wspólnotowe według przygotowanej przez niego reguły, bliskiej regule sióstr salezjanek. Rodząca się coraz liczniejsza wspólnota podejmowała pracę w organizowanych przez bł. księdza Markiewicza instytucjach wychowawczych w Miejscu Piastowym i w Pawlikowicach koło Krakowa.

Służa Boży Anna Kaworek

Początki dzieła wychowawczego w Miejscu Piastowym

2. Historia od założenia do dzisiaj

Wkrótce ks. Markiewicz zwrócił się do św. Józefa Sebastiana Pelczara, ówczesnego biskupa w Przemyślu, z prośbą o zatwierdzenie instytutu sióstr na poziomie diecezjalnym. Biskup jednak odmówił z powodu braku dostatecznej liczby kandydatek i słabego zabezpieczenia ekonomicznego wspólnoty.

Mimo odmowy kandydatki zdecydowały się pozostać z ks. Markiewiczem, godząc się być prostymi sługami i nadal wypełniając zadania, które wcześniej były im powierzone. Po śmierci założyciela nabyły działkę i rozpoczęły budowę domu dla siebie oraz dla osieroconych dziewcząt, poświęcając się nieustannie ich wychowaniu. Pozostały wierne swoim ideałom mimo przeszkód ze strony św. Józefa Sebastiana Pelczara. Po jego śmierci w 1924 r. ich sytuacja uległa diametralnej zmianie. Nowy biskup Anatol Nowak, po otrzymaniu od Kongregacji ds. Zakonów Nihil obstat, dekretem z dnia 21 sierpnia 1928 r. erygował Stowarzyszenie Sióstr Michała Archanioła jako instytut zakonny na prawie diecezjalnym. Tego samego dnia siostry otrzymały upragniony habit zakonny i rozpoczęły nowicjat.

29 września 1930 roku 54 siostry złożyły pierwszą profesję zakonną, a trzy lata później 49 z nich złożyło profesję wieczystą.

W przedłużającym się okresie (ponad 30 lat) oczekiwania na kościelne zatwierdzenie zgromadzenia doniosłą rolę odegrała czcigodna słuźebnica Boża matka Anna Kaworek. Poświęcając z miłością swoje życie wytrwałej pracy dla dobra dzieci oraz młodzieży ubogiej i opuszczonej, wzbudzała i podtrzymywała we współsiostrach nadzieję uzyskania zatwierdzenia zgromadzenia ze strony władzy kościelnej. Matka Anna Kaworek pełniła posługę przełożonej generalnej aż do końca swoich dni. 30 grudnia 1936 r. umierała w opinii świętości, zostawiając przyszłym pokoleniom idealny przykład wierności duchowi ojca założyciela i misji powierzonej zgromadzeniu.

Po zatwierdzeniu zgromadzenie rosło liczebnie i kontynuowało prowadzenie wielu dzieł wychowawczych w Polsce. W 1956 r. otrzymało od przewodniczącego Konferencji Episkopatu Polski dekret pochwalny, zatwierdzony następnie przez Kongregację ds. Zakonów. W ten sposób stało się instytutem zakonnym na prawie papieskim. W okresie komunizmu siostry nie mogły rozwijać dzieła wychowania, ponieważ rząd zakazał prowadzenia instytucji wychowawczych.

Udział wyższych przełożonych Michalitów w Międzynarodowej Konsulcie Rodziny Salezjańskiej w Turynie w 2015 r.

Poświęcały się zatem pracy katechetycznej w parafiach. Gdy sytuacja polityczna się zmieniła, powróciły do pracy wychowawczej, otworzyły nowe dzieła dla dziewcząt i organizowały oratoria. Aktualnie prowadzą również przedszkola, pracują w parafiach jako katechetki, zakrystianki, organistki, a także jako pielęgniarki.

3. Tożsamość

Zgromadzenie Sióstr Świętego Michała Archanioła, zwane siostrami michalitikami, jest instytutem zakonnym, w którym siostry łączą kontemplatywną postawę uwielbienia Boga z czynną miłością apostołską realizowaną przez służbę wychowawczą, katechetyczną, charytatywną i społeczną, w duszpasterstwie parafialnym i na misjach. Fundament życia sióstr wyrażony jest w dwóch sformułowaniach: „Któż jak Bóg?” oraz „Praca i powściągliwość”.

Przynależność do Rodziny Salezjańskiej

Podczas kapituły generalnej Zgromadzenia Sióstr Świętego Michała Archanioła, która odbyła się w 2007 r., postanowiono zwrócić się do Rady generalnej Towarzystwa Świętego Franciszka Salezego z prośbą o przyłączenie zgromadzenia do Rodziny Salezjańskiej. Oto niektóre fragmenty listu przełożonej generalnej dotyczące tej kwestii:

„Jako duchowe córki błogosławionego Bronisława odczuwamy głęboką więź rodzinną ze zgromadzeniem założonym przez św. Jana Bosko, od którego nasz założyciel zaczerpnął doświadczenie duchowe i charyzmat.

Analizując biografię naszego założyciela i jego dzieła, z łatwością można zauważyć wielki wpływ, jaki na jego osobę i jego misję miały Zgromadzenie Salezjańskie i osoba Księdza Bosko. (...)

Koleje życia pierwszych michalitek i cała historia naszego zgromadzenia pozwalają zauważyć doniosłą rolę formacji salezjańskiej otrzymanej za pośrednictwem bł. księdza Markiewicza, przekazanej całemu instytutowi. W tym duchu formowały się wszystkie pokolenia sióstr, które brały przykład ze swoich poprzedniczek, naśladowując ich pracowitość, umiarkowanie, wielkoduszność, bezinteresowną miłość do opuszczonych dzieci oraz ducha radosnej chwalby wobec Boga, dawcy wszelkiego dobra. (...)

Duch rodzinny, właściwy zgromadzeniom salezjańskim, przekazany także nam przez naszego błogostawionego założyciela, o którego zachowanie i umocnienie staramy się w naszej formacji, skłania nas do potwierdzenia także w sposób formalny tych wspólnych, najgłębszych i najcenniejszych ideałów, które łączą nasze zgromadzenia”.

22 stycznia 2009 r. przełożony generalny salezjanów ks. Pascual Chavez Villanueva, w obecności przełożonej generalnej matki Natanaeli Bednarczyk, odpowiedzialnych generalnych grup należących do Rodziny Salezjańskiej i około 340 uczestników Dni Duchowości Salezjańskiej, oficjalnie ogłosił, że Zgromadzenie Sióstr Świętego Michała Archanioła jest częścią Rodziny Salezjańskiej.

4. Sytuacja aktualna

Obecnie zgromadzenie liczy 254 sióstr. Rozwijają one swoją posługę przede wszystkim w Polsce, ale także we Włoszech, Niemczech, Francji, na Białorusi, Ukrainie i w Kamerunie. Aktualnie zgromadzenie prowadzi: 3 szkoły dla tysiąca dzieci; instytuty wychowawcze w 6 miejscach, gdzie wychowuje w pełnym wymiarze czasowym 80 dzieci; w 8 miejscach oratoria dla 625 młodych ludzi; przedszkola dla 930 dzieci w 12 miejscach. Ponadto wiele sióstr katechizuje w szkołach i przedszkolach państwowych, obejmując nauczaniem i wychowaniem około 11 tysięcy osób. Siostry prowadzą także różne grupy parafialne, skupiające około 3 tysiące osób.

5. Wyzwania przyszłości

Obecnie siostry michalitki w Kamerunie, wśród wielu różnych posług, takich jak zarządzanie szkołami, oratoriami i przedszkolami, przychodnią lekarską, również angażują się w formację ludzi młodych. Dzięki tej pracy siostry mają już powołania i został otwarty nowy dom

formacyjny dla kandydatek i nowicjuszek.

Niedawno w Paragwaju powstał kolejny dom zakonny. Tam siostry michalitki posługują w oratorium oraz wśród najbiedniejszych dzieci i rodzin, które żyją w skrajnym ubóstwie w slumsach. Siostry, które pracują tam od trzech lat, przyjęły pierwsze powołania, dlatego też został tam otwarty dom nowicjatu. Nowe powołania i ich młodzieńczy entuzjazm budzą nadzieję na rozwój charyzmatu.

Od kilku lat rozwija się wspólnota *MICHAEL*, która skupia w swoich ośrodkach kobiety z różnych krajów i narodów. Idąc za przykładem św. Michała Archanioła i nowych Chórów Anielskich, włączają się one w uwielbienie Boga, walcząc o zbawienie dzieci i tych, którzy padają ofiarą różnych form niewolnictwa.

Pamiętając, że misją Zgromadzenia jest służenie najbiedniejszym, starają się wsłuchiwać w potrzeby współczesnych ludzi i pomagać dzieciom, młodzieży i rodzinom cierpiącym na różne formy ubóstwa. Pierwszym wyzwaniem Zgromadzenia jest przekazywanie duchowego dziedzictwa Założycieli wszystkim potrzebującym poprzez dzieła miłosierdzia. Chcą poprzez codziennie podejmowany trud dawać miłość i przywracać radość wielu osobom słabym i kruchym, ponieważ ludzie biedni potrzebują ofiarnych rąk i kochających serc innych osób, aby ponownie odczuć ciepło uczuć bycia kochanym oraz doświadczenia bliskości, aby pokonać samotność. Drugim wyzwaniem jest odkrywanie miejsc i przestrzeni, gdzie Kościół potrzebuje serca i rąk otwartych na wyzwania współczesnego świata.

Dzieci zgromadzone przed pomnikiem bł. Bronisława Markiewicza podczas dorocznej pielgrzymki do Miejsca Piastowego

27.

Zgromadzenie zakonne na prawie diecezjalnym

Siostry Maryi Wspomożycielki Wiernych (SMA)

Chennai (Indie), 1976 r.

Wizyta ks. Ángela F. Artime, przełożonego generalnego w siedzibie Zgromadzenia Sióstr Maryi Auxiliatrix

1. Założyciel i początki

Ziarno drzewa Zgromadzenia Sióstr Maryi Wspomożycielki zostało zasiane 13 maja 1976 r. przez salezjanina ks. Muthamthotila Antony'ego. Razem z czterema siostrami realizował on charyzmat przez wspieranie młodzieży biednej i zagrożonej, otaczając ją opieką. Rozpoczęli w dzielnicy Vyasarpadi w Chennai (Indie) od najbardziej zaniedbanych w społeczeństwie zarówno materialnie, jak i duchowo.

Gubernator Tamil Nadu jeszcze przed rokiem 1976 zorganizował w Vyasarpadi mieszkania dla przesiedleńców z Birmy, ale nie zabezpieczył im źródeł utrzymania. Przysłany wówczas do parafii w centrum Benedizioni salezjanin ks. Francis Schoolz na widok umierających i przestraszonych ludzi zrozumiał, że ta biedna ludność potrzebuje opiekuna, który pomoże jej w tym położeniu. Do tego zadania wyznaczył ks. M.C. Antony'ego SDB, wikariusza w parafii, aby zajął się uciśnionymi i pozbawionymi szans repatriantami oraz pomógł w realizacji marzeń o godnej egzystencji.

Z pewnym opóźnieniem ks. M.C. Antony przyjął to szczególne zadanie wraz z Legionem Maryi. Jako świadek potężnej traumy przeżywanej przez tych ludzi i fatalnych warunków, w jakich egzystowali zwłaszcza młodzi, postanowił powołać do istnienia zgromadzenie zakonne, którego posłannictwem byłaby praca wśród dziewcząt. Tak zostało powołane do istnienia Zgromadzenie Sióstr Maryi Wspomożycielki.

2. Historia od założenia do dzisiaj

Po śmierci założyciela, 23 stycznia 1990 r., pierwszy inspektor salezjanów w Chennai – ks. Vincent Durairaj mianował dyrektorem zgromadzenia ks. N.A. Josepha SDB, który w latach 1990–1997 wspierał je zarówno duchowo, jak i materialnie.

Ksiądz inspektor Camillus Fernando, inspektor Chennai, mianował ks. Rozario Krishnaraja SDB kolejnym asystentem kościelnym. Służył on pomocą przez kilka miesięcy.

Również ksiądz inspektor Bellarminie i ks. Mark Velankanni SDB wspierali je finansowo. Także inni salezjanie przyczynili się do umocnienia i wzrostu zgromadzenia.

Zgromadzenie, a pierwotnie pobożne zrzeszenie, zostało docenione i ogłoszone zgromadzeniem diecezjalnym przez arcybiskupa Madrasu–Mylapore abp. Aruldasę Jamesa w dniu 24 maja 1999 roku. Konstytucje zapisane przez założyciela, przejrane w świetle nauczania Kościoła i uzgodnione z lokalnymi potrzebami, zostały zatwierdzone przez abp. A.M. Chinnappa SDB, arcybiskupa Madrasu–Mylapore, 15 grudnia 2005 roku.

3. Tożsamość

Podążając za duchowością ks. Bosko, charyzmatem zgromadzenia jest „otoczenie opieką młodych dziewcząt, biednych i opuszczonych” na wzór Jezusa. Zgromadzenie zostało uznane jako grupa Rodziny Salezjańskiej 16 lipca 2009 roku.

Matka Josephine wraz ze swoją radą

4. Stan obecny

Ziarna zasiane na początku dzisiaj wzrosły i zakwitły jak drzewo rozwijające się zgodnie z charyzmatem założyciela ks. M.C. Antony'ego.

Zgromadzenie rośnie, licząc obecnie 108 sióstr wieczystych i 16 na ślubach czasowych, 11 nowicjuszek, 3 prenowicjuszki, 3 aspirantki i 17 kandydatek.

Obecnie zgromadzenie posiada 32 ośrodki w różnych regionach: w Tamilnadu, Kerali, Andhra, Bengali Zachodniej i Włoszech; rozprzestrzeniło się na teren 11 diecezji Tamilnadu: Chennai, Chingleput, Trichy, Vellore, Sivagangai, Thanjavur. Ośrodek w Kerali należy do diecezji Ernakulam, Eluru w Andhra, Raiganj w zachodniej Bengali. Zgromadzenie jest obecne także w diecezjach Vicenza i Trento we Włoszech.

Z pragnienia, aby żyć hasłem ks. Bosko „*Daj mi dusze, resztę zabierz*” płynnie zachęta do współpracy z innymi na kształt sieci lokalnych, prowincjalnych i regionalnych w gronie grup Rodziny Salezjańskiej; do udzielania pomocy młodzieży, żeby żyła pełnią życia, zwłaszcza w kontekście nowych form ubóstwa, w następujących aktywnościach:

Charyzmat Zgromadzenia jest następujący:

„Opieka nad biednymi i opuszczonymi młodymi dziewczętami”, tak jak czynił to Jezus.

Jednym z elementów programu Zgromadzenia w dziedzinie troski o powołania jest wzmocnienie formacji sióstr.

szkole krawieckiej; szkole maszynopisania, w szkole wieczorowej dla dzieci z ubogich dzielnic, domu dziecka, ośrodka wsparcia dziennego, domu starców, szkole podstawowej, żłobku, ośrodkach zdrowia, centrach przygotowania zawodowego, w pracy społecznej, organizacjach pozarządowych, eliminowaniu przymuszania do pracy nieletnich, pracy z plemionami, odwiedzaniu domów i w ewangelizacji.

5. Wyzwania na przyszłość

Zgromadzenie mierzy się z następującymi wyzwaniami: brakiem powołań, zmniejszającą się liczbą placówek (w działalności duszpasterskiej i społecznej) w różnych częściach Indii; słabym przygotowaniem akademickim sióstr; niedostosowaniem formacji do wyzwań dzisiejszego świata; brakiem odpowiedniego rozeznania w wartościach społeczno-ekonomicznych, religijnych i kulturalnych; słabym zaangażowaniem laikatu; nieuregulowaną sytuacją finansową; brakiem wyposażenia i podstawowej infrastruktury.

Zgromadzenie podejmuje następujące zadania:

- na polu powołaniowym: wzmocnienie formacji sióstr w kontekście dzisiejszego społeczeństwa;
- zbudowanie kaplicy adoracji dla sióstr do modlitwy o pokój na świecie;
- inwestowanie w kompetencje sióstr;
- wprowadzanie w życie realnego i bardziej popularnego podejścia do misji zgromadzenia;

- uruchamianie ruch chrześcijańskiego laikatu pod nazwą Przyjaciele Sióstr Maryi Wspomożycielki, aby jak najbardziej angażować świeckich;
- współpraca z lokalnymi organami w kwestiach finansowego utrzymania;
- działanie w sieci (networking) z innymi organizmami, takimi jak zgromadzenia zakonne, agencje rządowe i pozarządowe świeckie, w celu realizacji posłannictwa;
- przygotowanie projektu dla młodzieży zagrożonej i dla młodych, którzy po odbyciu kary więzienia wyszli na wolność;
- rozwijanie aktywności duchowej i społecznej wśród młodych dziewcząt jako główne zadanie zgromadzenia.

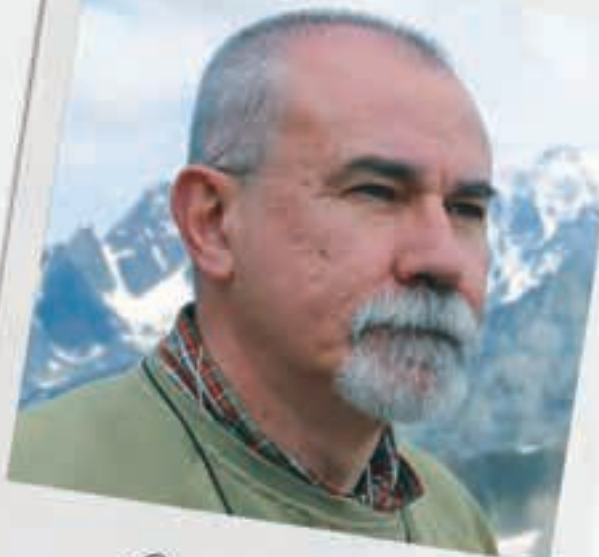

Spotkanie formacyjne sióstr

28.

Prywatne stowarzyszenie wiernych

Wspólnota Misji Księdza Bosko (CMB)

Guido Pedroni

Bolonia (Włochy), 1982 r.

31 stycznia 2015 r. Uroczystość Księdza Bosko w Colle. Posługa diakona Guido Pedroniego

1. Założyciel i początki

Przyglądając się historii w celu uchwycenia momentu pojawienia się inspiracji do założenia tej wspólnoty, okazało się, że nastąpiło to podczas celebracji Eucharystii w Rzymie w 1982 roku. Wtedy diakon Guido Pedroni założył pierwszą grupę misjonarską (1983), zapraszając do współpracy kilku animatorów z Oratorium Najświętszego Serca Pana Jezusa. Po kilku miesiącach dołączyło jeszcze kilkoro młodych ludzi. Początkowo dzieło misyjne dotyczyło Etiopii, która została powierzona w ramach projektu „Afryka” opiece inspektorii lombardzko-emiliańskiej.

2. Historia od początków do dzisiaj

Misyjną wrażliwość skierowano następnie na działalność wychowawczą pojmowaną jako misyjność, coraz bardziej stającą się świadectwem życia.

Wspólnotę powołano do istnienia jako organizację społeczną o własnym statucie w 1994 roku. Została ostatecznie zatwierdzona przez Kościół w momencie zatwierdzenia regulaminów życia w 2004 r., a przyjęto ją do Rodziny Salezjańskiej 15 stycznia 2010 roku.

Erygowanie wspólnoty pogłębiło zaangażowanie niektórych osób, które w pierwszych latach tworzyły „matkę – namiot”, czyli serce początków wspólnoty u boku założyciela. Wspólnota rozprzestrzeniła

się na inne kraje przez oratoria, ośrodki wychowawcze i domy dziecka, które tworzyły grupy i „namioty”; te ostatnie są faktycznie rdzeniami ożywiającymi całą strukturę wspólnot. Ponowne zagłębienie się w historię w ciągu ostatnich lat służyło wprowadzeniu statutu i regulaminów do codziennego życia. Wielkie znaczenie miały obchody dwóch zgromadzeń generalnych (światowych) w latach 2010 i 2016. Wielu członków wspólnoty dało świadectwo zaangażowania misyjnego w różnych krajach: z Włoch do Etiopii, na Madagaskar, do Burundi, Haiti i Ghany; z Madagaskaru do Burundi i Haiti; z Burundi do Ghany; z Argentyny do Ghany i Haiti; wreszcie z Chile do Haiti. Wspólnota wierzy, że „u podstaw leży wymiana międzyludzka, umożliwiająca spotkania osób. W ten sposób rozprzestrzeniają się idee i odnawia się zdrowa energia wspólnoty”. Budowanie i promowanie ducha wspólnoty dało okazję do wielu spotkań zorganizowanych we Włoszech dla ludzi ze wszystkich krajów, w których obecna jest wspólnota. Zorganizowano również spotkania grup stowarzyszenia w Ameryce Południowej.

3. Tożsamość

Wspólnota od 1983 r. za swoje trzy formacyjne kolumny uznaje jedność, miłość bratnią (caritas) i niezbędność. Od 1988 r. określa się jako wspólnota w drodze. Odkrywanie ojcostwa, które wyłania się z historii, oryginalność sposobu życia według systemu prewencyjnego opartego na czterech dynamizujących czasownikach (wierzyć–wzbudzać–angażować–tworzyć), charakterystyczna duchowość (duchowość poszukująca) pozwalają na zarysowanie oryginalnej tożsamości charyzmatycznej zgodnej ze wskazówkami byłego przełożonego generalnego salezjanów ks. Pascuala Chaveza, udzielonymi dla grup przynależących do Rodziny Salezjańskiej.

Ośrodek wychowawczy w Haiti

Zawsze konieczne było angażowanie do współpracy osób do różnych form działalności, wzbudzanie zainteresowania i ciekawości oraz oparte na solidnej i nieustannej formacji wychowywanie do odpowiedzialności za rodzaje aktywności i dzieła.

Pierwsze Zgromadzenie Generalne. Valdocco 2010 r.

Tworzenie prawdziwie głębokich relacji w szerokim znaczeniu wynika z wiary, że to Pan Bóg jest pierwszym budowniczym tych związków, że to jest droga do coraz silniejszego poczucia przynależności do wspólnoty i Kościoła w duchu poświęcenia się dla młodzieży.

Ciągłe poszukiwanie woli Bożej, a przede wszystkim tego, jak i gdzie ją zastosować, jest wszczepianiem wskazówek duchowości poszukiwawczej. Wiadomo, że horyzonty wychowawcze i sposób przeżywania wiary przesuwają się coraz dalej, na peryferie, które stale poszerzają swoje granice. Kluczowe i charakterystyczne jest w tym wypadku poświęcenie i gotowość do misyjności.

Formacja (co najmniej pięcioletnia) przewiduje pewne zobowiązania wobec Boga i wspólnoty, jest to swoista ścieżka wychowawcza i proces stopniowego włączania się we wspólnotę. Pierwszy krok nosi nazwę „Przyjęcie”, po nim następuje „Akt zaangażowania się”, a następnie „Akt wiary”. Wreszcie następuje „Akt poświęcenia się”, który reguły życia określają czymś pośrednim między obietnicą a ślubem. Po takim zobowiązaniu można otrzymać od głównego opiekuna szczególne polecenia na mocy posłuszeństwa nazwanego konwergencją.

4. Sytuacja obecna

Propagowanie wspólnoty polega na angażowaniu młodych i dorosłych, aby wzrastali w wierze i postępowali w przyjaźni i uświęceniu, na proponowaniu konkretnych form zaangażowania na rzecz najuboższych dzieci zgodnych z tożsamością salezjańskiej wspólnoty. Obecnie wspólnota składa się z 400 członków przynależących do 18 grup na różnych poziomach członkostwa, do tej pory w 7 różnych krajach.

Madagaskar. Wspólnota CMB w Henintsoa House

5. Wyzwania związane z przyszłością

Refleksja nad stanem misyjności, która objawia się w nieustannym poświęceniu się Bogu, wspólnocie i młodzieży, doprowadziła do rozeznania we wspólnocie roli **stałego diakonatu**.

Służba (diakonia) Maryi Bogu może być wzorem dla członków wspólnoty, aby pozostając we wspólnocie, przyjmować diakonat stały.

Oratorium w Burundi

29.

Zgromadzenie zakonne na prawie diecezjalnym

Siostry Maryi Królowej (SQM)

Sługa Boży Carla della Torre

Bangkok (Tajlandia), 2008 r.

1. Założyciel i początki

Podczas II wojny światowej ks. Carlo della Torre, salezjański misjonarz w Tajlandii, prowadził spotkania dla młodych kobiet w wiosce Thà Muang w prowincji Kanchanaburi, aby przygotować je do życia w służbie Bożej. Uczył je w klimacie rodzinnym wiary chrześcijańskiej, aby wiedziały, jak oddawać się Bogu i stawiać czoła trudnościom życia, zawsze szukając woli Bożej. Po wojnie sprowadził grupę do Bangkoku. W 1949 r. ksiądz Carlo stanął przed trudnym i zasadniczym wyborem powołaniowym: czy prosić o pozwolenie na opuszczenie Zgromadzenia Salezjańskiego, aby w diecezji Bangkok dbać o rozwój założonego przez siebie instytutu dla świeckich, czy zaprzestać swoich starań o ustanowienie instytutu dla świeckich, a pozostać salezjaninem. Z wielkim żalem opuścił zgromadzenie i został przyjęty przez biskupa diecezjalnego, który pozwolił mu poświęcić się w pełni instytutowi dla świeckich.

W dniu 3 grudnia 1954 r. abp Bangkoku Louis Chorin oficjalnie erygował Instytut Córek Królowej Maryi Niepokalanej jako świecki instytut kobiet na prawie diecezjalnym. W 1955 r. instytut przyjął pierwszych siedem profesek.

Siedziba Zgromadzenia na terenie Archidiecezji Bangkok

Ksiądz Carlo dbał o założony przez siebie instytut świecki przez całe życie i animował go zgodnie z duchem salezjańskim i z zapałem apostołskim skierowanym zwłaszcza ku najuboższej młodzieży.

Więcej informacji na temat założyciela ks. Carlo Della Torre SDB (1900-1982) można znaleźć na stronach 229–230 tej książki, które przedstawiają instytut „Córek Królowania Maryi – DQM”.

„Siostry Królowania Maryi - SQM” to grupa, która powstała z wcześniej powstałej grupy „Córek Królowania Maryi”.

2. Historia od początków do dzisiaj

Pierwsze Konstytucje Sióstr Marii Królowej zostały zatwierdzone przez Kurię Rzymską 3 grudnia 1954 roku. Zakonnice zostały uznane za Córki Maryi Królowej jako instytut świecki.

Ksiądz Carlo ze względów zdrowotnych poprosił w 1973 r. salezjanina o pomoc formacyjną, duchową i religijną dla założonego przez siebie instytutu. W 1974 r. ks. Carlo wysłał dwie siostry do Turynu, aby zdobyły formację zakonną u salezjanek i mogły zostać przyszłymi formatorkami. W tym czasie skierował prośbę do inspektora salezjanów ks. Praphona Chaichareona o pomoc w dostosowaniu drugiej wersji Regulaminów (1982).

Siostry Królowej Maryi

Po dokładnym zapoznaniu się ks. Carlo był bardzo zadowolony, co wyraził w swoim liście do swoich duchowych dzieci z 29 listopada 1980 roku.

Po śmierci ks. Carlo, 4 kwietnia 1982 r., Zgromadzenie Sióstr Maryi Królowej zwołało pierwszą kapitułę generalną dla zatwierdzenia trzeciej edycji Konstytucji (1986).

Jaśniej wyraża ona zakonny charakter życia: głębsza staje się formacja do życia wspólnotowego i życia w ubóstwie, przeżywanym wspólnotowo, aby wszystko było wspólne, aby głosić Dobrą Nowinę i prowadzić życie jako publiczne świadectwo o Chrystusie i jego Kościele. Zachowano jednak formę instytutu świeckiego. Może to wynikać z faktu, że Kościół wskazywał w sposób wyraźny różnicę między instytutami świeckim a zakonnymi przed zatwierdzeniem nowego Kodeksu Prawa Kanonicznego w 1983 roku.

Gdy w 2000 r. Kościół zaprosił wszystkie instytuty do powrotu do swoich źródeł, także instytut Sióstr Maryi Królowej dokonał refleksji na temat własnych początków i czerpiąc wzór z Kościoła powszechnego i lokalnego, podjął próbę ponownego rozeznania charyzmatu tych, które jako pierwsze składały w nim śluby. Refleksja utorowała drogę do powstania dwóch różnych form życia: jedna jest instytutem świeckim nazwanym Córkami Maryi Królowej, podczas gdy druga jest instytutem zakonnym o nazwie Zgromadzenie Sióstr Córek Maryi Królowej. Od 1 do 5 kwietnia 2008 r. odbyła się specjalna kapituła generalna dokonująca podziału.

Jednomyślną decyzją umożliwiono wszystkim dokonania w wolności osobistego wyboru wspólnoty w służbie Kościołowi zgodnie z charyzmatem założyciela. Następnie Zgromadzenie Sióstr Córek Maryi Królowej zwróciło się o oficjalne zatwierdzenie swojego zakonnej specyfiki, aby zakonny charyzmat życia, realizowany na początku w formie instytutu świeckiego, został oficjalnie zatwierdzony na piśmie równocześnie przez Kościół powszechny i lokalny.

Po korekcie Konstytucji i Regulaminów, dokonanej zgodnie ze wskazaniami Kongregacji Instytutów Życia Konsekwentnego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, ta sama kongregacja zasugerowała także zmianę nazwy – zarówno w języku tajskim, jak angielskim –

z Sióstr Córek Maryi Królowej na Siostry Marii Królowej, aby wyraźniej oddać podział i charakter wspólnoty.

3. Tożsamość

Siostry Maryi Królowej to zgromadzenie zakonne podlegające jurysdykcji diecezjalnej archidiecezji Bangkoku. Członkinie składają śluby czystości, ubóstwa i posłuszeństwa w odpowiedzi na wezwanie Boga i żyją we wspólnotach zakonnych.

Ich charyzmatem jest życie w siostrzanych wspólnotach, aby służyć Bogu i Kościołowi, naśladowując ducha Świętej Rodziny z Nazaretu za przykładem ks. Carlo della Torre, założyciela, który starał się zaszczerpić pobożność i ducha służby w sercu każdej siostry. Charyzmat uwidocznia się w żarliwej miłości do Eucharystii, w modlitwie, pracy, w miłości i szczególnym nabożeństwie do Najświętszej Maryi Panny, w radości i braterskich stosunkach, w atmosferze miłości, pokornego i wzajemnego szacunku oraz w naśladowaniu przykładu Świętej Rodziny z Nazaretu.

Przełożony generalny ks. Ángel F. Artime z dwiema siostrami Królowej Maryi

Przynależność do Rodziny Salezjańskiej

Zgromadzenie Sióstr Maryi Królowej miało szczególnie bliskie kontakty z salezjanami, zarówno ze względu na założyciela, jak i przez odziedziczony po nim rys duchowości salezjańskiej. Zgromadzenie Sióstr Maryi Królowej pragnie nadal otrzymywać formację od salezjańskich kapłanów dla utrzymania ducha założyciela. Zostało oficjalnie włączone do grona Rodziny Salezjańskiej w 2012 r. po oddzieleniu się od instytutu świeckiego.

Choreografia w Bangkoku (2008 r.)

4. Stan obecny

Misją zgromadzenia jest angażowanie się w budowanie królestwa Bożego przez modlitwę i działalność charytatywną wśród chrześcijan i niechrześcijan, ze szczególnym uwzględnieniem ubogich i bardziej pokrzywdzonych młodych ludzi, w ścisłej współpracy z miejscowym Kościołem. Zgromadzenie tworzą 24 zakonnice po profesji wieczystej, zakonnica na ślubach czasowych i nowicjuszka na drugim roku. Prowadzą pięć własnych szkół: dwie w Bangkoku, jedną w diecezji Surathani, jedną w Ayutthaya i nowo powstałą w diecezji Ubonratchthani. Siostry pracują również w dwóch szkołach w diecezji Bangkoku.

5. Wyzwania na przyszłość

Prawdziwym wyzwaniem jest wierne utrzymanie dziedzictwa duchowego i wytrwałość w postępowaniu.

30.

Zgromadzenie zakonne na prawach diecezjalnych

Siostry Wizytki od Księdza Bosko (VSDB)

Bp. Huberta
D'Resario

Shillong (Indie), 1983 r.

1. Założyciel i geneza

Trudna sytuacja biednych, niewykształconych i chorych mieszkańców peryferii i środowisk wiejskich była powodem bólu serca abp. Huberta D’Rosario, arcybiskupa Shillong-Guwahati. Odwiedzał potrzebujących wiernych osobiście podczas domowych wizyt.

Liczne modlitwy i rozważania doprowadziły go do wniosku, że odpowiednim rozwiązaniem na zastaną sytuację będzie powołanie do istnienia nowego zgromadzenia zakonnego. Dlatego 29 czerwca 1982 r., przy okazji miesięcznego spotkania księży, ogłosił: „Od lat myślę o tym, jak nieść pomoc do naszych wiosek i jak tam zanieść Ewangelię, żywe słowo naszego Pana Jezusa Chrystusa. Większość naszych wierzących na wsi dotknięta jest ubóstwem, brakami w edukacji i chorobami. Koniecznie potrzeba tam sióstr, które żyłyby między nimi i pomagały im się podźwignąć...”. Pragnął nowego zgromadzenia sióstr, które nie poprzestawałyby na doraźnych odwiedzinach zaniedbanych wsi, ale na stałe poświęciłyby się żyjącym tam biednym i potrzebującym.

Inicjatorki założenia Zgromadzenia

W święto Nawiedzenia NMP, 31 maja 1983 r., pomysł się ziścił, gdyż założone zostało Pobożne Towarzystwo Sióstr Nawiedzenia od Księdza Bosko.

Wcześniej, 29 maja 1983 r., dziesięć młodych kobiet z archidiecezji Shillong dotarło do klasztoru Matki Bożej, aby zbudować macierzysty ośrodek nowego zgromadzenia. 31 maja 1986 r. pierwsza grupa nowicjuszek złożyła śluby zakonne.

Założyciel chciał, aby siostry zachowywały mocną więź z rodzicami przez częste kontakty.

Z tego powodu 14 października 1993 r. założyły Stowarzyszenie Rodziców Sióstr Nawiedzenia od Księdza Bosko.

2. Historia od założenia do dzisiaj

Zgromadzenie początkowo pozostawało pod opieką Sióstr Naszej Misyjnej Pani, ale od 1992 r. siostry same przejmowały władzę w swoim zgromadzeniu, stale pozostając pod kierownictwem założyciela. Natomiast od 30 sierpnia 1994 r., czyli od dnia, w którym założyciel powrócił do swego Pana i Mistrza, siostry zostały zmuszone do przejścia całego trudu odpowiedzialności za tworzący się instytut.

Wreszcie Pobożne Towarzystwo Sióstr Nawiedzenia od Księdza Bosko 8 grudnia 1997 r. uznane zostało kanonicznie przez abp. Tarcisusza Resto Phanranga SDB zgromadzeniem na prawie diecezjalnym.

Zgromadzenie rozwijało się w wielu miejscowościach, otwierało kolejne wspólnoty sióstr, wzorem otwartej 31 stycznia 1988 r. wspólnoty pod wezwaniem Naszej Pani od Dobrego Zdrowia w Pomlakrai. Od 1997 r. zgromadzenie poszerzyło swój zasięg o Assam i sukcesywnie o inne regiony północno-wschodnich Indii, aż po Arunachal Pradesh, Tripura i Manipur. W 2012 r. zgromadzenie odpowiedziało na zaproszenie misji w Południowym Sudanie w Afryce, otwierając tam jeszcze jedną wspólnotę.

Czas adoracji eucharystycznej

3. Tożsamość

Arcybiskup Hubert D’Rosario założył to żeńskie zgromadzenie zakonne, obierając za patronkę i wzór Maryję w tajemnicy nawiedzenia. Oto Maryja, po pozytywnej odpowiedzi na słowo Boże w chwili zwiastowania, udaje się w pośpiechu do swojej kuzynki Elżbiety, bo ta mimo

Siostry oddające się różnym posługom misyjnym

starszego wieku była już w szóstym miesiącu ciąży. Nawiedzenie wprowadza w życie cnoty wrażliwości, ofiarności i dyspozycyjności, udzielając wsparcia przez bratnią służbę potrzebującym. Siostry, naśladowując przykład Maryi, postępują z radością i poświęceniem w wioskach na peryferiach i zaniedbanych dzielnicach miejskich.

Najważniejsze dla sióstr są m.in.: misja, styl życia, życie apostołskie, apostołskie życie we wspólnocie w Stowarzyszeniu Rodziców Sióstr.

Charyzmat misyjny sióstr przejawia się w służbie biednym i potrzebującym na peryferiach wiejskich i zaniedbanych dzielnicach miejskich. Siostry są posłuszne nakazowi Chrystusa „Idź, uczennico” i naśladowują Maryję w nawiedzeniu, z poświęceniem angażując się i wychodząc ku osobom w ich domach, aby ewangelizować i katechizować, nieść miłość, jedność, sprawiedliwość, pokój i radość Chrystusową.

Choreografia młodych sióstr

Rozwijają tym samym, zgodnie z duchem ks. Bosko, dogłębną promocję ludzką, zwłaszcza wśród młodzieży.

Przynależność do Rodziny Salezjańskiej

Zgromadzenie zostało oficjalnie przyjęte do Rodziny Salezjańskiej 25 stycznia 2012 roku. Chociaż obiera sobie za wzór i przewodniczkę Maryję, to nosi imię ks. Bosko. Założyciel pragnął, aby to zgromadzenie należało do Rodziny Salezjańskiej. Ponadto zgromadzenie czerpie natchnienie z misyjnego zapału ks. Bosko w realizacji swego życia i powołania.

Artykuł 2. §2 jego Konstytucji podaje: „Siostry żyją w swoim życiu miłością i wszystkimi innymi cnotami niezbędnymi do zachowania Konstytucji”. Posłuszeństwo papieżowi i Kościołowi, szczególna miłość do uboższej młodzieży, system prewencyjny, styl oratorski i radosny duch rodzinny – to niektóre aspekty salezjańskie, które stanowią treść życia i misji sióstr.

Stowarzyszenie rodziców

4. Sytuacja aktualna

Bezpośrednia ewangelizacja, katechizacja i duszpasterstwo przez wizyty w rodzinach stanowią główne zadania zgromadzenia. Siostry niosą odpowiedź na potrzeby duchowe osób i na przemiany społeczne, przez posługę doradztwa, animacji i organizowanie spotkań, szeroką działalność społeczną, posługę wychowania formalną i nieformalną, oraz asystencję zdrowotną, terapie specjalistyczne, ogólne działania kształtujące i tzw. *sujok therapy*.

Dom generalny sióstr znajduje się w Nongkseh, Upper Shillong, Meghalaya, w Indiach. Zgodnie ze statystykami z 2018 r. zgromadzenie cieszy się błogosławieństwem 142 sióstr po ślubach. Rośnie liczba sióstr oraz dzieci. Teraz liczy 29 placówek w Indiach i Południowym Sudanie.

5. Wyzwania na przyszłość

Doświadczenie pokazuje, że musimy zmierzyć się z wyzwaniami, których jest więcej niż oczywistych rozwiązań: rodziny w rozkładzie, różne uzależnienia i alkoholizm, brak nadziei i sensu życia, zwłaszcza wśród młodzieży, stanowią zmartwienia i codzienne wyzwania. Sytuacja ta mobilizuje do zdobywania kompetencji i osiągnięcia wrażliwości takiej, aby w każdy możliwy sposób nieść ratunek ofiarom i cierpiącym w tej sytuacji społeczeństwu.

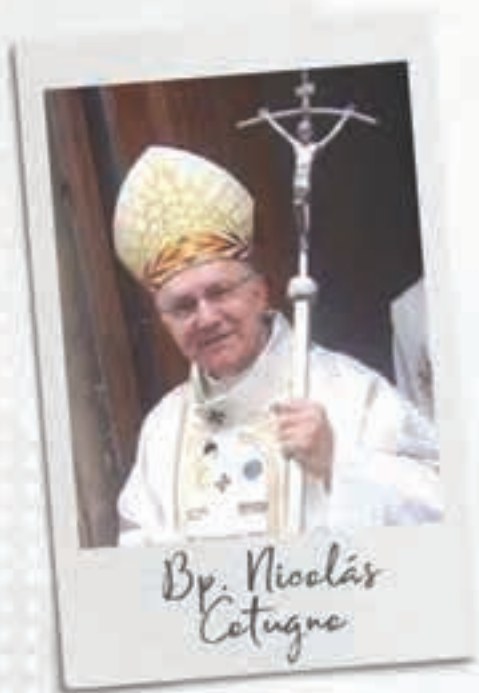
Patrząc z nadzieją w przyszłość, chcą uczyć się, jak pojmować i odczytać w sposób właściwy charyzmat, ducha i tradycje zgromadzenia przekazane przez założyciela.

31.

Publiczne stowarzyszenie wiernych

Bractwo Kontemplacyjne Maryi z Nazaretu

(FCMN)

Urugwaj, 1977 r.

1. Założyciel i początki

Inicjatywa Bractwa Kontemplacyjnego Maryi z Nazaretu bierze swój początek w 1957 r. w Como (Włochy). Późniejszy biskup Nicolás Cotugno, będąc w nowicjacie, chociaż odczuwał predyspozycje do życia kontemplacyjnego, został jednak zachęcony przez przełożonych do kontynuowania formacji w Zgromadzeniu Salezjańskim.

W 1964 r. ks. Egidio Viganò – później siódmy następca księdza Bosko – w odpowiedzi na ten jego stały niepokój mówił, że z charyzmatu salezjańskiego wypływa silne wezwanie do kontemplacji. W 1974 r. ks. Raineri, radca generalny ds. Rodziny Salezjańskiej, także zachęcał go entuzjastycznie. Wreszcie w 1975 r. ks. Cotugno otrzymał mocne wsparcie od bp. Gottardiego, biskupa pomocniczego Montevideo. W wigilię uroczystości Wniebowzięcia NMP w 1977 r. poświęciliśmy się naszej Pani jako bractwo kontemplacyjne. Biskup Gottardi podczas Eucharystii, w której uczestniczył także ks. Nicola Cotugno, powiedział: „Mogę was zapewnić, że bycie kontemplacyjnym w działaniu to podstawowy punkt odniesienia w naszym życiu i jest on głęboko osadzony w duchowości salezjańskiej”.

2. Historia od początków do dzisiaj

Dzięki grupie młodych ludzi – narzeczonych i małżeństw konsekrowanych z Montevideo, którzy od początku do końca 1986 r. zamieszkali w siedzibie bractwa – otworzyły się drzwi do nowego doświadczenia kontemplacyjnego.

Tworząc szeregi bractwa kontemplacyjnego, zobowiązali się oni z entuzjazmem do wierności temu powołaniu. Wysiłek, którego celem

2 czerwca 1991 r.: Pierwsze nazaretanki w Colle Don Bosco

Święty Jan Paweł II zachęca naszego Założyciela i Bractwo

było wzmocnienie i pogłębianie jedności w grupach, zaowocował pogłębieniem świadomości braterstwa i przynależności do jednego ruchu.

7 grudnia 1986 r. arcybiskup Montevideo José Gottardi w swojej katedrze na uroczystej Eucharystii włączył Kontemplacyjne Bractwo Maryi z Nazaretu do lokalnego Kościoła, publicznie przyjmując śluby ofiarowania się do kontemplacji od 33 członków bractwa.

3 maja 1993 r. w święto świętych Filipa i Jakuba abp José Gottardi oficjalnie ustanowił Kontemplacyjne Bractwo Maryi z Nazaretu stowarzyszeniem wiernych. W dniu 20 grudnia 1998 r. arcybiskupem Montevideo został mianowany bp Nicolás Cotugno, który od 1996 r. był biskupem diecezji Melo. Nie pierwszy raz Bóg swymi planami wezwał do odnowy charyzmatu, którym jest dar Ducha jedności, i wierności jemu. Od 18 lipca 2016 r. bractwo jest 31. członkiem Rodziny Salezjańskiej.

Młodzi ludzie celebrują liturgię w kaplicy św. Jana Pawła II.

3. Tożsamość

Pan prosi: „nieustannie się módlcie” (Łk 18,1). Poszukując konkretnego sposobu wypełniania tego ewangelicznego nakazu, należy zadać sobie pytanie: Jak to jest możliwe w dzisiejszym świecie? W naszej kulturze zdominowanej przez aktywizm?

Pragnąc trwać w kontemplacji, pojętej jako szczyt modlitwy i działania, podejmujemy w imieniu współczesnego człowieka wezwanie do życia duchowego i tym samym wskazujemy mu drogę do jedności z Bogiem, tak jak nauczał ojciec święty Jan Paweł II (por. *Redemptoris missio*, 90). Kontemplacja w działaniu to dążenie do jedności z Bogiem nie tylko w aktywnościach, ale przez aktywność, w przekonaniu, że kontemplacja przemienia ludzką aktywność w sakrament jedności z Bogiem, czyni zeń przedłużenie Bożego działania na świecie.

W Ewangelii według św. Jana słyszymy Jezusa mówiącego: „Ojciec mój zawsze działa i ja też działam” (J 5,17). Przez kontemplację w działaniu jako nazaretanie chcemy zgłębiać misterium ludzkiej działalności Jezusa, który jest jedno z Ojcem, żył w „pełni czasów” pełnią jedności z Ojcem, również przez pracę.

Tu i teraz chcemy być uczniami żyjącego Jezusa.

Założyciel z animatorami

Jego obecność określa nasze zaangażowanie osobiste i społeczne w konkretnym kontekście Kościoła, który jest Jego ciałem i któremu On przewodzi.

Dla nas, nazaretan, kontemplacja to doświadczenie jedności z Bogiem, z Jezusem, który przemierzał Nazaret wraz z Maryją i Józefem, to sposób życia jako nowe stworzenia.

Charakterystyką naszego ruchu (utworzonego przez trzy stany życia w Kościele: ludzi świeckich, konsekrowanych i kapłanów) jest jedność oparta na komplementarności i pomocniczości. Realizujemy ją w różnorodnych formach pracy i posługiwania.

4. Aktualna sytuacja

Urugwaj

Osoby konsekrowane żyjące we wspólnotach lub we własnych domach, aktywnie zaangażowane małżeństwa i młodzież oraz osoby konsekrowane i kapłani tworzą potrójne oblicze jedności, która jest elementem tożsamości powołaniowej i charyzmatycznej. Trzech kapłanów z archidiecezji Montevideo, biskup pomocniczy i trzech seminarzystów z Montevideo stanowi część Kościoła lokalnego. Pracują oni w różnych parafiach i instytucjach diecezjalnych.

Od ogłoszenia i konsekracji biskupiej Nicola Cotugno w Melo (północno-wschodni Urugwaj) i pojawienia się jednej osoby konsekrowanej

Młodzi nazaretanie na wyprawie górskiej po IV Zgromadzeniu Ogólnym Bractwa (2016)

w tym mieście wystarczyły dwa lata, aby powstała wspólnota złożona z 4 konsekrowanych nazarejczyków i 2 aspirantów.

Obecność jednej pary nazaretan w Tacuarembó (północny Urugwaj) doprowadziła do powstania Nazaretan Rincón (Skrzyżowania Nazaret). Zaszczepili oni w wielu młodych ludziach przybyłych w poszukiwaniu wykształcenia ideę duchowego wzrostu proponowanego przez ruch i charyzmat jednoczenia się z Bogiem w codziennym życiu.

Obecnie, wliczając młodzież z Montevideo, wspólnoty gromadzą łącznie około 200 osób, które przyjęły na siebie zobowiązanie, obietnicę lub ślub kontemplacji. Liczne grupy dzieci, nastolatków, młodzieży i nowych rodzin chcą poznać i pogłębić propozycję z Nazaretu. Wraz z nazaretanami (młodzież, małżeństwa i dorośli) idą ścieżką odkrywania powołania nazaretańskie.

Argentyna

28 grudnia 1991 r., na wniosek ks. Juana Cantiniego, salezjańskiego inspektora w Buenos Aires, kilkoro urugwajskich nazaretan wraz z ks. Nicolásem Cotugno rozpoczęło życie charyzmatem w Argentynie.

W Buenos Aires, stolicy Argentyny, gromadzimy osoby z różnych dzielnic na wspólnych spotkaniach. Promujemy kontemplacyjny wymiar życia całego ludu Bożego, organizując otwarte spotkania dla tych, którzy

Animatorzy

chcą doświadczyć zjednoczenia z Bogiem w życiu codziennym. Obecnie koordynacją ruchu zajmuje się jedna osoba konsekrowana.

Włochy

O pojawieniu się bractwa w tym kraju zdecydowało zaproszenie złożone w październiku 1989 r. przez przełożonego generalnego ks. Egidio Viganò, aby założyć placówkę w kolebce salezjańskiego charyzmatu na Colle Don Bosco. To dzięki niemu 31 maja 1991 r. dwie osoby konsekrowane – nazaretanki ze swym założycielem – powitane zostały na Colle Don Bosco przez samego księdza generała i jego brata, inspektora ks. Angelo Viganò.

Placówka ta jest z pewnością jedną z największych łask Maryi Wspomożycielki za pośrednictwem ks. Bosko. Z tego posiewu, wrzuconego przez założycieli w ziemię rodzinną ks. Bosko, powstaje społeczność ludzi, którzy w różnych sytuacjach życia chcą odpowiedzieć Bogu swoim chrześcijańskim życiem według idei z Nazaretu.

Obecnie jest 12 nazaretan o ślubach wieczystych, konsekrowanych kontemplacji i 6 o ślubach czasowych. Wraz ze świeckimi (małżeństwa i młodzież) zaangażowanymi w ruch, Pan dał nam jedną osobę konsekrowaną, która złożyła śluby wieczyste podczas IV Kapituły Generalnej w sierpniu 2016 roku.

Słowacja

Pierwsze spotkanie odbyło się w odpowiedzi na zainteresowanie wyrażane przez salezjanina ks. Ladislava Totha w styczniu 1993 roku.

Po nim odbyły się następne, prowadzone przez konsekrowanych nazaretan z Colle Don Bosco. Obecnie dwie osoby konsekrowane złożyły śluby wieczyste oraz działa grupa świeckich, która podjęła ślub kontemplacji.

Czechy

Po powstaniu bractwa na Słowacji, za pośrednictwem salezjanina kapłana w Pradze, pojawił się w stolicy Czech aspirant do życia konsekrowanego. Pierwsze kontakty miały miejsce w pierwszej połowie 1995 roku. Kolejne spotkania zostały uwieńczone pierwszą profesją rad ewangelicznych czystości, ubóstwa, posłuszeństwa i ślubu kontemplacji w Montevideo w Urugwaju, przy okazji pierwszego zgromadzenia ogólnego ruchu w 1998 roku.

Później dołączyli następni świeccy (małżeństwa i młodzież), poszukujący kontemplacyjnego wymiaru życia chrześcijańskiego. Obecnie w tym kraju są dwie siostry konsekrowane, małżeństwo z wieczystym ślubem kontemplacji i grupa 8 świeckich osób zobowiązanych ślubami wieczystymi do kontemplacji.

Modlitwa do Najświętszej Maryi Panny

Studenci nazaretanie (spotkanie międzynarodowe) w czasie dnia skupienia

5. Wyzwania na przyszłość

- **Wzmacnianie duszpasterstwa powołaniowego** przez wzrost w wierności otrzymanemu charyzmatowi;
- Włączenie do grona Rodziny Salezjańskiej to jednocześnie łaska i wyzwanie, aby **przekazywać tożsamość bractwa i salezjański wymiar kontemplacji**, zrealizować zaproszenie przełożonego generalnego, „*aby włożyć swój cenny i oryginalny wkład w grono Rodziny Salezjańskiej, wzbogacając go o charyzmat kontemplacji w działaniu, w duchu księdza Bosko i w wierności założycielowi*”.

32.

Zgromadzenie zakonne na prawie diecezjalnym

Siostry Pośredniczki Pokoju (MP)

Petrolina (Brazylia), 1968 r.

1. Założyciel i źródła

Stowarzyszenie Pośredniczek Matki Najświętszej z Petroliny (Brazylia) zostało założone 1 lipca 1957 r. przez bp. Antonio Campelo de Aragão SDB. Inspiracją stało się spotkanie z grupą młodych misjonarek i rozeznanie ogromnych potrzeb diecezji i najuboższych parafii.

Biskup, oprócz troski duszpasterskiej, którą otaczał całą diecezję, zajął się również formacją tych młodych córek duchowych. Jego słowa i działania były bardzo konkretne, dotyczyły wszystkich potrzeb. Potrafił kierować, poprawiać, motywować, animować i wychowywać z miłością. W sposób szczególny z uwagą umiał kierować odpowiedzialnymi za kierownictwo duchowe i formację przyszłych siostr zakonnych.

Nominował s. Irię Maciel na pierwszą przełożoną generalną. Po dziesięciu latach wspólnota składała się ze stu sióstr oraz wielu nowicjuszek i aspirantek.

2. Historia od założenia do dzisiaj

Nowe stowarzyszenie, choć powstałe na dobrym fundamencie, nie ustrzegło się poważnych trudności podczas powstawania. Szczególnie podczas określania swojej tożsamości, gdy zamiast iść za wskazaniem założyciela, pewna grupa członkiń, wspartych przez matkę generalną, uległa ideom innym niż nauczał sobór watykański II. Wobec tej sytuacji bp Campelo wycofał się z delikatnością, pozostawiając stowarzyszenie, aby mogło ono w sposób wolny podejmować

Dom Macierzysty Stowarzyszenia w Petrolinie-PE

decyzje. Nieusatysfakcjonowana z powodu zaistniałej sytuacji polewa sióstr odeszła, prosząc bp. Campelo, aby założył nowy instytut. Ponieważ był on człowiekiem głębokiej wiary, niewzruszonej nadziei i wielkiej miłości, zaakceptował i przyjął w duchu wiary związane z tym cierpienie. Ufał bowiem w działanie Ducha Świętego, zdolnego, aby „czynić nowym wszystkie rzeczy” i aby dawać nowe siły duchom pogubionym i smutnym (por. Iz 43,18–19).

Spotkanie inauguracyjne rok 2019 w Petrolinie-PE

Biskup Campelo przemyślał minione wydarzenia, umiał w nich odczytać znaki Bożego wołania i wysłuchał prośb sióstr. 10 grudnia 1968 r. założył nowy instytut Siostry Pośredniczki Pokoju z siedzibą w Centrum Socjalnym Piusa XI w Petrolinie w Brazylii. Instytut jest ukierunkowany na głęboki rozwój pobożności i życia duchowego w oparciu o dwa istotne elementy: uświęcenie osobiste jej członkiń oraz działalność apostołską.

Grupa Stowarzyszenia. Siostra Ma. Auzerina. Araripina-PE

Przedszkole „O Menino do Dedo Verde” Salvador BA

3. Tożsamość

- Instytut zakonny na prawie diecezjalnym.
- Erygowanie kanoniczne: 5 lipca 1993 r.
- Charyzmat: obecność w pośredniczeniu i budowaniu pokoju.
- Duchowość: jej centrum to Jezus Chrystus Pośrednik.
- Misja: obecność i działanie na polu wychowania, w ośrodkach zdrowia, w pomocy społecznej, katechezie oraz ewangelizacji w najbardziej potrzebujących diecezjach i parafiach, a także na obszarach najuboższych i najbardziej potrzebujących.
- Słowa klucze: świętość i duszpasterstwo; działanie i kontemplacja; system prewencyjny i duch rodzinny.
- Motto: „Znoszę wszystko przez wzgląd na wybranych” (2 Tm 2,10).
- Patroni: Maryja Pośredniczka i Królowa Pokoju, św. Jan Bosko.

Przynależność do Rodziny Salezjańskiej

Instytut oficjalnie został przyjęty do Rodziny Salezjańskiej dnia 17 lutego 2019 r. jako 32. jej grupa.

Zabawa edukacyjna z dziećmi - Amazonia

Spotkanie Rodziny Salezjańskiej z okazji wizyty przełożonego generalnego ks. Ángela Artime w Recife-PE

4. Sytuacja aktualna

Biskup Campelo, jako wierny syn ks. Bosko, zostawił strukturę organizacyjną zgromadzenia w duchu Rodziny Salezjańskiej. Jest ona następująca:

- Koordynatorka generalna jest centrum jedności rodziny Pośredniczek Pokoju. Jest wybierana przez kapitułę generalną na pięcioletnią kadencję wraz z czterema radczyniami (każda z nich zajmuje się jedną konkretną misją). Ma ona za zadanie koordynować, kierować i animować życie zakonne członkiń.
- Każda wspólnota lokalna ma swoją koordynatorkę, która w łączności z zarządem generalnym zapewnia życie zgodne z charyzmatem, duchowością i posłannictwem, w łączności z pasterzami Kościoła i z ludem wiernym.
- Etapy formacji są następujące: aspirantat, postulat, nowicjat, postnowicjat i śluby wieczyste.
- Obecnie w instytucie jest 71 sióstr w 14 wspólnotach obecnych w 9 diecezjach. W nich prowadzone są różne dzieła: wychowawcze, ewangelizacyjne, społeczne, formacji świeckich, modlitewne.

- W ten sposób powstała rodzina pośredniczek złożona z różnych grup:
 - Siostry – instytut osób konsekrowanych;
 - Słudzy – ruch dla dorosłych;
 - Młodzi – ruch młodzieżowy.

Te wspólnoty żyją w komunii z siostrami, dzieląc z nimi charyzmat oraz duchowość i wspólnie uczestnicząc w tym samym posłannictwie, i kierują się Ewangelią oraz duchowością ks. Bosko.

Posłannictwo

Instytut żyje charyzmatem salezjańskim, a jego zasadnicze wymiary to:

- Posłannictwo misyjne pośród najuboższych i w miejscach najtrudniej dostępnych.
- Katechezy dla rodzin, dzieci i młodzieży w centrach pomocy społecznej, w placówkach szkolnych, w oratoriach i w szpitalach;
- System prewencyjny jako metoda wychowawcza i duszpasterska;
- Duchowość eucharystyczna i maryjna budowana na Jezusie Chrystusie w Najświętszym Sakramencie, Maryi Pośrednicze i Królowej Pokoju, papieżu jako następcy św. Piotra, wikariusza Chrystusa;
- Dzieło misyjne: przede wszystkim w parafiach najuboższych i trudnych, uwrażliwionych na rodziny według systemu prewencyjnego ks. Bosko.

5. Wyzwania na przyszłość

W pięćdziesięciolecie instytutu, w obecnym kontekście społecznym, kiedy się dostrzega rozkład rodziny, relatywizm i konsumpcjonizm, nasze posłannictwo stoi wobec następujących wyzwań:

- **Pogłębić duchowość i wskazania, które bp Campelo** zostawił i które doprowadzą do odnowienia z głęboką radością świadectwa Chrystusa i życia wspólnotowego;

- **Wzmocnić oddziaływanie** i rozwijać proces rozeznawania powołania sióstr przez odnowienie posąnnictwa instytutu;
- **Troszczyć się o formację formatorek** i wzmocnić duszpasterstwo powołaniowe;
- Świadome faktu, że to Pan „czyni wszystko dla swoich wybranych”, siostry **powierają się Jego łasce i obecności**.

Wizyta ks. Joana Lluïsa Playà – siedziba MP, Salvador-BA

Informacje ogólne ···
Grupy ···

Czas powstania poszczególnych grup

1. Za życia ks. Bosko

- 1859 (18 grudnia): Towarzystwo Świętego Franciszka Salezego (Turyn, Włochy)
 1869 (18 kwietnia): Stowarzyszenie Maryi Wspomożycielki Wiernych (Turyn, Włochy)
 1872 (5 sierpnia): Instytut Córek Maryi Wspomożycielki (Mornese, Włochy)
 1876 (9 maja): Stowarzyszenie Współpracowników Salezjańskich (Turyn, Włochy)

2. Pod wyraźnym wpływem ks. Bosko

- 1870 (24 czerwca): Byli Wychowankowie Salezjanów Księdza Bosko (Turyn, Włochy)
 1889 (29 czerwca): Apostołki Świętej Rodziny (Sycylia, Włochy)
 1905 (7 maja): Córki Najświętszych Serc Jezusa i Maryi (Kolumbia)
 1908 (19 marca): Byli Wychowankowie Córek Maryi Wspomożycielki (Turyn, Włochy)
 1917 (20 maja): Instytut Ochotniczek Księdza Bosko (Turyn, Włochy)
 1921 : Zgromadzenie Świętego Michała Archanioła (Polska)
 1928 : Zgromadzenie Sióstr Świętego Michała Archanioła (Polska)

3. W mocnym nurcie misyjnym

- 1933 (8 grudnia): Salezjanki Oblatki Najświętszego Serca Jezusa (Calabria, Włochy)
 1936 (12 grudnia): Siostry Zwiastunki Pana (Chiny)
 1937 (15 sierpnia): Siostry Miłości Jezusa (Japonia)
 1937 (7 grudnia): Siostry Zwiastunki Niepokalanego Serca Maryi (Tajlandia)
 1938 (8 grudnia): Siostry Jezusa Młodzieńca (Brazylia)
 1942 (24 października): Siostry Misjonarki Maryi Wspomożycielki Chrześcijan (Indie)
 1948 (12 grudnia): Siostry Katechetki Maryi Niepokalanej Wspomożycielki (Indie)
 1954 (3 grudnia): Córki Królowania Maryi Niepokalanej (Tajlandia)
 1956 (25 grudnia): Córki Bożego Zbawiciela (Salwador)

4. W ostatnich sześćdziesięciu latach

- 1968 (13 maja): Stowarzyszenie Kobiet Salezjańskich (Wenezuela, Caracas)
 1968 (10 grudnia): Siostry Pośredniczki Pokoju (Brazylia)
 1973 (2 czerwca): Uczniowie (Indie)
 1976 (13 maja): Siostry Maryi Wspomożycielki (Indie)
 1977 (15 września): Siostry Zmartwychwstania (Gwatemala)
 1978 (2 lutego): Wspólnota Pieśń Nowa (Brazylia)

- 1983 (31 maja): Siostry Wizytki Księdza Bosko (Indie)
- 1983 (7 października): Wspólnota Posłannictwa Księdza Bosko (Włochy)
- 1984 (3 listopada): Świadkowie Zmartwychwstałego TR2000 (Rzym, Włochy)
- 1986 (8 grudnia): Bractwo Kontemplacyjne Maryi z Nazaretu (Urugwaj)
- 1994 (12 września): Ochotnicy z Księdzem Bosko (Rzym, Włochy)
- 2008 (5 kwietnia): Siostry Królowania Maryi Niepokalanej (Tajlandia)

Gdzie i przez kogo zostały założone wspólnoty

1. We Włoszech

Turyń

- Towarzystwo św. Franciszka Salezego (ks. Bosko, turyński kapłan, 44 lata)
- *Stowarzyszenie Salezjanów Współpracowników* (ks. Bosko, 61 lat)
- *Stowarzyszenie Maryi Wspomożycielki Wiernych* (ks. Bosko, 54 lat)
- *Byli Wychowankowie Salezjanów Księdza Bosko* (bł. Filip Rinaldi, prefekt generalny Towarzystwa Salezjańskiego, 52 lata)
- *Byli Wychowankowie Córek Maryi Wspomożycielki* (bł. Filip Rinaldi, 52 lata)
- Institut Ochotniczek Księdza Bosko* (bł. Filip Rinaldi, 61 lat)

Mornese

- *Institut Córek Maryi Wspomożycielki* (ks. Bosko, 57 lat, i Maria D. Mazzarello, 35 lat)

Messyna

- *Apostołki Świętej Rodziny* (kard. Giuseppe Guarino, arcybiskup, współpracownik salezjański, 62 lata)

Pellaro (RC)

- *Salezjanki Oblatki Najświętszego Serca Jezusa* (ks. Giuseppe Cognata, 48 lat)

Bolonia

- *Wspólnota Posłannictwa Księdza Bosko* (dk. Guido Pedroni)

Rzym

- *Świadkowie Zmartwychwstałego* (ks. Sabino Palumbieri SDB, 50 lat)
- *Ochotnicy z Księdzem Bosko* (ks. Egidio Viganó, przełożony generalny salezjanów, 74 lat)

2. W Polsce

Miejsce Piastowe

- *Zgromadzenie Sióstr Świętego Michała Archanioła* (bł. Bronisław Markiewicz)
- *Zgromadzenie Świętego Michała Archanioła* (bł. Bronisław Markiewicz i Anna Kaworek)

3. W Ameryce Łacińskiej

Kolumbia

- *Córki Najświętszych Serc Jezusa i Maryi (bł. Luigi Variara, 30 lat)*

Salwador

- *Córki Bożego Zbawiciela (bł. Pedro Arnoldo Aparicio, 48 lat)*

Brazylia

- *Siostry Pośredniczki Pokoju (ks. prałat Antonio Campelo Aragao SDB)*
- *Wspólnota Pieśń Nowa (ks. Jonas Abib SDB)*
- *Mato Grosso: Siostry Jezusa Młodzieńca (bł. Vicente Priante, 55 lat)*

Wenezuela

- *Stowarzyszenie Kobiet Salezjańskich (ks. Miguel González SDB, 41 lata)*

Gwatemala

- *Siostry Zmartwychwstania (ks. Jorge Puthenpura SDB)*

Urugwaj

- *Bractwo Kontemplacyjne Maryi z Nazaretu (bp Nicolás Cutugno SDB, 51 lata)*

4. W Indiach

Assam

- *Siostry Misjonarki Maryi Wspomożycielki Chrześcijan (bł. Stefano Ferrando, 47 lat)*

Krishnagar

- *Siostry Katechetki Maryi Niepokalanej Wspomożycielki (bł. Luis La Ravoire Morrow, 56 lat)*

Chattisgarh

- *Uczniowie (ks. Joe D'Souza SDB, 31 lata)*

Shillong

- *Siostry Wizytki Księdza Bosko (bł. Hubert D'Rosario SDB, 65 lat)*

Chennai

- *Siostry Maryi Wspomożycielki (ks. Muthamthottil Anthony SDB, 51 lat)*

5. Na Dalekim Wschodzie

Chiny

- *Siostry Zwiastunki Pana (św. Alojzy Versiglia)*

Japonia

- *Siostry Miłości Jezusa (ks. Antonio Cavoli SDB)*

Tajlandia

- *Siostry Służebniczki Niepokalanego Serca Maryi (bł. Gaetano Pasotti, prefekt apostolski, 47 lat)*
- *Córki Królowania Maryi Niepokalanej (ks. Carlo Della Torre, proboszcz, 52 lata)*

Patroni wspólnot

1. Chrystus

1. Świadkowie Zmartwychwstałego
2. Córki Najświętszych Serc Jezusa i Maryi
3. Salezjanki Oblatki Najświętszego Serca Jezusa
4. Córki Bożego Zbawiciela
5. Siostry Jezusa Młodzieńca
6. Siostry Zmartwychwstania
7. Uczniowie
8. Siostry Miłości Jezusa
9. Siostry Zwiastunki Pana

2. Maryja

1. Córki Maryi Wspomożycielki
2. Byli Wychowankowie Córek Maryi Wspomożycielki
3. Córki Najświętszych Serc Jezusa i Maryi
4. Siostry Służebniczki Niepokalanego Serca Maryi
5. Siostry Misjonarki Maryi Wspomożycielki Chrześcijan
6. Siostry Katechetki Maryi Niepokalanej Wspomożycielki
7. Córki Królowania Maryi Niepokalanej
8. Siostry Królowania Maryi Niepokalanej
9. Siostry Maryi Wspomożycielki
10. Bractwo Kontemplacyjne Maryi z Nazaretu
11. Stowarzyszenie Maryi Wspomożycielki Wiernych

3. Święta Rodzina

1. Apostołki Świętej Rodziny

4. Święty Michał Archanioł

1. Zgromadzenie Sióstr Świętego Michała Archanioła
2. Zgromadzenie Świętego Michała Archanioła

5. Święty Franciszek Salezy

1. Towarzystwo św. Franciszka Salezego
2. Stowarzyszenie Salezjanów Współpracowników

6. Święty Jan Bosko

1. Byli Wychowankowie Salezjanów Księdza Bosko
2. Instytut Ochotniczek Księdza Bosko
3. Ochotnicy z Księdzem Bosko
4. Wspólnota Posłannictwa Księdza Bosko

7. Inni

1. Siostry Pośredniczki Pokoju
2. Wspólnota Pieśń Nowa
3. Stowarzyszenie Kobiet Salezjańskich

Formy kanoniczne poszczególnych grup

1. Instytuty zakonne męskie na prawie papieskim

1. Towarzystwo Świętego Franciszka Salezego (SDB), Włochy
2. Zgromadzenie Świętego Michała Archanioła (CSMA), Polska

2. Instytuty zakonne żeńskie na prawie papieskim

1. Córki Maryi Wspomożycielki (FMA), Włochy
2. Córki Najświętszych Serca Jezusa i Maryi (HH SS CC), Kolumbia
3. Salezjanki Oblatki Najświętszego Serca Jezusa (SOSC), Włochy
4. Apostołki Świętej Rodziny (ASF), Włochy
5. Siostry Miłości Jezusa (SCG), Japonia
6. Siostry Misjonarki Maryi Wspomożycielki Chrześcijan (MSMHC), Indie
7. Córki Bożego Zbawiciela (HDS), Salwador
8. Siostry Katechetki Maryi Niepokalanej Wspomożycielki (SMI), Indie
9. Zgromadzenie Sióstr Świętego Michała Archanioła (CSSMA), Polska
10. Siostry Maryi Wspomożycielki (SMA), Indie

3. Instytuty zakonne żeńskie na prawie diecezjalnym

1. Siostry Służebniczki Niepokalanego Serca Maryi (SIHM), Tajlandia
2. Siostry Jezusa Młodzieńca (IJA), Brazylia
3. Siostry Zmartwychwstania (HR), Gwatemala
4. Siostry Zwiastunki Pana (SAL), Chiny
5. Siostry Wizytki Księdza Bosko (VSDB), Indie
6. Siostry Królowania Maryi Niepokalanej (SQM), Tajlandia
7. Siostry Pośredniczki Pokoju (MP), Brazylia

4. Instytuty świeckie na prawie papieskim

1. Instytut Ochotniczek Księdza Bosko (VDB), Włochy

5. Instytuty świeckie na prawie diecezjalnym

1. Córki Królowania Maryi Niepokalanej (DQM), Tajlandia
2. Uczniowie (DISC), Indie

6. Publiczne stowarzyszenia wiernych

1. Stowarzyszenie Maryi Wspomożycielki Wiernych (ADMA), Włochy
2. Stowarzyszenie Salezjanów Współpracowników (ASSCC), Włochy
3. Stowarzyszenie Byłych Wychowanków Salezjańskich Salezjanów (EXA.DB), Włochy
4. Stowarzyszenie Byłych Wychowanków Salezjańskich Salezjanek (EXA.FMA), Włochy
5. Ochotnicy z Księdzem Bosko (CDB), Włochy
6. Bractwo Kontemplacyjne Maryi z Nazaretu (FCMN), Urugwaj

7. Ruchy religijne i stowarzyszenia prywatne wiernych

1. Stowarzyszenie Kobiet Salezjańskich (ADS), Wenezuela
2. Świadkowie Zmartwychwstałego (TR), Włochy
3. Wspólnota Pieśń Nowa (CN), Brazylia
4. Wspólnota Posłannictwa Księdza Bosko (CMB), Włochy

Ilość członków poszczególnych wspólnot

(1 styczeń 2020)

1. Salezjanie Księdza Bosko	14 601
2. Córki Maryi Wspomożycielki	11 791
3. Stowarzyszenie Salezjanów Współpracowników	27 035
4. Stowarzyszenie Maryi Wspomożycielki Wiernych	100 000
5. Stowarzyszenie Byłych Wychowanków Salezjańskich	50 000
6. Stowarzyszenie Byłych Wychowanek Salezjańskich	35 973
7. Instytut Ochotniczek Księdza Bosko	1 141
8. Córki Najświętszych Serca Jezusa i Maryi	308
9. Salezjanki Oblatki Najświętszego Serca Jezusa	262
10. Apostołki Świętej Rodziny	54
11. Siostry Miłości Jezusa	935
12. Siostry Misjonarki Maryi Wspomożycielki Chrześcijan	1 244
13. Córki Bożego Zbawiciela	170
14. Siostry Służebniczki Niepokalanego Serca Maryi	91
15. Siostry Jezusa Młodzieńca	19
16. Stowarzyszenie Kobiet Salezjańskich	3 153
17. Ochotnicy z Księdzem Bosko	82
18. Siostry Katechetki Maryi Niepokalanej Wspomożycielki	665
19. Córki Królowania Maryi Niepokalanej	40
20. Świadkowie Zmartwychwstałego TR2000	500
21. Zgromadzenie Świętego Michała Archanioła	330
22. Zgromadzenie Sióstr Zmartwychwstania	59
23. Siostry Zwiastunki Pana	19
24. Uczniowie	415
25. Wspólnota Pieśń Nowa	1 340
26. Zgromadzenie Sióstr Świętego Michała Archanioła	256
27. Siostry Maryi Wspomożycielki	124
28. Wspólnota Pośannictwa Księdza Bosko	400
29. Siostry Królowania Maryi Niepokalanej	24
30. Siostry Wizytki Księdza Bosko	142
31. Bractwo Kontemplacyjne Maryi z Nazaretu	118
32. Siostry Pośredniczki Pokoju	71

RAZEM

251 366

Dane kontaktowe

1. Salezjanie Księdza Bosko (SDB)

Założyciel	św. Jan Bosko
Data i miejsce założenia	18 grudnia 1859 r., Turyn, Włochy
Dom generalny	Salezjanie Via Marsala, 42 00185 Roma - Italia
	tel.: (+39) 06-656121
	www.sdb.org
Strona internetowa	

2. Córki Maryi Wspomożycielki (FMA)

Założyciel	św. Jan Bosko
Współzałożycielka	św. Maria Domenica Mazzarello
Data i miejsce założenia	5 sierpnia 1872 r., Mornese, Włochy
Przynależność do RS	Konstytucj FMA art.3
Adres i dane kontaktowe	Istituto Figlie di Maria Ausiliatrice Via dell'Ateneo Salesiano, 81 00139 Roma - Italia
	tel.: (+39) 06-87.27.41
	fax: (+39) 06-8713.2306
	e-mail: fmasegreteria@cgfma.org
	www.cgfmanet.org
Strona internetowa	

3. Stowarzyszenie Salezjanów Współpracowników (ASSCC)

Założyciel	św. Jan Bosko
Data i miejsce założenia	9 maja 1876 r., Turyn, Włochy
Adres biura	Associazione Salesiani Cooperatori Via Marghera, 59 00185 Roma - Italia
	e-mail: segreteria@asscc-mondiale.org
	www.asscc-mondiale.org
Strona internetowa	

4. Stowarzyszenie Maryi Wspomożycielki (ADMA)

Założyciel	św. Jan Bosko
Data i miejsce założenia	18 kwietnia 1869 r., Turyn, Włochy
Adres biura	ADMA Primaria Via M. Ausiliatrice, 32 10152 Torino - Italia tel. (+39) 011.522.4216 e-mail: adma@admadonbosco.org
Strona internetowa	www.admadonbosco.org

5. Stowarzyszenie Byłych Wychowanków Salezjańskich (EXA – DB)

Założyciel	Sig. Carlo Gastini
Data i miejsce założenia	24 czerwca 1870 r., Turyn, Włochy
Data i miejsce założenia (statut)	8 września 1911 r., Turyn, Włochy
Przynależność do RS	Konst. SDB Art.5, Statut Art.1
Sekretariat	Confederazione Mondiale Exallievi/e di Don Bosco Via Tiburtina, 994 00156 Roma - Italia e-mail: office@exallievi.org secretariat.rome@exallievi.org
Pagina Web	www.exallievi.org
Periodico d'informazione	Ex Allievi Newsflash e-mail: newsflash@exallievi.org

6. Stowarzyszenie Byłych Wychowanek Salezjanek (EXA – FMA)

Założyciel	Bł. Filippo Rinaldi
Data i miejsce założenia	19 marca 1908 r., Turyn, Włochy
Przynależność do RS	29 października 1988 r.
Oficjalna siedziba	Via Gregorio VII, 133 sc/B int. 4 00165 Roma - Italia tel.: (+39) 06.63.5692 f ax: (+39) 06.3937.5131 e-mail: segretariaconfederale@gmail.com
Strona internetowa	www.exallievfma.org

7. Instytut Ochołniczek Księdza Bosko (VDB)

Założyciel	bł. Filippo Rinaldi, SDB
Data i miejsce założenia	20 maja 1917 r., Turyn, Włochy
Przynależność do RS	20 maja 1917 r.
Siedziba centralna	Istituto Secolare Volontarie di Don Bosco Via Aureliana, 53 00187 Roma - Italia
	tel. (+39) 06.488.3946 454.386.33
	fax: (+39) 06.487.0688
	e-mail: segreteria@istitutovdb.it
	www.volontariedonbosco.org
Strona internetowa	

8. Instytut Córek Najświętszych Serc Jezusa i Maryi (HH SS CC)

Założyciel	Beato don Luigi Variara, SDB
Data i miejsce założenia	7 maggio 1905, Agua de Dios, Colombia
Przynależność do RS	23 dicembre 1981
Dom generalny	Carrera 15, No 45-39, Santa Fe de Bogotá, Colombia
	tel. (57) 1 2457273
	e-mail: hijascorazon1904@gmail.com
	suoredonvariara@yahoo.it
Strona internetowa	

9. Salezjanki Oblatki Najświętszego Serca (SOSC)

Założyciel	bp Giuseppe Cognata, SDB
Data i miejsce założenia	8 grudnia 1933, Pellaró (RC) Włochy
Przynależność do RS	29 grudnia 1983 r.
Dom generalny	V.lo Ciaccia, 29 00019 Tivoli Roma - Italia
	e-mail: sosc.segreteria@libero.it
	tel.: (+39) 0774.330.962
	www.salesianesosc.org
Strona internetowa	

10. Apostołki Świętej Rodziny (ASF)

Założyciel kard. Giuseppe Guarino
Data i miejsce założenia 29 listopada 1889 r, Mesyna, Włochy
Przynależność do RS 18 grudnia 1984 r
Dom generalny Istituto Leone XIII
Via Elenuccia, 15
98121 Messina - Italia
tel. e fax: (+39)-090-51174, 339 8251122
e-mail: casageneralizia@apostolesacrafamiglia.it
www.apostolesacrafamiglia.it

Strona internetowa www.apostolesacrafamiglia.it

11. Siostry Miłosierdzia Jezusa (SCG)

Założyciel ks. Antonio Cavoli, SDB
Data i miejsce założenia 15 sierpnia 1937 r., Japonia
Przynależność do RS 31 stycznia 1986 r.
Dom Generalny Piazza Antonio Salviati, 3
00152 Roma - Italia
tel.: 06.5346.238
e-mail: contact@caritadigesu.org
www.caritadigesu.com

Strona internetowa www.caritadigesu.com

12. Siostry Misjonarki Maryi Wspomożycielki Chrześcijan (MSMHC)

Założyciel Sługa Boży bp Stefano Ferrando, SDB
Data i miejsce założenia 1942 r., Assam, Indie
Przynależność do RS 8 lipca 1986 r.
Dom generalny MSMHC Generalate Little Flower
Convent Hatigaon,
Guwahati 781038 - Assam, India
tel.: (+91) 0361-2263631
e-mail: msmhcgghy06gmail.com
www.msmhc.org

Strona internetowa www.msmhc.org

13. Córki Bożego Zbawiciela (HDS)

Założyciel	bp Pedro Arnaldo Aparicio Quintanilla, SDB
Data i miejsce założenia	24 grudnia 1956 r., El Salvador
Przynależność do RS	5 lutego 1987 r.
Dom Generalny	Hijas del Divino Salvador Ant. Carr. Panamericana n° 24 B° San José 13011 Santo Domingo Dep. S. Vicente - El Salvador
	tel. (+503) 23330166 / 23330424 cellulare: (+503) 70233156 e-mail: hdssecretaria@gmail.com
Strona internetowa	hijasdeldivinosalvador.org
Blog	hijasdeldivinosalvador.blogspot.com
Facebook	www.facebook.com/ hijasdeldivinosalvadorhds
Instagram	@hds_aparicio1
Twitter	@del_hijas

14. Służebnice Niepokalanego Serca Maryi (SIHM)

Założyciel	ks. Gaetano Pasotti SDB
Data i miejsce założenia	7 grudnia 1937 r., Bangkok, Thailandia
Przynależność do RS	28 lutego 1987 r.
Dom generalny	230/2 Phetchakasem Rd, Hua Hin, Prachuabkirikhun 77110 - Thailand
	tel. (+66) 32532625 fax (+66) 32532737 e-mail: sistersihm@gmail.com
Strona internetowa	www.sihm.or.th

15. Siostry od Jezusa Młodzieńca (IJA)

Założyciel	bp Vicente Bartolomeu Maria Priante, SDB
Data i miejsce założenia	8 grudnia 1938 r., Campo Grande, Brazylia
Przynależność do RS	1 stycznia 1989 r.
Dom generalny	Istituto di Gesù Adolescente Rua Antonio Maria Coelho 1583, Centro città 79002-221 Campo Grande MS - Brasile
	tel. (+55) 67.99113.3943 /WhatsApp e-mail: jesusadolescente@yahoo.com.br

16. Salezjańskie Stowarzyszenie Kobiet (ADS)

Założyciel	ks. Miguel González, SDB
Data i miejsce założenia	13 maja 1968 r., Caracas, Wenezuela
Przynależność do RS	29 grudnia 1988 r.
Dom generalny	Av. San Felipe Edif. Don Bosco 88 La Castellana, Caracas - Wenezuela
	tel.: (+58) 212 2630960
	e-mail: asistenteadsdi68@gmail.com
Strona internetowa	adsmundo.org.ve

17. Ochotnicy z Księdzem Bosko (CDB)

Założyciel	ks. Egidio Viganò SDB
Data i miejsce założenia	12 września 1994 r., Rzym, Włochy
Przynależność do RS	24 maja 1998 r.
Sekretariat centralny	Via Marsala, 42 00185 Roma - Italia
	e-mail: segreteria.centrale@volontaricdb.org
Strona internetowa	www.volontaricdb.org

18. Siostry Katechetki Maryi Niepokalanej i Wspomożycielki (SMI)

Założyciel	bp Louis La Ravoire Morrow, SDB
Data i miejsce założenia	12 grudnia 1948 r., Krishnagar, Indie
Przynależność do RS	10 czerwca 1992 r.
Casa Generalizia	Sisters of Mary Immaculate Mother House and Generalate Krishnagar 741101, West Bengal - India
	cell: (+91) 9475843334
	e-mail: smisecygen@gmail.com
Strona internetowa	www.smiofbpmorrow.org

19. Córki Królestwa Maryi Niepokalanej (DQM)

Założyciel	sługa Boży ks. Carlo della Torre, SDB
Data i miejsce założenia	3 grudnia 1954 r., Bangkok, Tajlandia
Przynależność do RS	12 lipca 1996 r.
Dom generalny	Daughters of Queenship of Mary (DQM) 247 Chan Rd, 27 Sathorn Bangkok 10120 - Thailand tel.: 026749451-2 e-mail: tereat@gmail.com
Strona internetowa	www.dqmi.org / www.c-dellatorre.org

20. Świadkowie Zmartwychwstałego (TR)

Założyciel	ks. Sabino Maria Palumbieri, SDB
Data i miejsce założenia	8 grudnia 1984 r., Rzym, Włochy
Przynależność do RS	25 marca 1999 r.
Biuletyn informacyjny	Trnews e-mail: coordinatrice.tr@gmail.com
Strona internetowa	www.testimonidelrisorto.org www.vialucis.org

21. Zgromadzenie Św. Michała Archanioła (CSMA)

Założyciel	bł. Bronisław Markiewicz
Data i miejsce założenia	2 września 1897 r., Miejsce Piastowe, Polska
Przynależność do RS	24 stycznia 2000 r.
Dom generalny	Ul. Marszałka Józefa Piłsudskiego 248/252 05-261 Marki - Polonia tel.: (+48) 22 781 14 90 fax: (+48) 22 771 34 56 e-mail: kuria@michalici.pl www.michalici.pl
Strona internetowa	

22. Siostry Zmartwychwstania (HR)

Założyciel

ks. Jorge Puthenpura, SDB

Data i miejsce założenia

15 września 1977 r., Gwatemala

Przynależność do RS

31 stycznia 2006 r.

Dom generalny

Centro Thalita Kumi,

San Pedro Carchá A.V. - Guatemala

tel.: (+502) 30753059

e-mail: caalcacao1973@gmail.com

23. Zgromadzenie Sióstr Zwiastujących Pana (SAL)

Założyciel

św. bp Luigi Versiglia, SDB,

przy współudziale bpa Ignazio Canazei

Data i miejsce założenia

30 maja 1931 r., Shaoguan, Chiny

Przynależność do RS

28 lipca 2005 r.

Dom generalny

1 Fa Po Street, Yau Yat Chuen,

Kowloon - Hong Kong

24. Uczniowie (DISC)

Założyciel

ks. Joseph D'Souza, SDB

Data i miejsce założenia

2 czerwca 1973 r., Chattisgarh, India

Przynależność do RS

21 stycznia 2009 r.

Dom generalny (Siostry)

Shishya Niketan Shantipara P.O. Kunkuri 496

225 Jashpur Dt., Chhattisgarh - India

tel.: (+91) 9425575137

e-mail: dsouzajoesdb@gmail.com

Dom generalny (Bracia)

Don Bosco Ashram, Raidanr, P.O.

Narayanpur-496 225 Jashpur Dt., Chhattisgarh.

25. Wspólnota Canção Nova (CN)

Założyciel	ks. Jonas Abib, SDB
Data i miejsce założenia	2 lutego 1978 r., Quelez-Sao Paolo, Brazylia
Przynależność do RS	21 stycznia 2009 r.
Siedziba centralna	Comunidade Canção Nova Av. João Paulo II, S/N – Alto da Bela Vista, Cachoeira Paulista, SP, CEP: 12630-000 Brasil
	tel.: (+55) 12-3186.2000 / Interno 30153
	e-mail: secretariageral@comunidade.cn.com
	https://comunidade.cancaonova.com
Strona internetowa	

26. Siostry św. Michała Archanioła (CSSMA)

Założyciel	bł. Bronisław Markiewicz
Cofondatrice	czcigodna Matka Anna Kaworek
Data i miejsce założenia	2 września 1897, Miejsce Piastowe, Polonia
Przynależność do RS	22 stycznia 2009 r.
Dom generalny	ul. Ks. Br. Markiewiczza, 22 Miejsce Piastowe - Polonia
	tel.: (+48) 134338130
	fax.: (+48) 134338132
	e-mail: m.generalna@michalitki.pl
	www.michalitki.pl
Strona internetowa	

27. Siostry Maryi Wspomożycielki (SMA)

Założyciel	ks. Muthamthoil Anthony, SDB
Data i miejsce założenia	13 maja 1976 r., Chennai, India
Przynależność do RS	16 lipca 2009 r.
Dom generalny	SMA Generalate No, 226, Thapalpetty, MMC Road Chennai 600 060 - India
	tel.: (+91) 44-25556436 / (+91) 9444694805
	e-mail: smasuperiorgeneral@gmail.com
	www.smasistersmadhavaram.org
Strona internetowa	

28. Wspólnota Posłannictwa Księdza Bosko (CMB)

Założyciel	diak. Guido Pedroni
Data i miejsce założenia	7 października 1983 r., Bologna, Włochy
Przynależność do RS	15 stycznia 2010 r.
Oficjalna siedziba	Comunità della Missione di Don Bosco c/o Istituto Salesiano Via Jacopo della Quercia, 1 40128 Bologna - Italia
Strona internetowa	www.associazionecmb.it

29. Siostry Królewskości Maryi Niepokalanej (SQM)

Założyciel	ks. Carlo della Torre, SDB
Data i miejsce założenia	5 kwietnia 2008 r., Bangkok, Tailandia
Przynależność do RS	24 stycznia 2012 r.
Dom generalny	Queen Maria's Room, 2/1 Soi Sathuoradut 34, Bang Pongphang, Yan Nawa Bangkok 10120 - Thailand tel.: (+66) 0942281 e-mail: nongdasqm@gmail.com
Strona internetowa	http://www.sqmsister.org

30. Siostry Wizytki Księdza Bosko (VSDB)

Założyciel	abp. Hubert D'Rosario, SDB
Data i miejsce założenia	31 maja 1983 r., Shillong, India
Przynależność do RS	25 stycznia 2012 r.
Dom generalny	Madonna Convent, Nongkseh, Upper Shillong, 793005 Meghalaya - India tel.: (+91) 9485448733 e-mail: madonnavsdb@gmail.com

31. Kontemplacyjna Wspólnota Maryi z Nazaretu (FCMN)

Założyciel bp. Nicolás Cotugno, SDB
Data i miejsce założenia 14 sierpień 1977 r.
Przynależność do RS 3 maja 1993 r.
Dom generalny Avda. 8 octubre, 2835
12.400, Montevideo - Uruguay
tel.: (+ 598) 24807412
e-mail: tarrago1@adinet.com.uy
Segretaria: margarev@hotmail.com

32. Siostry Pośredniczki Pokoju (MP)

Założyciel bp. Antônio Campelo de Aragão, SDB
Data i miejsce założenia 10 grudnia 1968 r., Petrolina, Brasile
Erygowanie kanoniczne 5 lipca 1993 r.
Przynależność do RS 17 lutego 2019 r.
Dom generalny Rua Edgar Chastinet, 01,
Quadra I, Bairro Santa Mônica,
CEP: 40.342-100 Salvador (BA) - Brasil
tel.: (+55)-071-3386-3216
fax (+55)-3386-0168
cell.: (+55)-99297-6232
e-mail: ismep@ig.com.br
pazoliveira2012@hotmail.com
Strona internetowa www.impaz.org.br

Spis treści

Wprowadzenie – <i>Przełożony Generalny Ks. Ángel Fernández Artime</i>	strona 7
Wstęp – <i>Don Eusebio Muñoz Sdb</i>	9
Modlitwa do Księdza Bosko	11
Wykaz skrótów	12
Karta tożsamości charyzmatycznej Rodziny Salezjańskiej Księdza	13
Rozdział I: Rodzina Salezjańska w Kościele	15
Art. 1. Charyzmat i duchowość Założyciela	15
Art. 2. Rozwój Rodziny Salezjańskiej	16
Art. 3. Struktura i charakter	17
Art. 4. Jedność i różnorodność	18
Art. 5. Tajemnica Trójcy Świętej źródłem komunii	18
Art. 6. W komunii z Kościołem	20
Art. 7. Ku nowemu chrześcijańskiemu humanizmowi	21
Art. 8. Cenny wkład kobiet	22
Art. 9. Rozwijanie nowych form solidarności	23
Art. 10. Wymiana darów	24
Art. 11. Maryja naszą domowniczką	25
Art. 12. Ksiądz Bosko punktem odniesienia	26
Art. 13. Przełożony Generalny Salezjanów w Rodzinie Salezjańskiej	27
Rozdział II: Pośłannictwo	29
Art. 14. Pośłannictwo charyzmatyczne w Kościele i dla Kościoła	29
Art. 15. Rodzina apostołska	30
Art. 16. „Pośłannictwo młodzieżowe, ludowe/masowe i misyjne”	31
Art. 17. W służbie Ewangelii	33
Art. 18. W nowych kontekstach religijnych i kulturowych	34
Art. 19. Komunia i współpraca w wypełnianiu pośłannictwa	36
Art. 20. Autonomia i niepowtarzalność każdej grupy	37
Art. 21. Apostołska współodpowiedzialność	37
Rozdział III: Duchowość	41
Art. 22. Horyzonty apostołskiej duchowości Rodziny Salezjańskiej	41
Art. 23. Współpracować z Bogiem Ojcem	41
Art. 24. Odczuwać jak Chrystus	42
Art. 25. Pozwolić się prowadzić Duchowi Świętemu	43
Art. 26. Komunia i pośłannictwo w Kościele	44
Art. 27. Duchowość codzienności	45

Art. 28. Ksiądz Bosko „kontemplatywny w działaniu”	strona 46
Art. 29. Dynamiczna miłość apostołska	47
Art. 30. Łaska jedności	48
Art. 31. Upodobanie dla ludzi i poświęcenie dla popularnej klasy	49
Art. 32. Salezjańska serdeczność	50
Art. 33. Optymizm i radość w nadziei	51
Art. 34. Praca i umiarkowanie	52
Art. 35. Wykazywanie się inicjatywą i posłuszeństwem	52
Art. 36. Salezjański duch modlitwy	53
Art. 37. MaryjaWspomożycielkaNauczycielkąApostołskiej duchowości	54
Rozdział IV: Formacja do komunii i posłannictwa	57
Art. 38. Poznanie tożsamości każdej grupy	57
Art. 39. Wspólna formacja	57
Art. 40. Wrastanie w konteksty kulturowe, społeczne i eklezjalne	58
Art. 41. Metodologia współpracy	59
Art. 42. Rola kapłana w Rodzinie Salezjańskiej	60
Rozdział V: Członkowie Rodziny Salezjańskiej i jej animacja	63
Art. 43. Powiększająca się Rodzina	63
Art. 44. Rodzina Salezjańska	63
Art. 45. Punkty odniesienia	64
Art. 46. Struktury animacji i spotkania Rodziny Salezjańskiej	64
Świętość w Rodzinie Salezjańskiej	67
Rodzina Salezjańska – rodzina świętych	70
Świętość salezjańska – lista na 1 stycznia 2020 r.	71
Grupy Rodziny Salezjańskiej	77
Grupy	79
1. Salezianie Księdza Bosko (SDB)	81
2. Córki Maryi Wspomożycielki (FMA)	95
3. Stowarzyszenie Salezjanów Współpracowników (ASSCC)	107
4. Stowarzyszenie Maryi Wspomożycielki (ADMA)	117
5. Stowarzyszenie Byłych Wychowanków Salezjańskich (EXA-DB)	123
6. Stowarzyszenie Byłych Wychowanek Salezjanek (EXA-FMA)	133
7. Instytut Ochotniczek Księdza Bosko (VDB)	141
8. Instytut Córek Najświętszych Serc Jezusa i Maryi (HH SS CC)	149
9. Salezjanki Oblatki Najświętszego Serca (SOSC)	159
10. Apostołki Świętej Rodziny (ASF)	167

11. Siostry Miłosierdzia Jezusa (SCG)	strona 173
12. Siostry Misjonarki Maryi Wspomożycielki Chrześcijan (MSMHC)	181
13. Córki Bożego Zbawiciela (HDS)	187
14. Służebnice Niepokalanego Serca Maryi (SIHM)	193
15. Siostry od Jezusa Młodzieńca (IJA)	201
16. Salezjańskie Stowarzyszenie Kobiet (ADS)	209
17. Ochotnicy z Księdzem Bosko (CDB)	215
18. Siostry Katechetki Maryi Niepokalanej i Wspomożycielki (SMI)	221
19. Córki Królewskości Maryi Niepokalanej (DQM)	229
20. Świadkowie Zmartwychwstałego (TR)	235
21. Zgromadzenie Św. Michała Archanioła (CSMA)	241
22. Siostry Zmartwychwstania (HR)	245
23. Zgromadzenie Sióstr Zwiastujących Pana (SAL)	251
24. Uczniowie (DISC)	257
25. Wspólnota Canção Nova (CN)	263
26. Siostry św. Michała Archanioła (CSSMA)	273
27. Siostry Maryi Wspomożycielki (SMA)	279
28. Wspólnota Posłannictwa Księdza Bosko (CMB)	285
29. Siostry Królewskości Maryi Niepokalanej (SQM)	291
30. Siostry Wizytki Księdza Bosko (VSDB)	297
31. Kontemplacyjna Wspólnota Maryi z Nazaretu (FCMN)	305
32. Siostry Pośredniczki Pokoju (MP)	315
Informacje ogólne	313
- Czas powstania poszczególnych grup	325
- Gdzie i przez kogo zostały założone wspólnoty	327
- Patroni wspólnot	329
- Formy kanoniczne poszczególnych grup	331
- Ilość członków poszczególnych wspólnot (1 stycznia 2020 r.)	333
- Dane kontaktowe	335
Spis treści	347

